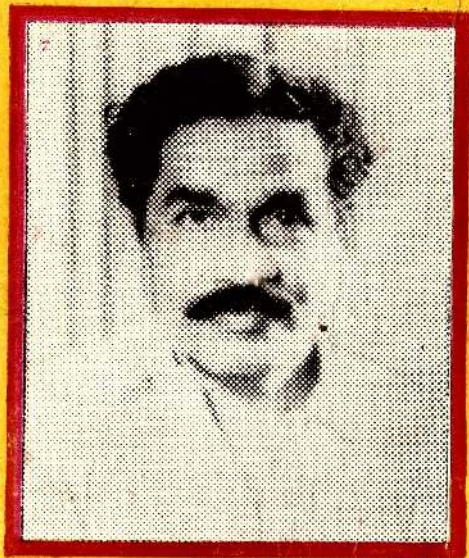

9140
யாழ்ப்பாணமா ?

கொழும்பா ?

கிலங்கை

வானொலி நாடகங்கள்

அரணியூர்

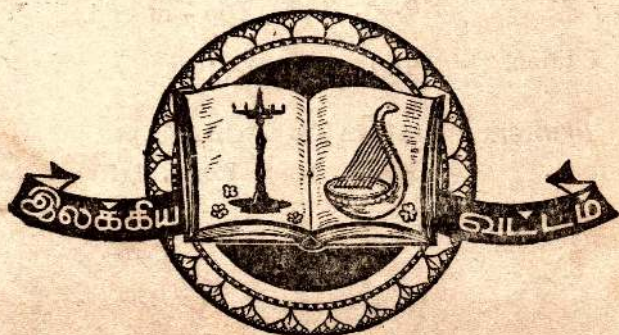
ந. சுந்தரம்பிள்ளை

யாழ்ப்பாணமா? கொழும்பா?

இலங்கை வானொலியினால் ஒலிபரப்பப்பட்ட எனது
நாடகங்களின் நான்காவது தொகுப்பு

அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை

வெளியீடு:

தலை : யாழ்ப்பாணமா? கொழும்புமா?
 ஆசிரியர் : அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை
 B. A, (இலங்கை) கல்வியில் டிப்ளோமா
 பதிப்பு : முதலாம் பதிப்பு, ஆகஸ்ட் 1998.
 ஓவியம் : கோபால் ஆட்ஸ்.
 புளொக் : அருண் புளக்.
 அச்சகம் : மேனகா அச்சகம் 369, கே. கே. எஸ், வீதி,
 யாழ்ப்பாணம்.
 உரிமை : ஆசிரியர்
 விலை ரூபா. 50—00

Title : YALPANAMA KOLUMBA
Author : ARLIYOOR N. SUNDARAMPILLAI
 B. A. (Cey), Dip - in - Ed.
Edition : *First*, August 1998
Printers : MENAKA ACHAKAM
 369, K. K. S. Road, Jaffna.

ச ம ர் ப் ப ண ம்

இலங்கையில் நாடக வளர்ச்சிக்காக
அயராது உழைத்தவரும் பேராதனைப்
பல்கலைக்கழகத்தில் 1955—1958 காலப் பகுதியில்
எனக்கு தலி மும் நாடகமும் கற்பித்தவருமாகிய
பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்களுக்கு
இந் நூல் காணிக்கை

பதிப்புரை

மக்களின் வாழ்க்கை விழுமியங்களை உணர்வு பூர்வமாக வெளிப்படுத்துவது இலக்கியம். அதே வேளையில் காலவோட்டத்தின் பிரதிபலிப்பாகவும் இலக்கியம் திகழ்கின்றது. இந்த வகையில் எழுச்சியும் புதிய வீச்சும் பெற்றுள்ள ஈழத்து இலக்கியத்துறையில் அழுத்தமாகத் தடம்பதித்துள்ள அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை இந்த நூலின் மூலம் தமிழ் நாடக இலக்கியத்திற்கு அணி சேர்த்துள்ளார்.

யாழ் இலக்கிய வட்ட இணைச் செயலாளர் அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர். பண்பாகப் பழகக் கூடியவர். பல நூல்களின் ஆசிரியர். நாடகம் சிறுகதை என இன்றும், அவர் ஆசிரிய சேவையிலிருந்து இளைப்பாறிய பின்னரும் எழுதிவருபவர்.

வானொலி நாடகம் எழுதுவதில் அவர் முன்னணி எழுத்தாளராகத் திகழ்கின்றார். இரு நூற்றெழுபத்தைத்திற்கு மேற்பட்ட வானொலி நாடகங்களை எழுதி, நாடக எழுத்தாளர்களில் முத்திரை பதித்தவர். மேடை நாடகங்கள் 25 எழுதி அரங்கேற்றியவர். அகில உலக ரீதியில் நடத்தப்பட்ட நாடக எழுத்துப் போட்டிகளில் முன்று முதற் பரிசுகளைப் பெற்ற பெருமைக்குரியவர்.

இன்று பல நூல்கள் வெளிவந்தாலும், ஆழ்ந்து அகன்று நுண்ணறிவு பெற்றோர் படைக்கும் இலக்கியங்கள் கல்மேல் எழுத்துப் போல் நிலைபெற்றுச் சமூகத்தின் உயிர் நாடியாக அமைகின்றன. அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை கல்வி அறிவிலும், அனுபவ அறிவிலும் பாண்டித்தியம் உள்ளவர் என்பதை அவரது நாடகங்களிலிருந்தும் சிறுகதைகளிலிருந்தும் அறிய முடிகின்றது.

பள்ளிச் சிறார்கள் முதல் பாமரரும் இலக்கிய அறிவைப் பெற்றுச் சமூகத்தில் நல்ல பிரசைகளாக வாழ, 'யாழ்ப்பாணமா? கொழும்பா?' என்ற நூல் இனிய தமிழில் தரப்பட்டுள்ளது. இந்நூலை யாழ் இலக்கிய வட்டம் வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் அடைகின்றது.

நாடக, சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு பெரும் பணியாற்றி வரும் அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளைக்குத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் உறுதுணையாக நின்று ஊக்குவிக்க வேண்டுமென விரும்புகின்றேன். அவரது இலக்கியப் பணி மேலும் சிறக்க மனமுவந்து வாழ்த்துகின்றேன்!

செல்வ அகம்
ஆனைக்கோட்டை
15 - 07 - 98

ந. சிவயாதம்
புத்தொளி
இணைச் செயலாளர்
யாழ் இலக்கியவட்டம்

என்னுரை

இது எனது 9 தாவது நூல். ஏழாவது நாடக நூல். நான்காவது வானொலி நாடக நூல். இத்துடன் 29 நாடகங்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டவனாகின்றேன்.

இதுவே நான் வெளியிடுகின்ற கடைசி நாடக நூலாகவும் இருக்கலாம். எனவே என்னைப் பற்றியும் கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டும்.

இது எனது வாழ்க்கை வரலாற்றுச் சுருக்கமல்ல. வெற்றிகரமாகப் பல நாடகங்களை எழுதிய ஒரு நாடகாசிரியரது (successful Dramatist) சாதனையின் இரகசியம்! எனது பயிற்சியையும் வழிமுறைகளையும் சொன்னால், அது நாடகம் எழுத விரும்பும் வருங்கால எழுத்தாளருக்கு நிச்சயம் உதவும் என்ற நம்பிக்கையில் அதுபற்றிச் சுருக்கமாக எழுதுகிறேன்.

குடும்பம்

வசதியான குடும்பம். அதில் நான் கல்வி கற்ற நான்காவது தலை முறை. எனது உறவினர்கள் எல்லோரும் ஓரளவு வசதியாகத்தான் வாழ்ந்தார்கள். எனது சித்தப்பா, மைத்துனர் உட்பட எனது உறவினர்கள் பலர் அராவிக்கிராமத்தின் கிராம விதானையாராக இருந்தவர்கள். எனது இளம் வயதில் பெற்றோர் இறந்து விட்டாலும், உறவினரது ஆதரவு நிறையக் கிடைத்தது.

வீட்டிலேயே கல்வி கற்பதற்குரிய சூழ்நிலை. இன்று தமிழ் மொழியில் மலிவு பொலிவாகக் கிடைக்கும் நவீன நாவல்கள், சிறுகதைகள், சஞ்சிகைகள் அன்று அருமை. அவற்றை வாங்கி வாசிக்கும் பழக்கமும் பரவவில்லை. வாசகசாலைகளே குறைவு. அவற்றிற்கு புதினப் பத்திரிகைகள் மட்டும் வரும். இராமாயணம், மகாபாரதம், விக்ரமாதித்தன் கதை, ஏழு பிள்ளை நல்ல தங்கள் கதை போன்ற நூல்களையே எல்லோரும் வாசித்தனர். எனக்கு அந்த நூல்கள் வீட்டிலேயே இருந்தன. ஒருவர் வாசிக்க மற்றவர்கள் கேட்டுக் கொண்டிருப்போம். இல்லாத நூல்களை உறவினர்களிடம் இரவல் வாங்குவோம். பத்து வயதுக்குள்ளாகவே அவற்றையெல்லாம் வாசித்து முடித்து விட்டேன்.

கல்லூரியில்

நான் கல்வி கற்றது ஆங்கில மொழியில். வீட்டிலும் சரி, பாடசாலையிலும் சரி ஆங்கில நூல்களையே வாசிக்கும்படி தூண்டு வார்கள். தமிழ் நூல்களை வாசிப்பதானால் களவாகத் தான் வாசிக்க வேண்டும்.

பாடசாலைகளுக்கு நவீன தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளை வாங்கும் வழக்கம் இல்லை. தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் வகுப்பிலேயே வெளிப்படையாகச் சொல்வார்கள், அவற்றை வாசிக்க வேண்டாம் என்று. பெரிய கல்லூரிகளில் மட்டும் நூல் நிலையங்கள் இருந்தன. அவற்றிலும் தொண்ணூறு வீதம் ஆங்கில நூல்கள் தான். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் இலங்கையிலேயே சிறந்த பாடசாலை நூல் நிலையம் இருந்தது. ஆனால் நூலகர் கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டுத்தான் எங்களுக்கு தமிழ் நூல்களை இரவல் தருவார்.

கொழும்பில் அரசாங்க கிளறிக்கல் சேவிகில் இருந்த அப்பா, தான் வாங்கி வாசித்த சஞ்சிகைகளையும், நவீன தமிழ் நூல்களையும் சேர்த்து வைத்திருந்து, யாழ்ப்பாணம் வரும் பொழுது கொண்டு வந்து தருவார். நாங்கள் அவற்றை விழுந்து விழுந்து வாசிப்போம். பல்கலைக்கழகம் செல்வதற்கு முன்பே, அப்பொழுது வெளிவந்திருந்த நவீன தமிழ் நூல்களில் சிறந்தவை என்று கருதப்பட்ட பலவற்றையும் வாசித்து விட்டேன்.

கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் கல்வி கற்ற காலத்தில், எனக்கு தமிழ் கற்பித்த பண்டிதரும் பட்டதாரியுமான மு. சின்னத்தம்பி எனது உறவினரும் ஆசிரியருமாகிய அ. நாகலிங்கம் ஆகியோர் எனது கட்டுரைகளுக்கு 'நன்று' போட்டு என்னை எழுதும்படி ஊக்குவித்தனர் 'சுதந்திரன்' 'வீரகேசரி' பாலர் கழகங்களில் எனது கவிதைகள், கட்டுரைகள், கதைகள் பல பிரசுரமாகி இருக்கின்றன. எனது முதலாவது சிறுகதையான 'கையொப்பம்' 1950 ஆம் ஆண்டு சுதந்திரனில் வெளிவந்தது. கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி முதன் முதலில் கல்லூரிச் சஞ்சிகையை வெளியிட்ட பொழுது, அதன் மாணவ ஆசிரியனாக இருந்தேன். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் பயின்ற காலத்தில் கல்லூரியின் 'இள ஞாயிறு' 'மிசலெனி' சஞ்சிகைகளை எனது கவிதைகள், கதைகள், கட்டுரைகள் எல்லாம் அலங்கரித்திருக்கின்றன.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில்

தமிழ் மொழியை ஒரு சிறப்புப் பாடமாக (Tamil Honours) கற்கும் எண்ணத்துடன் தான் பல்கலைக் கழகம் சென்றேன். ஆனால் அங்கு நடந்த இரு விடயங்கள் எனது கல்வித்திட்டத்தை

மாற்றி அமைத்து விட்டன. ஒன்று. புதிய மாணவர் விவாதத்தில் நான் ஒரு அணிக்குத் தலைமை தாங்கி அழகாகப் பேசினேன். அன்று பேச்சுக் கலையில் எனக்கு இருந்த திறமையைக் கண்டு கொண்டேன். அதன் பிறகு நான் பேசாத தமிழ்ச் சங்கக் கூட்டங்களே இல்லை எனலாம். இரண்டு. பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தயாரித்த பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் 'சுந்தரம்' எங்கே? 'துரோகிகள்' ஆகிய இரு நாடகங்களிலும் நடிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அந்த நாடகங்கள் இலங்கை முழுவதிலும் அரங்கேற்றப்பட்டன. அதனால் நாடகத்துறையில் எனக்கு இருந்த ஆர்வம் மேலும் பெருகியது. கவனமும் ஆர்வமும் பல நிசைகளிலும் சென்றதால், 'தமிழ் ஒனேர்ஸ்' செய்யும் திட்டத்தைக் கைவிட்டு, General Arts Degree (பொது கலைமாணி) செய்தேன்.

ஆனால் எனது அறிவுப் பசிக்குத் தீனி போடும் முயற்சியை நான் இம்மியளவு கூடக் குறைத்துக் கொள்ளவில்லை. பேராசிரியரைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரு சிறந்த நூல் நிலையம் இருந்தது. அது இப்பொழுது மேலும் பெரிதாக இருப்பதாகக் கேள்வி. அந்த நூல் நிலையத்தில் இருந்த உலகின் தலை சிறந்த இலக்கியங்களை யெல்லாம் தேடித்தேடி வாசித்தேன். எனது பட்டப் படிப்புடன் அவற்றையும் வாசித்தேன்.

'தமிழ் ஒனேர்ஸ்' செய்யாமல் விட்டதற்காக நான் மனம் வருந்திய காலமும் ஒன்றிருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது அதற்காகக் கவலைப்படுவதற்குப் பதில், மகிழ்கின்றேன்! நான் தமிழை ஒரு சிறப்புப் பாடமாகப் படித்து Class எடுத்திருந்தால், எனக்கு ஒரு பெரிய அரசாங்க உத்தியோகம் கிடைத்திருக்கலாம். நான் ஒரு விரிவுரையாளராகவோ பேராசிரியராகவோகூட வந்திருக்கலாம். எல்லாமே 'லாம்' தான். அந்தப் பதவி ஏதும் எனக்குக் கிடைத்திருந்தால், அது தந்த பணத்திலும் அதிகாரத்திலும் மயங்கி. நான் இலக்கியத்தை அலட்சியம் செய்தாலும் செய்திருப்பேன் இதைத்தான் ஆங்கிலத்தில் Complacency என்பார்கள். இதற்குப் புறநடைகளும் உண்டு என்பதையும் நான் மறுக்கவில்லை.

நான் ஒரு நிர்வாக அதிகாரியாகியிருந்தால், எனது அதிகார எல்லைகளுடன் எனது சேவையும் செல்வாக்கும் முடிந்திருக்கும். நான் ஒரு விரிவுரையாளராகவோ பேராசிரியராகவோ ஆகியிருந்தால், எனது மாணவர்கள்தான் எனது சேவையால் அதிகம் பயன்பெற்றிருப்பார்கள். அப்படி வராததினால்தான், நான், இன்று இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்கள் எல்லோரும் கேட்கின்ற

நாடகங்களை எழுதுகின்றேன்! ஒன்றா இரண்டா? முந்நாறு நாடகங்கள்! எந்தப் பேராசிரியர் எழுதியிருக்கிறார் 300 நாடகங்கள்?

எனது மேடை நாடகங்கள்

பல்கலைக்கழகம் செல்வதற்கு முன்பே 1954 ஆம் ஆண்டு எனது முதலாவது நாடகத்தை எழுதி அரங்கேற்றினேன். அராவி சரஸ்வதி நாடக மன்றம் எனது பெயரில் ஒரு நாடக மன்றத்தை நிறுவி அன்றில் இருந்து 1974 ஆம் ஆண்டுவரை ஆண்டுக்கு ஒன்றாக இருபது நாடகங்களை எழுதி மேடையிட்டேன். அவை எல்லாமே சமூக நாடகங்கள்.

எனது நண்பர்கள்தான் நடிகர்கள். பெண்களையும் நாடகங்களில் நடிக்க வைத்தேன். ஆண்டுக்கு ஒரு நாடகம் என்பதால் ஊரவர்கள் வந்து நாடகங்களைப் பார்த்து ஆதரவு தந்தாலும், மேடை நாடக முயற்சிகள் எனது கையைக் கடிக்கத்தான் செய்தன.

1976 ஆம் ஆண்டு முதல் முதலாக 'பொலிடேலே கதி' என்ற எனது மேடை நாடகத்தை அச்சிட்டு நூலுருவில் வெளியிட்டேன். அதன் பிரதிகள் ஒரு வருடத்திற்குள்ளாகவே விற்று முடிந்துவிட்டன. 1977 ஆம் ஆண்டு எனது 'வெட்கமில்லை' என்ற நாடகத்தை 'பணமோ பணம்' என்ற பெயரில் வெளியிட்டேன். அது யாழ்ப்பாண மக்களது வாழ்க்கையை வைத்து எழுதப்பட்ட ஒரு மூன்று மணித்தியால Sattire. அவ்வளவு நல்ல பெரிய மேடை நாடகத்தை இலங்கையில் இதுவரை யாரும் அச்சிட்டு வெளியிடவில்லை! இருந்தாலும் அந்நூலின் பிரதிகள் விற்று முடிய பத்து ஆண்டுகள் பிடித்தன. கையைச் சுட்டுக் கொண்ட நான், நூல் வெளியிடும் முயற்சிக்கே முற்றுப்புள்ளி வைத்தேன்!

எனது வானொலி நாடகங்கள்

1980 ஆம் ஆண்டு எனது 46 வது வயதில்தான் எனது முதலாவது வானொலி நாடகம் ஒலிபரப்பப்பட்டது. அதன் பிறகு திரும்பிப் பார்த்தல், தடை, தாமதம் என்று எதுவுமே இல்லை. ஒரே முன்னேற்றம்தான்! மனமளவென்று நாடகங்களை எழுதிக்கூவித்தேன். அவ்வளவு காலமும் நான் தேடிப் பெற்ற நாடக அறிவு, மேடை நாடக அனுபவம், நாடக நூல் வெளியிட்ட அனுபவம் ஆகியவற்றினாலான பலமான அடித்தளத்தில் கட்டப்பட்டதினால்தான் என்னால் வானொலி நாடகம் என்ற கோட்டையை அவ்வளவு விரைவாகக் கட்டி எழுப்ப முடிந்தது.

வானொலி நாடகத்தில் பூரண சுதந்திரம். எந்த விதமான நாடகத்தையும் எழுதலாம் — அரசாங்கத்தைத் தாக்காவிட்டால்

சரி. எத்தனை பாத்திரங்கள், ஆண்கள் எத்தனை, பெண்கள் எத்தனை, சிறுவர்கள் எத்தனை என்று எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல் எழுதலாம். எனது கற்பனைக் குதிரையை வேகமாகப் பறக்கவிட்டு எத்தனையோ விதமான நாடகங்களை எழுதி அனுப்பினேன். வானொலி நிலையத்தினரும் அவற்றை ஆனந்தமாக வரவேற்று அழகாகத் தயாரித்து ஒலிபரப்பினர்!

‘உங்களால் எப்படி தொடர்ந்து இப்படி நல்ல நாடகங்களாக எழுத முடிகின்றது?’ என்று என்னிடம் பலர் கேட்பதுண்டு. சிலர் என்னிடம் கேட்காமலேயே நாடகங்களை மட்டும் கேட்டு வியப்பதுண்டு. சிலர் நான் 300 நாடகங்கள் எழுதியுள்ளேன் என்பதை நம்புவதில்லை. நான் முந்தாறல்ல, அதற்கு மேலும் எழுதுவேன். ஒரு பிரச்சினை அல்லது ஒரு சூழ்நிலை (situation) அல்லது ஒரு பாத்திரத்தை எனக்குத் தந்தால், அதை நான் உடனடியாகவே நாடகமாக்குவேன்!

‘‘இம்மென்னு முன்னே எழுநாரும் எண்ணாரும் அம்மென்றா லாயிரம்பாட்டாகவா?’’—

என்று காளமேகப் புலவர் தனது கவிபாடும் திறமைக்குச் சொன்னது என்னைப் பொறுத்தவரை நாடகத்திற்கும் பொருந்தும் நான் இவ்வளவு தொகையாக நாடகங்கள் எழுதுவதற்கு இன்னும் சில காரணங்கள் உள்ளன.

எப்படி எழுதுகிறேன்?

எனது வயதுக்காரர்கள் சிலர் வெளிநாடு சென்றுவிட்டனர். சிலர் இந்த உலகத்தை விட்டே சென்றுவிட்டனர். இன்னும் சிலர் சேவையில் இருந்து ஓய்வு பெற்றுவிட்டு வாளா இருக்கின்றனர். நான் 65 வது வயதிலும் சுறுசுறுப்பாக முன்போலவே நாடகம் எழுதுகிறேன் என்றால், அதற்கு எனது கட்டுப்பாடான வாழ்க்கையும் ஒரு காரணம். நான் பரம்பரைச் சைவம். இப்பொழுதும் சைவம்தான். இளம் வயதில் குடித்திருக்கிறேன், புகைத்திருக்கிறேன், எல்லாம் ஒரு முன்பாந்திக்குத்தான். எந்தப் பழக்கமும் என்னை அடிமை கொண்டது கிடையாது. கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக ஒரு கெட்ட பழக்கமும் இல்லை.

பிள்ளைகளுக்கு ருவிஷன் குடுத்து ஒரு சதம் உழைத்ததில்லை. பரீட்சை மேற்பார்வை, விடைப் பத்திரம் திருத்துதல் வேலைகளுக்கும் போனதில்லை. எனது நண்பர்களெல்லாம் ஓடி ஓடி இந்த வேலைகளைத் தேடிக்காசு உழைத்துக் கொண்டிருக்க, நான் காசு செலவழித்து நாடகம் நடத்திக் கொண்டிருப்பேன். சிந்தனை செயல் எல்லாம் நாடகமே!

எங்கள் கல்வி இலாகாவில் பரீட்சையில் சித்தி எய்தியவர்களுக்குப் பதவி உயர்வு கொடுக்கும் வழக்கம் அண்மைக் காலத்தில்தான் வந்தது. அதற்கு முன்பு எல்லாம் செல்வாக்குத்தான். காசும் விளையாடியது. எனக்கும் அந்த மாதிரிச் செல்வாக்கினால் அதிபராகும் வாய்ப்பு பலமுறை கிடைத்தது. நான் அவற்றை வேண்டாம் என்று ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டேன். ஐய் தூறு, ஆயிரம் பிள்ளைகளுடன் எனது வாழ்க்கையை முடித்துக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. தமிழ் இலக்கியத்திற்குச் சேவை செய்ய விரும்பினேன். எனது எதிர்பார்ப்பு வீண்போகவில்லை. இந்த நாடடில் உள்ள தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் அத்தனை பேரும் கேட்கின்ற நாடகங்களை எழுதுகிவறேனே!

இன்னும் ஒன்று. நான் ஒரு இந்து.

“ஒரு மைக்கை தான்கற்ற கல்வி ஒருவற்கு எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து”

என்ற வள்ளுவரது கூற்றை நான் முழுமையாக நம்புகிறேன். நான் முந்திய பிறவிகளில் கற்ற கல்விதான் எனக்கு இந்தப் பிறவியில் வந்து உகவுகின்றது! இல்லையென்றால் கல்வியும் கலைகளும் சிலருக்கு தாராளமாகக் கைவருவதற்கு வேறு காரணங்கள் கூற முடியாது ஆண்டவன் பாகுபாடு காட்டுவானா?

வானொலியே முதல் காதல்

நான் பலவகையான இலக்கியங்களையும் படைத்தவன். இருந்தாலும் வானொலி நாடகமே எனது முதல் காதல். அதை எழுதிய பிறகே மற்றவை. ஒருவர் அனுப்புகின்ற எல்லா நாடகங்களையும் ஒரு வானொலி நிலையம் திறக்கப்படத் தயாரித்து நாடு முழுவதும் கேட்கும்படியாக ஒலிபரப்பும் பொழுது, ஒருவருக்கு வேறு எதைபாவது எழுதத் தோன்றுமா? ஒரு நாடகம் வானொலியில் ஒலிபரப்பப்படும் பொழுது, ‘இந்த நேரத்தில் எனது நாடகத்தை இந்த நாடு முழுவதும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது’ என்ற நினைவு தரும் ஆனந்தத்திற்கு வேறு எந்த இன்பமும் ஈடாகாது!

வெவ்வேறு விதமான இலக்கியங்களைப் படைப்பதற்கும் வெவ்வேறு விதமான திறமைகள், சொல்லாட்சி, உத்திகள், வேண்டும் என்பது எனது அபிப்பிராயம். நாடகம் எழுதுகின்ற எனது மனோநிலை (frame of mind) பாதிக்கப்படாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக, நான் ஏனைய இலக்கியவகைகள் எழுதுவதை இயன்ற வரை தவிர்த்துக் கொள்வேன். அப்படி இருந்தும் எப்படியோ ஐம்பதிற்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும் சில நாவல்களையும் எழுதிவிட்டேன். அவற்றில் ‘அக்கரைச் சீமையில்’ என்ற நாவல்

மட்டுமே பிரசுரமாகியிருக்கிறது. ஒரு சிறு கதைத் தொகுதியைக் கூட நான் இன்னும் வெளியிடவில்லை!

கடன்பட்டுப் புத்தகம் அச்சிடும் நான் காசைக் கண்டபடி சிலவழிக்கலாமா? எல்லாவற்றையும் நன்றாகச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தே நூல்கள் வெளியிடுகிறேன். நான் ஒவ்வொரு முறை புத்தகம் வெளியிட ஆயத்தம் செய்யும் பொழுதும் எனது நாடகங்களே முன்னால் வந்து நிற்கின்றன 'எங்களை வெளியிடு' என்று. எல்லோரும் ஆதரித்து வளர்க்கின்ற சிறுகதையை விட, அனாதையாகக் கிடக்கும் நாடகத்தை வளர்க்க வேண்டும் என்றே நாடக நூல்களாக வெளியிடுகிறேன்! அந்த நூல் விற்று முடிய ஜந்து ஆண்டுகள் செல்லும் என்பதையும் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டே வெளியிடுகிறேன்!

இலங்கை வானொலி எனது நாடகங்களை வரவேற்று, அவற்றைத் தயாரித்து ஒலிபரப்பாதிருந்தால், நிச்சயமாக என்னால் இவ்வளவு நாடகங்களை எழுதியிருக்க முடியாது! இன்று நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் சிறுகதை எழுதுகின்றனர் எத்தனை சிறுகதைகளை எவ்வளவு திறமையாக எழுதினாலும், நானும் அந்த நூற்றுக் கணக்கில் அமிழ்ந்து போயிருப்பேன். ஒரு தனித்துவத்துடன் — என்னைத் தனி ஒருவனாகத் தலைநிமிர்ந்து நிற்கவைத்தது இலங்கை வானொலிதான்! அதற்காக நான் இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் சேவைக்கும், அதன் கடந்தகால பணிப்பாளர்கள், இயல் - நாடகக் கட்டுப்பாட்டாளர்கள், நாடகத் தயாரிப்பாளர்களுக்கும், குறிப்பாக இன்று அதன் பணிப்பாளராக விளங்கும் வி. என். மதியழகன் அவர்களுக்கும், இயல் - நாடகக் கட்டுப்பாட்டாளராக இருக்கும் அ. நுடேசர்மா அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்!

ஏன் எழுதுகிறேன்?

நான் ஏன் எழுதுகின்றேன் என்பதையும் இந்த இடத்தில் சிறிது விளக்கிக் கூற வேண்டும். எனக்கு நாடகங்கள் எழுத வேண்டும் போல இருக்கிறது. என்னால் நாடகங்கள் எழுதாமல் இருக்க முடியவில்லை! அதனால் எழுதுகின்றேன். நான் எந்தக் கட்சியையோ அணியையோ சேராதவன். எந்தச் சித்தாந்தத்தையும் நான் பிரசாரம் செய்வதில்லை, நான் ஏதாவது ஒரு சித்தாந்தத்தை பிரசாரம் செய்கிறேன் என்றால், அது மனிதாபிமானம் என்ற சித்தாந்தமாகத்தான் இருக்கும்! எனது நாடகங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஏதாவது ஒரு நல்ல கருத்து இருக்கும். ஒரு நல்ல கருத்தைத்தானும் கூறாத எனதையும் நான் எழுதுவதில்லை.

எப்படி எப்படி எல்லாம் நாடகம் எழுதலாம் என்று விளக்கிக் காட்டுவதற்காகவும் எழுதுகிறேன். நான் எழுதுகின்ற தமிழை பிறகு வானொலியில் நாடகமாகக் கேட்கும் ஆசையிலும் எழுதுகிறேன். நான் எழுதுகின்ற நாடகத்தை இந்த நாட்டு மக்கள் எல்லோரும் கேட்டு ரசிக்கிறார்கள் என்று எண்ணி மகிழ்வதற்காகவும் எழுதுகின்றேன்! மக்களை மகிழ்விப்பதற்காகவும் எழுதுகின்றேன்.

இந்த நாடகங்கள்பற்றி...

‘இந்த நாடகங்களை நடிப்பது எப்படி?’ என்ற கட்டுரையில் இந்த நூலிலுள்ள நாடகங்கள்பற்றி விளக்கமாக எழுதியுள்ளேன். அதில் குறிப்பிடப்படாத இரண்டு நாடகங்கள்பற்றி இங்கு சுருக்கமாக விளக்குகிறேன்.

“நிம்மதியே இல்லை” சைக்கிள் களவெடுத்தவன் ஒருவன் படும் அவலத்தைச் சித்திரிப்பது. களவு எடுத்தவனுக்கு நிம்மதியே இல்லை என்கிறது நாடகம்.

“கனவும் நிஜமும்” நாம் இளமையில் காணுகின்ற களவுகள் எல்லாம் வாழ்க்கையில் நிறைவேறுவதில்லை. அதனால் மனமுடைந்துபோய் வீரக்தி அடையாமல், வாழ்க்கையுடன் சமரசம் செய்து கொண்டு வாழவேண்டும் என்கிறது நாடகம். இன்னும் ஒன்று. இந்நாடகத்தைக் கேட்ட, இனிமேல் வாசிக்கப் போகின்ற எங்கள் மரபுவழி நாடகக்காரர்களும் பட்டி மன்றக் காரர்களும் தயவு செய்து என்மீது கோபப்படாதீர்கள்! நான் பொதுவாகத் தான் எழுதினேன். எவரையும் தாக்கவேண்டும் என்பது எனது நோக்கமல்ல. எனக்குப் பிடித்த கருத்துக்களை நாடகமாக்கினேன். அவ்வளவுதான்!

செல்வாக்கு

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தொடர்பு ஒர் அரசாங்க நிறுவனம். அரசாங்கத்தில் எனக்குச் செல்வாக்கு இருப்பதனால்தான் இலங்கை வானொலி எனது நாடகங்களைத் தொடர்ந்து ஒலிபரப்புகின்றது என்று திறமையற்ற சிலர் பேசி சந்தோஷப்படப்பார்க்கின்றனர். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு நான் கட்டாயம் விளக்கம் கொடுக்க வேண்டும்! அதுதான் இது: எனது நாடகப் பல அரசாங்கங்கள், பல பணிப்பாளர்கள், பல இயல் - நாடகக் கட்டுப்பாட்டாளர்கள், பல நாடகத் தயாரிப்பாளர்கள் - பல வானொலி நிலையங்கள், பல மேடைகளையும் கண்டவை! போதுமா? நான் நூறு வானொலி நாடகங்கள் எழுதிய பிறகுதான் எனது முதலாவது

வானொலி நாடக நூலான 'கெட்டிக்காரர்களை' 1988 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டேன். அந்த நூலை கொழும்பில் வெளியிட எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்துவிட்டு, என்னையும் தலைநகருக்கு அழைத்த அப்போதைய தமிழ்ச் சேவைப் பணிப்பாளர் வி. ஏ. திருஞான சுத்தரம் அவர்கள் நூலை வெளியிட்டு வைத்ததுடன் எனக்கும் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தார். அந்த நூல் வெளியிட்டிற்காக கொழும்பு சென்ற பொழுதுதான் நான் தமிழ்ச் சேவைப் பணிப்பாளரையும் எனது நாடகங்களிற் பெரும்பாலான வற்றைத் தயாரித்த ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன் அவர்களையும் முதன் முதலாகச் சந்தித்தேன். 1990 ஆம் ஆண்டு எனது இரண்டாவது வானொலி நாடக நூலான 'முதலாம்பிள்ளை' யையும் கொழும்பில் வெளியிடுவதற்கு திருஞானசுந்தரம் அவர்களே பெருமுயற்சி எடுத்து உதவினார். அவருக்கு எனது நன்றிகள்! அதன் பிறகு—இரண்டாம் ஈழப்போர் துவங்கிய பிறகு, நான் கொழும்புக்குப் போகவே இல்லை!

இன்னும் ஒன்றை இந்த இடத்தில் கூறலாம். இலங்கை சாகித்திய மண்டலமும் தமிழ் இலக்கியத்தை வளர்ப்பதற்காக அரசாங்கத்தால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு குழு. அது இப்பொழுது இந்து சமய கலாச்சார அலுவல்கள் திணைக் களத்தின் கீழ் இயங்குகின்றது. அதன் உறுப்பினர்களை அரசாங்கமே நியமிக்கின்றது. அரசாங்கம் வழங்கும் நிதியை எடுத்து அவர்கள் தாங்கள் தெரிவு செய்யும் நூல்களுக்குப் பரிசு வழங்குவர். இதுவரை எனது ஒரு நூலுக்குக் கூட இலங்கை அரசாங்கத்தின் சாகித்தியப் பரிசு வழங்கப்படவில்லை! எனது நூல்களை ஒதுக்கி விட்டாலும் கூட, ஒரு அரசாங்க கூட்டுத் தாபனத்திற்கு நான் செய்த சேவையைக் கூட அவர்கள் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை! ஒரு அரசாங்கத்திணைக்களத்திற்கு செய்த சேவையை, இன்னொரு அரசாங்க திணைக்களம் அங்கீகரிக்க மறுத்து விட்டது! பத்தொன்பது ஆண்டுகள். 275 நாடகங்கள்! போதாதா சேவை?

இதெல்லாம் அரசாங்கத் திற்குத் தெரியுமோ? என்னவோ?

நீங்களே சொல்லுங்கள்! எனக்கு அரசாங்க செல்வாக்கு இருக்கிறதா?

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து தான் நான் நாடகங்களை எழுதி அனுப்புகிறேன். நல்ல நாடகங்களை அவாவி நிற்கின்ற இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் தமிழ் சேவை, அவற்றை எடுத்து தயாரித்து ஒலிபரப்பி வருவது, எனது நாடகங்களின் தரத்திற்கு மட்டுமல்லாது, அதன் பொறுப்பு வாய்ந்த உத்தியோகத்தரது நேர்மைக்கும் சான்று!

இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசு

பல வருட காலமாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த இலங்கை சாகித்திய மண்டலத்தின் தமிழ்ப் பிரிவு, 1991 ஆம் ஆண்டு திடீரென்று விழித்துக் கொண்டு, தமிழ் நூல்களுக்குப் பரிசளிக்க முன்வந்தது. பல வருடங்களாக வெளிவந்த நூல்களை ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்த்த குழுவினர் எனது 'கெட்டிக்காரர்கள்' 'முதலாம்பிள்ளை' வானொலி நாடக நூல்களைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. தூக்கக் கலக்கம் போலும்!

1988 ஆம் ஆண்டு வெளியான முஸ்லீம் சேவை நாடகங்களின் தொகுப்பான 'பொன்னாடை'க் கருப் பரிசு கொடுத்த சாகித்திய மண்டலம், தமிழ் சேவை நாடகங்களின் தொகுப்பான 'கெட்டிக்காரர்களு'க்கு பரிசு கொடுக்க மறுத்திருக்கிறது. அப்படியானால் அந்த 'அறிஞர்கள்' சொன்னது என்ன? — முஸ்லீம் சேவை நாடகங்களை விட தமிழ்ச் சேவை நாடகங்கள் தரத்தில் குறைந்தவை என்பதா?

இலங்கை வானொலியினால் பலமுறை ஒலிபரப்பப்பட்டு இலங்கை வாழ் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் எல்லோரும் கேட்ட நாடகங்கள், இலங்கை அரசினால் வழங்கப்படும் இலக்கியப் பரிசுக்குத் தகுதி இல்லை என்கண்டு பிடிக்கப்பட்டதுதான் பெரிய வேடிக்கை!

அந்த நாடகங்கள் சரியில்லை என்றால், சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அவற்றிலும் திறமான நாடகங்களை எழுதி இலங்கை வானொலிக்குக் கொடுத்திருக்கலாம் தானே? ஏன் கொடுக்கவில்லை? சாகித்திய மண்டலக் குழு எனது நூல்களுக்குப் பரிசளிக்க மறுத்த பிறகு, இலங்கை வானொலி எனது 150 நாடகங்களை ஒலிபரப்பியிருக்கிறது! — எப்பிடி?

தமிழ் நாடகத்துறை வளரவில்லை என்பது எல்லோராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட விடயம். அத்துறைக்கு என்னால் இயன்ற பங்களிப்பைச் செய்வதற்காக, எனது அறிவையும் அனுபவத்தையும் வைத்து — முக்கியமாக எனது வானொலி நாடகங்களையே ஆதாரமாகக் கொண்டு 'நாடகம் எழுதுவது எப்படி?' என்ற ஒரு நூலை எழுதினேன். அந்த மாதிரி ஒரு நூலை இதற்கு முன்பு — இலங்கையில் எவரும் எழுதவில்லை! அந்த நூலுக்கும் சாகித்தியப் பரிசு வழங்கப்படவில்லை!

மனிதன் பலவீனங்களும், விருப்பு வெறுப்புகளும், சுயநலமும் கொண்ட ஒரு பிராணி. அவனது தீர்மானங்கள் செயல்கள் எல்லாவற்றிலும் அந்தக் குணங்கள் கலந்தேயிருக்கும். மனிதன் தீட்டுகின்ற எல்லாத் திட்டங்களிலும் ஒட்டைகள் இருக்கும். எல்லா

நாட்டு எல்லாப் பரிசு வழங்கல்களிலும் பிழைகள் நடந்திருக்கின்றன. உலகின் மிகப் பெரிய பரிசுத் திட்டமான 'நொபெல் பரிசு' வழங்க விலேயே இமாலயத் தவறுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. தில்லு மூல்லுகள் நடந்திருக்கின்றன. அவற்றைவைத்து 'இர்விங் வலெஸ்' என்பவர் THE PRIZE என்றொரு அருமையான நாவலை எழுதி இருக்கிறார்.

உலகின் தலைசிறந்த நாவலாசிரியராக இன்று எல்லோராலும் போற்றப்படுபவர் ருஷ்ய எழுத்தாளராகிய லியோ ரோஸ்த்ரோய். (LEO TOLSTOY) அவரது நாவல்கள் எதற்கும் நொபெல் பரிசு வழங்கப்படவில்லை! இன்னொரு சிறந்த ருஷ்ய சிறுகதை எழுத்தாளரும் நாடகாசிரியருமாகிய அன்ரன் கெகாவிற்றும் (ANTON CHEKHOV) நொபெல் பரிசு வழங்கப்படவில்லை. மகாகவி ஷேக்ஸ் வியருக்குப் பிறகு உலக நாடக அரங்கில் தோன்றிய மிகப் பெரிய மேதை நோர்வே நாட்டவரான ஹென்றிக் இப்சன். (HENRIC IBSEN) அரசர்களையும் பிரபுக்களையும் கதாநாயகர்களாக வைத்து கவிதை நடையில் ROMANTIC நாடகங்கள் எழுதிக் கொண்டிருந்தவர்களை சாதாரண பொது மக்களை கதா பாத்திரங்களாகக் கொண்டும், அவர்களது அன்றாட பிரச்சினைகளை பொருளாக வைத்தும் பேச்சு வழக்கு நடையில் யதார்த்த நாடகங்கள் எழுத வைத்தவர் அவர். REALISTIC நாடகங்களுக்கு ஒரு அழுத்தம் கொடுத்து, உலக நாடகத்தின் போக்கையே மாற்றி அமைத்த அந்த மேதை 'நவீன நாடகத்தின் வெளிச்ச வீடு' (LIGHT HOUSE OF MODERN DRAMA) என்று எல்லோராலும் போற்றப்படுகிறார்! அவரது நாடகங்களுக்கும். நொபெல் பரிசு வழங்கப்படவில்லை! இப்படியே அடுக்கிக் கொண்டு போகலாம்.

நொபெல் பரிசு வழங்கப்படாததால் அந்த மேதைகளது மதிப்பு இம்மியளவாவது குறைந்திருக்கிறதா? அவர்களுக்கு அந்தப் பரிசை வழங்க மறுத்தவர்களுடைய (அவர்கள் யாரென்றே தெரியாது) மதிப்புத் தான் இறங்கியிருக்கிறது!

எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் பொறாமைதான். வயித்தெரிச்சல் பட்டு வேலை இல்லை — திறமை இருந்தால் எனது சாதனையை முறியடிக்க வேண்டும்! நான் இப்படி எழுதுவதையிட்டு யாரும் கோபம் கொள்ளத் தேவை இல்லை. நான் எனது நூலில் எனது சாதனைகள் பற்றி எழுதுகிறேன். அவர்களும் தங்களுடைய நூல்களில் தங்களது சாதனைகள் பற்றி எழுதலாம் தானே!

பூனை கண்ணை மூடிக்கொண்டால் பூலோகம் இருண்டுவிடாது!

நான் பெற்ற பரிசுகள்!

சாகித்திய மண்டலப் பரிசு என்ன பரிசு? அவனவன் செய்தது தான் அவனவனது சாதனை!

வானொலி நிலையத்திற்கு வருகின்ற நூற்றுக் கணக்கான நாடகங்களில் எனது நாடகங்களைத் தெரிவு செய்து எடுத்து ஒலிபரப்புகின்றார்களே, இலங்கை வானொலி ஒலிபரப்புகின்ற ஒவ்வொரு நாடகமும் எனக்கு ஒவ்வொரு பரிசு தான்! நாடு முழுவதற்கும் அறிவித்தல்லவா பரிசு தருகிறார்கள்? எத்தனை ஆண்டுகள்! எத்தனை சேவைகள்! இப்பொழுது இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் யாழ் சேவையிலும் எனது நாடகங்கள் மறு ஒலிபரப்புச் செய்யப்படுகின்றன. இது வரை ஒரு ஆயிரம் முறையாவது எனது நாடகங்கள் வானொலியினால் ஒலிபரப்பப்பட்டிருக்கும்! போதாதா — பரிசுகள்?

இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் சேவை தமிழ் நாடக வளர்சிக்கு மகத்தான சேவை செய்திருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது! ஒவ்வொரு வாரமும் புதுப்புது நாடகங்களாக ஒலிபரப்புகின்றதே! அதை இலங்கை வாழ் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் எல்லோரும் கேட்டு மகிழ்கிறார்களே! வேறு எந்த நிறுவனம் தமிழ் மக்களுக்கு இவ்வளவு தொகையான நாடகங்களை வழங்கியிருக்கிறது? அந்தப் பணிக்கு நானும் என்னால் இயன்ற பங்களிப்பைச் செய்துள்ளேன் என்று பெருமைப்படுகிறேன்!

எனது வானொலி நாடகங்களில் 27 நாடகங்களை அச்சிட்டுத் தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கியிருக்கிறேன் என்றும் பெருமைப்படுகிறேன்!

நான் இறந்த பிறகும் இலங்கை வானொலி எனது நாடகங்களை ஒலிபரப்பும். நான் வெளியிட்டுள்ள நாடகங்களைத் தமிழ் மக்கள் படிப்பார்கள்; நடிப்பார்கள். அவை தமிழ் மக்கள் மத்தியில் வாழும். அது போதும் எனக்கு!

அகில உலக ரீதியில் நாடகத்தப்பட்ட மூன்று நாடகப் போட்டிகளில் எனது நாடகங்கள் முதலாம் பரிசைப் பெற்றுள்ளன!

தேசிய ஒருங்கிணைப்பு செயற்றிட்டப் பணியகமும் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனமும் ஒன்றிணைந்து ஒழுங்கு செய்த 'வானொலி நாடகப் பிரதி எழுதும் போட்டி' யில் எனது 'எங்கள் நாடு' என்ற நாடகம் முதலாவது இடத்தைப் பெறுவதாக, தேசிய ஒருங்கிணைப்பு செயற்றிட்டப் பணியகம் அறிவித்துள்ளது.

நான் சாகித்தியப் பரிசு பெறவோ, அவர்களிடம் இலக்கிய அகிங்காரம் பெறவோ, நூல்கள் வெளியிடவில்லை! எனது நூல்களின் இலக்கியத்தரம் எனக்குத் தெரியும். அதை வேறு யாரும் எனக்கு எடுத்துக் கூறவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

அப்படி யாருக்காவது ஏதாவது சொல்ல வேண்டும் போல இருந்தால், 300 நாடகங்களையும் நாடகம் எழுதுவது எப்படி? என்ற நூலையும் எழுதி விட்டு வரட்டும், கேட்கிறேன்.

இந்த நாடறியும் எனது நாடகங்களின் தரத்தை!

நாடக நூல்களை மதிப்பீடு செய்பவருக்கும் ஒரு தகுதி வேண்டும் அவர் உலக நாடக இலக்கியங்களைக் கற்றிருக்க வேண்டும். தமிழில் நாடகங்கள் இல்லாததினால், இந்தத் தகுதி இன்றியமை யாததாகின்றது!

எனது வானொலி நாடகங்கள் எல்லாமே காற்றோடு கலந்து விடுகின்றனவே. அவற்றில் ஒரு சிலவற்றையாவது பதிவு செய்து வைத்து வருங்கால சந்ததிக்கு வழங்க வேண்டும் என்றே நூல்கள் வெளியிடுகின்றேன். எனது எதிர்பார்ப்பு வீண்போகவில்லை. நான் வெளியிட்ட நாடகங்கள் எல்லாமே மேடைகளில் நடிக்கப் படுகின்றன.

இலங்கை அரசாங்கம் பெருந்தொகைப் பணத்தை இலக்கியப் பரிசாக வழங்குகின்றது. அது பொது மக்களாகிய எங்களது பணம். எனது நூலுக்கும் ஒரு பரிசு கிடைத்தால் இன்னும் ஒரு நூலை வெளியிடலாமே என்ற எதிர்பார்ப்பும் இருந்தது. சாகித்திய மண்டலம் ஒரு முறையில்ல, பல முறை சொல்லி விட்டது உனது நூல்களுக்குப் பரிசு தரமுடியாது என்று! நான் நாடக நூல்கள் வெளியிடாமல் இருக்கட்டும் என்று தான் அப்படிச் செய்தார்களோ என்னவோ? இருந்தாலும் நான் தொடர்ந்து நூல்கள் வெளியிடுகிறேன். இனிமேலும் வெளியிடுவேன்!

எனது நூல்களுக்குச் சாகித்தியப் பரிசு வழங்குவதின் மூலம் எனக்கு ஏற்கெனவே இல்லாத பேர் புகழையோ, அந்தஸ்தையோ, கௌரவத்தையோ அவர்கள் தந்திருக்க முடியாது! இலங்கைச் சாகித்திய மண்டலத்தின் தமிழ் பிரிவு நேர்மையுடன் நடந்திருக்கிறதே என்ற நம்பிக்கையை ஒரு வேளை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம்.

எனக்கு இனிச் சாகித்தியப் பரிசு தந்தாலும் ஒன்று தான் — தராவிட்டாலும் ஒன்று தான்! அரசாங்கம் வழங்கும் பணத்தில் இலக்கியப் பரிசு கொடுப்பவர்கள், நேர்மையாக நடந்து எழுத்தா

எருக்கு நீதி வழங்க வேண்டும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டவே இதை இங்கு எழுதினேன்.

அவர்களெல்லாம் அரசாங்கத்தின் செல்லப் பிள்ளைகள். 'இனிமேல் சுந்தரம்பிள்ளையின் நாடகங்களை இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்ப வேண்டாம்' என்று உத்தரவு போடுவிக்கக் கூடிய செல்வாக்கு அவர்களுக்கு உண்டு என்பதும் எனக்குத் தெரியும். அப்படி ஏதும் நடந்தாலும் நான் கவலைப்பட மாட்டேன். அதனால் நட்டப்படுபவர்கள் இலங்கை வானொலி நாடக ரசிகர்கள் தான்! இலங்கை வானொலிக்கு நான் செய்த சேவை மூன்று தலைமுறைகளுக்குக் காணும்!

நூல் கொள்வனவு

இந்து சமய கலாச்சார அலுவல்கள் திணைக்களம்—முதல் முதலாக எனது 'நாடகம் எழுதுவது எப்படி?' என்ற நூலின் நூறு பிரதிகளைக் கொள்வனவு செய்து, அவற்றின் பெறுமதியான ஐயாயிரம் ரூபாவைத் தந்தது. எனது 'யாழ்ப்பாணத்தில் அந்த ஆறு மாதங்கள்' நூலின் நூறு பிரதிகளையும் கொள்வனவு செய்த ஐயாயிரம் ரூபா தந்தது. நேர்மையாக நூல் கொள்வனவு செய்த அத்திணைக்களத்தின் உத்தியோகத்தர்களுக்கும் ஏனையோருக்கும் எனது நன்றிகள்!

வடக்கு - கிழக்கு மாகாண கல்வி பண்பாட்டலுவல்கள் விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு — முதல் முதலாக 'நாடகம் எழுதுவது எப்படி?' என்ற நூலின் 100 பிரதிகளைக் கொள்வனவு செய்து நாலாயிரத்துத் தொலாயிரம் ரூபா தந்தது. அந்த நூல் கொள்வனவிற்குப் பொறுப்பாக இருந்த மாகாண சபையின் நேர்மையான உத்தியோகத்தர்களுக்கும் ஏனையோருக்கும் எனது நன்றிகள்!

'இலக்கியப் பரிசு' என்று சொல்லி, ஒரு சிலருக்கு பெருந்தொகைப் பணத்தை அள்ளிக் கொட்டுவதைவிட, நூல்களை வெளியிடுபவர் ஒவ்வொருவரிடமிருந்தும் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகைப் பிரதிகளைக் கொள்வனவு செய்வது சிறந்த திட்டமாகும்.

ஆறு கோடி தமிழ் மக்கள் வாழ்கின்ற தமிழகத்தில் கூட, எழுத்தாளர் வெளியிடுகின்ற நூல்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையினை தமிழக அரசு கொள்வனவு செய்கின்றது. இல்லையென்றால் அங்கும் நூல் வெளிடும் தொழில் நட்டத்தில்தான் ஒடும். தமிழகத்தின் கதையே இதுவானால், இலங்கையைப் பற்றி ஏன் பேசுவான்? அரசாங்கத்தின் ஆதரவு இல்லாததினால்தான் இலங்

கையில் தமிழ் நூல்கள் அதிகம் வெளிவருவதில்லை. இந்த நூல் கொள்வனவுத் திட்டம் தொடர்ந்து நேர்மையாக அமுல் செய்யப்பட்டால் இலங்கையிலும் நல்ல தமிழ் நூல்கள் வெளிவரும்!.

நன்றிகள்

எனது நாடகங்கள் வானொலியின் பல தேவைகளுக்காகவும் பல நூல் தயாரிக்கப்பட்டு, பல சேவைகளிலும் ஒலிபரப்பப்பட்டுள்ளன. எனது நாடகங்களைத் தயாரித்தவர்கள் எல்லோரையும் எனக்கு ஞாபகமில்லை. இந்த நூலில் உள்ள 'நிம்மதியே இல்லை!' நாடகத்தை தயாரித்தவரும், எனது அதிகமான நாடகங்களைத் தயாரித்தவருமான ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன் அவர்களுக்கு முதற்கண் நன்றி கூறிக்கொள்கிறேன். தம்பியையா தேவதாஸ் அவர்கள் 'பிரச்சினைகள்' நாடகத்தைக் கல்விசேவைக்காகவும் 'வழிகாட்டி' நாடகத்தை சமூக சஞ்சிகைக்காகவும் தயாரித்தார். மேலும் அவர் கல்விச் சேவையில் தான் நடத்தும் 'எனது நோக்கில்' என்ற நிகழ்ச்சியில் எனது நூல்களையும் விமரிசனம் செய்திருக்கிறார். அவருக்கும் எனது நன்றிகள். ஏனைய நான்கு நாடகங்களையும் தயாரித்தவர் இராசபுத்திரன் யோகராஜன். அவருக்கும் எனது நன்றிகள். மற்றும் மயில்வாகனம் சர்வானந்தா, கே. ஞானசேகரன் ஆகியோரும் இப்பொழுது எனது நாடகங்களைத் தயாரிக்கின்றனர். அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்!

எனது நாடகங்களில் நடித்து அவற்றைச் சிறப்பித்த கலைஞர்கள் ஏராளம். அவர்கள் எல்லோருக்கும் ஓட்டு மொத்தமாக நன்றி கூறிக்கொள்கிறேன்! இருந்தாலும் இராசேசுவரி சண்முகம். ஏ. எம். சி. ஜெயசோதி, கமலினி செல்வராசன் ஆகியோரது பெயர்களைக் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். எனது பெரும்பாலான நாடகங்களில் நடித்ததுமல்லாமல், நான் உருவாக்கிய பல பெண் பாத்திரங்களுக்கு உயிருட்டி, அவை எனது கற்பனையையும் விஞ்சி நிற்கச் செய்தவர்கள் அவர்கள்!

இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச்சேவை இப்பொழுது 'வானொலி மஞ்சரி'யும் வெளியிடுகின்றது. நல்ல பயனுள்ள முயற்சி. அதில் எனது கட்டுரைகளையும் வெளியிடுகின்றனர். அதற்காக அதன் ஆசிரியர் P. முத்தையா அவர்களுக்கும் அதன் உதவி ஆசிரியர் மயில்வாகனம் சர்வானந்தா அவர்களுக்கும் நன்றி கூறிக்கொள்கிறேன்.

எனது நூல்களுக்கு விமர்சனங்கள் எழுதிய 'வீரகேசரி' 'தினக்குரல்' 'தினகரன்' 'உதயன்' பத்திரிகைகளுக்கும் அவற்றின் ஆசிரியர்களுக்கும், அந்த விமர்சனங்களை எழுதிய பெருமக்களுக்கும் எனது நன்றிகள்!

இந்த நூலை அழகுற அச்சிட்டுத்தந்த யாழ்ப்பாணம் 'மேனகா' அச்சகத்தினருக்கும், அட்டையை எழுதித் தந்த 'கோபால் ஆட்ச' நிறுவனத்தினர், புளொக் செய்து தந்த 'அருண் புளொக்' தயாரிப்பாளர்கள் ஆகியோருக்கும் எனது நன்றிகள்.

இப்பொழுது அச்சக்கலை நன்றாக வளர்ந்துள்ளது இலங்கையிலும் கூட. இந்த நூலை இன்னும் அழகாக அச்சிட்டிருக்கலாம். நான் ஒரு சாதாரண வாத்தி — இப்பொழுது பென்ஷன்காரன் — கடன்பட்டு புத்தகம் வெளியிடுபவன். அப்படியெல்லாம் காசைக் கண்டபடி செலவழிக்க முடியுமா? ஏதோ கையில் இருந்த காசுக்கு அளவாக நூலை வெளியிட்டுள்ளேன். வாசகர்கள் என்னை மன்னிப்பார்களாக.

உங்களுக்குப் பலகாரம்தானே வேண்டும்? சிலுசிலுப்பு அல்லவே?

இந் நூல் யாழ் இலக்கிய வட்ட வெளியீடு. நல்ல இலக்கியப் பணி செய்து வரும் யாழ் இலக்கிய வட்டத்தினர் எனது நூலையும் வெளியிடுவதையிட்டு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இப்பொழுது என்னுடன் வட்டத்தின் இணைச் செயலாளராக இருக்கும் நண்பர் புத்தொளி ந. சிவபாதம் அவர்கள் நூலுக்கு பதிப்புரை வழங்கியுள்ளார். யாழ் இலக்கிய வட்டத்திற்கும் தனிப்பட்ட முறையில் அவருக்கும் எனது நன்றிகள்.

எனது ஏனைய நூல்களைப் போலவே இந்த நூலை வெளியிடுவதற்கும் எனது தம்பியே பண உதவி புரிந்தார். எனவே அவரைப்பற்றியும் ஒரு சில வார்த்தைகள் கூறவேண்டும்:

எனது தம்பி நடராசா தெட்சணாமூர்த்தி கொழும்பு பல்கலைக் கழகத்தில் 'எலெக்ட்ரிகல்' என்ஜினியர் படித்து 1961 ஆம் ஆண்டு முதலாம் பிரிவில் முதலாவது மாணவனாகச் சித்தியடைந்தார். இருந்தாலும் அவருக்கு வெளிநாடு சென்று படிக்க ஸ்கொலாஷிப் மறுக்கப்பட்டது. நாங்கள் அவரை எங்கள் செலவிலேயே இங்கிலாந்து அனுப்பி வைத்தோம். அங்கு கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அவருக்கு அந்த நாட்டு ஸ்கொலாஷிப் ஒன்று கிடைத்தது. அப்பல்கலைக் கழகத்தில் பொறியியல் துறையில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றுக் கொண்டு கனடா

சென்று, இன்று வரை அங்கு ஒரு பக்கலைக் கழகக் கல்லூரியில் பொறியியல் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றி வருகிறார்.

கல்வியின் மகத்துவத்தை அறிந்தவராதலால் நான் கேட்கும் போதெல்லாம் பண உதவி புரிகிறார். ஆனால் நான் அவரிடம் நூல்கள் வெளியிடுவதைத் தவிர வேறு எதற்கும் காசு வாங்குவ தில்லை. தமிழ் இலக்கியத்தின் சார்பிலும் என் சார்பிலும் எனது தம்பிக்கு மீண்டும் ஒருமுறை நன்றி கூறிக் கொள்கிறேன்!

மணிவிழா மலர்கள்

நான் மணிவிழாக் கொண்டாடவில்லை. நாலுபேரை அழைத்து எனது மணிவிழாவில் பேசும்படி கேட்டால் என்னைப் புகழ்ந்து தானே பேசுவார்கள்? திட்டவா போகிறார்கள்? அதில் அர்த்த மில்லை. நான் எனக்குத் தெரிந்ததைத் தமிழ் மக்களுக்கு வழங்க வேண்டும். அதுதான் எனக்கு ஆத்ம திருப்தியைத் தரும். அந்ந் காகவே நூல்கள் வெளியிடுகிறேன். எனது அறுபதாவது வயதுக்குப் பின்பு, நான் வெளியிடுகின்ற நூல்கள் எல்லாமே எனது மணி விழா மலர்கள்தான்! அந்த வகையில் இது எனது ஐந்தாவது மணிவிழா மலர்!

நீங்கள் இந்த நூல்களை வாங்கிப் பயன் பெறுவதுடன், எனக்கும் சூதரவு தந்தால் எனது ஆறாவது மணிவிழா மலரும் விரைவில் வெளிவரும்!

30, கடையிற்சுவாமி வீதி
நீராணியடி
யாழ்ப்பாணம்.
ஆகஸ்ட் 1998

ந. கந்தரம்பிள்ளை

ஆசிரியரது நூல்கள்

மேடை நாடகங்கள்

1. பொலிடோவே கதி 1976
2. பணமோ பணம் 1977
(இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் பாராட்டுச் சான்றிதழ் பெற்றது)

வானொலி நாடகங்கள்

1. கெட்டிக்காரர்கள் 1988
(இலங்கை வானொலி தமிழ்ச் சேவைத் தனி நாடகங்களின் முதலாவது தொகுப்பு நூல்)
2. முதலாம்பிள்ளை 1989
வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையின் நாடகத்திற்கான இலக்கியப் பரிசைப் பெற்றது
3. வீடு 1997
4. யாழ்ப்பாணமா? கொழும்பா? 1998

கட்டுரைகள்

1. நாடகம் எழுதுவது எப்படி? 1996
(என்று விளக்கிக் கூறிகின்ற முதலாவது தமிழ் நூல்)
2. யாழ்ப்பாணத்தில் அந்த ஆறு மாதங்கள் 1997
(1995 ஆம் ஆண்டு மக்கள் இடம் பெயர்ந்த பிறகு யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்ததைக் கூறிகின்ற ஒரே ஒரு நூல்)

நாவல்

1. அக்கரைச் சேமையில் 1994
(இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் பாராட்டுச் சான்றிதழ் பெற்றது)

★ இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு இந்த நூல் களில் எதற்குமே வழங்கப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1. நீம்மதியே இல்லை!	1
2. வழிகாட்டி	12
3. பிரச்சினைகள்	20
4. அடையாள அட்டை	34
5. யாழ்ப்பாணமா? கொழும்பா?	42
6. ஓடு!	63
7. கனவும் நீஜமும்	71
8. நாடகத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்	89
9. நாடகம் எழுதுவது எப்படி?	94
10. இந்த நாடகங்களை நடிப்பது எப்படி?	98
11. விமர்சகர்களைச் சாடும் நாடகாசிரியரின் நூல்	102
12. ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரனுக்கு ஆசிரியரின் பதில	105

நீம்மதியே இல்லை!

பாத்திரங்கள்

யோகன்	— ஓர் இளைஞன்
சிவானந்தன்	— அவனது நண்பன்
சிங்காரவடிவேலன்	— புதியவன்
நடராசா	— வீட்டுக்காரர்

காட்சி 1

இடம்: ஒரு கிராமப்புற ஒழுங்கை.

(மோகன் சைக்கிளில் வந்து மணி அடிக்கிறான்)

சிவானந்தன்: (வியப்புடன்) ஓ யோகன்! ஏது புதுச்சைக்கிள்?

யோகன்: மச்சான் சிவா, எப்பிடியடா சைக்கிள்?

சிவா: டைனமோ, பெல்... நல்லாயிருக்கு!...

யோகன்: என்ன மச்சான் பெறும்?

சிவா: இது?... கள்ளன் கையிலும் ரண்டாயிரம் ரூபா பெறும்!
(சிரித்து) அது சரி இது ஆற்றை சைக்கிள்?

யோகன்: என்றைதான் இப்ப வாங்கினான்!

சிவா: போடா! நியாவது புதுச்சைக்கிள் வாங்கிறதாவது!
இஞ்சை சிக்ரெட் பீடிக்கே வழியில்லாமல் லாட்ரீ அடிச்சுக் கொண்டு திரியறாய்! புதுச்சைக்கிள் வாங்கினியா?
(சிரிக்கிறான்)

யோகன்: ஏன்ரா சிவா, எனக்குப் புதுச்சைக்கிள் வாங்கத் தகுதி இல்லையே?

சிவா: அறவே இல்லை! உழைப்பில்லை! ஒரு தொழில் இல்லை!
எப்படிப் புதுச்சைக்கிள் வாங்குவாய்?

- யோக: அப்பா காசு தந்தவர் மச்சான்! ?
- சிவா: கொப்பரோ? உனக்கு ஒரு சதமும் தரார்! நீதான் அவற்றை சொல்லைக் கேக்கிறதில்லையே!
- யோக: ஆராவது பிறசென்ற பண்ணியிருக்கலாமில்லையா?
- சிவா: பிறசென்றா? உனக்கா? (சிரிப்பு) இருக்கிற மாமன், மச்சான் எல்லாரோடும் கொழுவல்- ஆர் தரப்போறான் பிறசென்ற உனக்கு? (சிரிக்கிறான்)
- யோக: அப்பென்ன நான் களவெடுத்ததெண்டு சொல்லுறியா?
- சிவா: வேறே என்ன? எங்கை மச்சான் தூக்கினனி? (சிரிக்கிறான்)
- யோக: டேய் சிவா! உன்ரை கதை எனக்குப் பிடிக்கேல்லை!
- சிவா: பிடிக்காட்டா அதுக்கு நான் என்ன செய்யிறது?
- யோக: நான் என்ன கள்ளனா?
- சிவா: மச்சான் யோகன்! உன்ரை களவெல்லாம் எனக்குத் தெரியுமடா! பள்ளிக்கூடத்திலை படிக்கேக்கை பென்சில், பேனை, புத்தகம் களவெடுத்து அடிவாங்கினனி! பிறகு பெரியாளான பிறகு சைக்கிள்மணி, டைனமோ, சீற் எடுத்தனி! இப்பசைக்கினையே கொண்டந்துட்டாய்!
- யோக: சிவா! மெதுவாய் பேசு மச்சான்! மெதுவாய் பேசு!
- சிவா: நீ உண்மையைச் சொல்லு! நான் மெதுவாய் சொல்லுறன்! (சிரிக்கிறான்)
- யோக: (மெதுவாக) களவாத் தூக்கினதுதான் மச்சான்!
- சிவா: பாத்தியாடா! எனக்குத் தெரியும் உன்னை! யோகன்! எங்கையடா தூக்கினனி?
- யோக: யாழ்ப்பாணம் நியூ மாக்கெட்டுக்கு முன்னாலை, ஒருத்தன் வைச்சுட்டுப் பூட்டாமல் உள்ளுக்குப் போனான். அடிச்சந்தூட்டன்! (சிரிக்கிறான்)
- சிவா: எடபாவி! புத்தம் புதுச் சைக்கிள்!
- யோக: அதாலைதானே தூக்கினன்! (சிரிக்கிறான்)
- சிவா: சைக்கிளைப் பறிகுடுத்தவன் இப்ப என்னபாடு படுறானோ?
- யோக: அவன் என்னபாடு பட்டா எனக்கென்ன? (சிரிக்கிறான்)
- சிவா: யோகன்! வேண்டாமடா இந்த அநியாய வேலை! திருப்பிக் கொண்டுபோய்க் குடுத்துடு!
- யோக: ஆரிட்டைக் குடுக்கிறது?

- சிவா: நீ எடுத்த இடத்திலை விட்டுப் பூட்டிட்டு வா, உரிமைக் காரன் வந்து எடுப்பான்.
- யோக: பிடிச்சாங்களெண்டா உதைப்பாங்கள்.
- சிவா: அப்பிடியெண்டா வா, நானும் வாறன். ஆராவது பிடிச்சாத் தெரியாமல் எடுத்துட்டம் எண்டு சொல்லுவம்.
- யோக: டேய் சிவா, இத்திணை நாளைக்குப் பிறகு ஒரு சைக்கிள் கிடைச்சிருக்கு. அதைக் கொஞ்ச நாளைக்கு வைச்சு ஓடவிடன்!
- சிவா: நான் விடுறன். ஆனால் பொலிஸ்காரன் விடமாட்டான்
- யோக: அவங்களுக்குத் தெரியாதே நான் கொண்டந்தது!
- சிவா: அதெல்லாம் மணந்து பிடிப்பங்கள்!
- யோக: அவங்கள் பிடிக்கும் வரையும் வைச்சு ஓடுவம் (சிரிக்கிறான்)
- சிவா: நான் சொன்னாக் குடுக்க மாட்டாய், பிறகு அவங்களிட் டைப் பிடிப்பீடு அடிவாங்கிக் குடு! (சிரிக்கிறான்)
- யோக: போடா! உள்ளோட கதைச்சுக் கொண்டு நிண்டா! மூளையைக் குளப்பிப் போடுவாய்! தான் போறன்! (போகப் பார்க்கிறான்)
- சிவா: யோகன்! எங்கையடா போறாய் அவசரமாய்?
- யோக: நாளைக்கு சிறீக்குக் கல்யாணமல்லே? அங்கைதான்.
- சிவா: சிறீ இன்னும் வரேக்கலையே கொழும்பாலை!
- யோக: அவன் வரட்டன் வாற நேரம். வந்து ஒருக்கா உதவி செய்யச் சொன்னவன். அதுதான் போய் வாழையைக் கட்டிச் சோடிச்சு விடுவம்.
- சிவா: உனக்கு இப்ப பந்தல் சோடிக்கிறது முக்கியமில்லை. அங்கை போய் ஒருக்கா ஆக்களுக்கை ஷோக் காட்ட வேணும்! (சிரிக்கிறான்)
- யோக: ஒ அதுக்கென்ன காட்டுவம், சைக்கிள் இருக்கேக்கைதானே மச்சான் 'ஷோ' க்காட்டலாம்? (சிரிக்கிறான்)
- சிவா: ஆனா அங்கை நிக்கிறவங்களும் நம்பாங்கள் நீ சைக்கிள் வாங்கினதெண்டதை!
- யோக: நம்பினா நம்பட்டு; நம்பாட்டா விடட்டு! நீ வரப்போறியோ இல்லையோ?

சிவா: உன்னோடை வாறதும் ஆபத்து மச்சான்! உன்னோடை
சேத்து என்னிலும் சந்தேகப்படுவங்கள்! பொலிஸ் வந்
தாலும் என்னையும் சேத்துப் பிடிப்பங்கள்! (சிரித்து)
என்ன செய்யிறது. வா! இண்டைக்குத்தான் கடைசி
முறை, உன்னோடை வாறது!
(சைக்கிளில் ஏறிப் போகிறார்கள்)

காட்சி 2

இடம்: சிறீ வீடு.

யோக: ஓ, இஞ்சை பந்தல் போட்டு வாழையெல்லாம் கட்டியாச்சு.

சிவா: சைக்கிளை உதிலை விடன்றா பந்தல் வாசல்லை!

யோக: சீ! இதிலையா?

சிவா: ஏன் மச்சான் யோகன் ஆரன் களவெடுத்துப் போடுவங்
களே? (சிரிக்கிறான்)

யோக: பெரிய பகிடிதான்!... இப்ப ஆக்கள் இல்லை. பந்தலுக்கை
விடுவம் சைக்கிளை.
(சைக்கிளை பந்தலுக்குள் விட்டுப் பூட்டுகிறான்)

சிவா: பூட்டுறியே? பூட்டு, பூட்டு! கள்ளச் சைக்கிளுக்கு ஒரு
பூட்டு! (சிரிக்கிறான்)

யோக: (கோபமாக) மச்சான் சிவா!

சிவா: (கிண்டலாக) என்ன மச்சான் வெருட்டுறாய்?

யோக: (கெஞ்சலாக) மச்சான் சிவா, ஆக்களுக்கை வைச்சச் சைக்
களைப் பற்றிப் பேசாதையடா!

சிவா: சரி வா. எல்லா வேலையும் முடிஞ்சது, ஆகச் சரிகை ஒட்
டிக் கட்டுற வேலைதான் இருக்கு. வா ஒட்டுனம்.

யோக: சரி, இந்த வேலையை முடிச்சுட்டுப் போவம்..... அதார்
மச்சான் புது முகம்?

சிவா: எங்கையடா?...

யோக: அங்கை பாரடா பெல்கம் ரீ சேட்டுமாக நிக்கிறான்.....

சிவா: சி. ஐ. டியாக இருக்குமோ!

யோக: (பயந்து) போடா! அவனேன் இஞ்சை வாறான்?

- சிவா: உன்றை சைக்கிளைத் தேடித்தான்!.....
- யோக: மெல்லப் பேசடா சிவா! மெல்லப் பேசு! சி. ஐ. டி. ஏன்றா கவியாண வீட்டுக்கு வாறான்?
- சிவா: ஆக்கள் கூடுகிற இடத்துக்கு வந்தாத்தானே, சுமமா விசா ரிச்சுப் பிடிக்கலாம் கள்ளனை!
- யோக: எனக்கு அவன் சி. ஐ. டி. போலை தெரியேல்லை! உடுப் பைப் பார்! ரிப் ரொப். எல்லாம் ஃபோறின் துணி! என் ஜினியர் டாக்குத்தர் போலை இருக்கு!
- சிவா: ஏன்றா யோகன், நீயும் ஃபோறின் துணிதானே போட்டி ருக்கிறாய்? (சிரித்து) சரி, சரிகையை எடுத்து ஒட்டு! ஒட்டு!.....
- யோக: மச்சான் சிவா, பார் அவனை! எந்தப் பெரிய உத்தியோ கத்தன். ஒரு பெருமை இல்லாமல், தானும் சரிகை ஒட் டுறான் சின்னப் பிள்ளையளோடை சேர்ந்து!
- சிவா: டேய் யோகன், இனி அங்கை பாக்காதை! அவன் எங் களைத்தான் பாக்கிறான்!
- யோக: ஓமடா, ஓமடா! இஞ்சைதான் பாக்கிறான்!
- சிவா: சைக்கிளையும் பாக்கிறான்ரா! ஒரு கள்ளப் பார்வையாப் பாக்கிறான்ரா!
- யோக: சுமமா பாக்கிறானாக்கும். புதிசல்லே?
- சிவா: இல்லையடா, வடிவாப் பாக்கிறான். உத்து உத்துப் பாக் கிறான்! எனக்கு இப்ப விளங்குது! உவன் சி. ஐ. டி. தான்!
- யோக: இருக்கும். (பயந்து) சிவா! நான் என்ன மச்சான் செய்ய? ஓட்டே?
- சிவா: ஓடாதை! உடனை பாஞ்சு பிடிப்பன். கைமாச்சும் பொக் கற்றுக்கை வைச்சிரிக்கிறானோ தெரியேல்லை!
- யோக: (பயந்து) சிவா! பயப்பிடுத்தாதை மச்சான்!
- சிவா: நான் பயப்பிடுத்தேல்லை! அவன்தானே முறைச்சு முறைச் சும் பாக்கிறான்.
- யோக: (பயந்து) நான் என்னடா செய்ய? சொல்லு, சொல்லு!
- சிவா: என்னைக் கேட்டா களவெடுத்தனி?
- யோக: (பயந்து நடுங்கி) களவெண்ட சொல்லை உச்சரியாதை மச்சான்!

- சிவா: சரீ நான் பேசேல்லை!
- யோக: நீ போய் அவனுக்குக் கதை குடுத்துப் பிராக்காட்டு மச்சான். நான் நமூறன்!
- சிவா: நல்ல கதை! பிறகு அவன் உனக்குப் பதிலா என்னைப் பிடிச்சுக் கொண்டு போகவோ? (சிரிக்கிறான்)
- யோக: இவன் ஆள் ஆரெண்டும் புரியேல்லையே! நடையம்மாள் நிண்டா அவரையாவது விசயரிச்சுப் பாக்கலாம்.....
- நடராசா: (வந்து) ஓ தம்பியவை இப்பதானே? டேய் தம்பி குமார் இஞ்சை யோகனும் சிவாவும் வந்திருக்கினம். கோப்பி பலகாரத்தைக் கொண்டந்து குடு!
- சிவா: ஏன் நடையம்மாள், பந்தலைச் சோடிச்சுட்டு பிறகு கோப்பியைக் குடிப்பம்?
- நட: முதல்லை பலகாரம் சாப்பிட்டுட்டுப் பிறகு சோடியுங்கோ!
- யோக: சிறீ இன்னும் வரேல்லைப் போலை?
- நட: தம்பி இரவைக்குத்தான் வாறான்; யாழ்தேவியிலை!
- சிவா: காலமையும் வரலாம்தானே? நாளை இரவுக்குத்தானே கலியாணம்?
- யோக: நடையம்மாள்! அதார் அந்தப் புதாள்?
- நட: சிறீயோட கொழும்பிலை வேலை செய்யறவராம். லீவிலை வந்திருக்கிறார். சிறீ வந்திருப்பன் எண்டு நினைச்சு முந்தியே வந்துட்டார்.
- யோக: நேரத்தோடையே வந்துட்டார். நல்ல குளோஸ் ஃபிரெண்ட் போலை இருக்கு!
- நட: ஓம், ஓம். என்றை மகன் சிறீ அப்பிடித்தான். ஆரோடும் நல்லாத்தான் பழகுவன்!
- யோக: (ஆவலாக) அவற்றை இடம்?.....
- நட: யாழ்ப்பாணம் ரவுன்.
- யோக: (வியப்புடன்) என்ன ரவுணா?
- நட: இப்ப போக பஸ் இல்லை. நிண்டுட்டு காலமை போப் போறார்.
- (பலகாரத்தட்டுகளை குமார் கொண்டு வந்து வைக்கிறான்)
நீங்கள் சாப்பிடுங்கோ தம்பியவை. நான் வாறன்.
- சிவா- நீங்கள் வாருங்கோ நடையம்மாள். உங்களுக்கு எத்தினை அலுவல்கள் இருக்கு!

(நடராசா போகிறார் யோகனும் சிவாவும் பலகாரம் சாப்
சிட்டுக் கதை பேசுகின்றனர்)

யோக: அப்பாடா! ஒரு கண்டத்திலை இருந்து தப்பிச்சன்! அவன்
சி. ஐ.டி. இல்லை!

சிவா: ம் ஹும்! ஆபத்து நீங்கேல்லையடா! எனக்குச் சந்தேக
மாக்கிடக்கு. பிறகும் சைக்கிளையும் எங்களையும் தானே
பாக்கிறான்!

யோக: அப்ப என்ன சி. ஐ.டி. தான் என்று சொல்லுறியோ?
அப்ப நடையம்மாள் சிறீயோடை வேக் பண்ணுறவன்
எண்டு சொன்னார்?

சிவா: நடையம்மானுக்கு ஆளைத் தெரியாது! அவன் அவருக்குச்
சொன்னதை அவர் எங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்.
சி. ஐ.டி. க் காரன் வெளிப்படையாகச் சொல்லுறானே?
(பலகாரம் சாப்பிட்டு கோப்பியும் குடித்துவிட்டு எழுந்
தீருக்கிறார்)

யோக: (பயந்து) அப்ப நான் போட்டு வாறன் மச்சான்!
(போகப்பார்க்கிறான்)

சிவா: கொஞ்சம் பொறடா யோகன். யோசிச்சுச் செய்யலாம்.

யோக: (பயந்து) பிறகு ஆக்களுக்கை வைச்சுக் கைமாச்சுப்
போட்டானெண்டா! மானம் போயிடும்!

சிவா: அவன் இஞ்சை வாறான்ரா!

யோக: (பயந்து) மச்சான்! மச்சான்! (பரிதாபமாக) பொக்கெற்
றுக்கை கை விடுறான். கைமாச்சு எடுக்கப் போறானோ?

சிங்கரவடிவேலன்: (கிட்ட வந்து) நீங்கள்.....?

சிவா: நாங்கள் சிறீயின்றை ஃபிரெண்ட்ஸ்.

சிங்: என்ன செய்யிறியள்?

சிவா: என்னுடைய பேர் சிவா. கமம் செய்யின்றன். இவருடைய
பேர் யோகன். சுமாதான் இருக்கிறார்.

சிங்: சிகறெட் பத்துங்கோவன்!
(சிகறெட் பக்கெட்டை நீட்டுகிறான்)

சிவா: தாங்ஸ், நான் பத்துறதில்லை.

யோக: தானும் பத்துறதில்லை.

சிங்: (சிகறெட்டைப் பற்ற வைத்து) என்னுடைய பேர் சிங்கார வடிவேலன், கொழும்பிலை சிறீயோடை வேக் பண்ணுறன்.

சிவா! நடையம்மான் எல்லாம் சொன்னவர்.....

சிங்: நான் சிறீ வந்திருப்பன் என்று நினைச்ச நேரத்தோடை வந்திட்டன். வாருங்கோ தனியாய் போய் நின்று பேசுவம். (கொஞ்சம் விலகிப் போய் நின்று கதைக்கின்றார்கள்)

சிவா: நல்லாக் களைச்சிருப்பியள்.....

சிங்: கொஞ்சம் களைதான். களைக்கு ஒண்டு அடிக்கலாம்..... எடுக்கலாமே இங்கினை?

சிவா: என்ன சாராயமோ?

சிங்: சீ! சாராயத்தை ஏன் சனியனை? பனங்கள்ளு! எங்களுக்குக் கொழும்புக்காறருக்குப் பனங்கள்ளுத்தான் விருப்பம். (சிரிக்கிறான்)

சிவா: அதுக்குக் கோப்பறேஷனுக்குத்தான் மோகவேணும்.

சிங்: கள தூரமே?

யோக: ஒரு மைல்வரேலை போகவேணும்!

சிங்: றோட்டுப் பாதைதானே?

சிவா: கொஞ்சம் உள்ளுக்கு.

சிங்: அப்ப ஒருக்கா டக்கெண்டு போட்டு வந்துடுவம். ஒரு சைக்கிள் எடுத்தியளெண்டா..... அது உங்கடை சைக்கிள்தானே?

யோக: (தமோறி) அது... அது... அது.....

சிவா: அது..... இவற்றைதான்!.....

சிங்: அப்ப யோகன், வாருமன் போய் அடிச்சுக் கொண்டு வருவம்!

யோக: (தமோறி) இஞ்சை... இஞ்சை... வேலையன் இருக்கு...

சிங்: போய் ரண்டு தட்டிட்டு வந்தமெண்டால் பிறகு உசாரா வேலை செய்யலாம்..... புதுச்சைக்கிள் எண்டு பாக்கிறீர் போலை? டபிள் ஓடப் பயப்பிடுறீராக்கும்? (சிரிக்கிறான்)

யோக: (தயங்கி) இல்லை இல்லை.....

சிங்: அப்ப தாரும், நான் போய் அடிச்சுட்டு வாறன்... இடத்தைச் சொன்னியளெண்டா.....

யோக: அது வயலுக்காலை போக வேணும்.....

சிங்: உந்தக் காடு மேடெல்லாம் எனக்குப் பழக்கம்! நான் சமாளிப்பன். (சிரிக்கிறான்)

யோக: (தனக்குத்தானே) என்னடா இப்பிடிக்கேக்கிறானே! இவன் உண்மையாத்தான் கேக்கிறானோ? சி, ஐ. டி. காறனோ? அல்லது கள்ளனோ? ஒண்டும் புரியேல்லையே!

சிங்: என்ன யோகன் கடுமையா யோசிக்கிறீர்? பயப்பிடாதையும! நான் இப்ப வந்துடுவன்! (சிரிக்கிறான்)

யோக: சரி, அப்ப நானும் வாறன்.

சிங். இல்லை, நீர் டபிள் ஏத்த விரும்பாட்டா, நான் தனியப் போட்டு வாறன்!

யோக: இல்லை, இல்லை. நானும் வாறன்!

சிவா: அதில்லை விஷயம்! மிஸ்ரர் சிங்காரவடிவேலன். யோகனும் ஒண்டு தட்ட ஆசைப்படுகிறார்! அப்ப இவருக்கும் ஒண்டு அடிச்சவிடுங்கோவன்!

சிங்: ஒண்டென்ன தாராளமா அடிச்சவிடுறன்! (சிரிக்கிறான்) வாரும் உம்மடை சைக்கிளை நீரே உளக்கும். நான் பின்னுக்கு இருக்கிறன். (சைக்கிளில் ஏறிப் போகிறார்கள்)

காட்சி 3

இடம்: கலியாண வீட்டுப் பந்தல்.

(சிவானந்தன் நிற்கிறான். யோகன் களைத்து வீழுந்து வருகிறான்)

சிவா: என்ன யோகன் தனிய வாறாய்? சைக்கிள் எங்கையடா?

யோக: (கவலையாக) அவன் அடிச்சுப் பறிச்சுக் கொண்டு போட்டான்ரா!

சிவா: (வியப்புடன்) ஆர் அந்தச் சிங்காரவடிவேலனோ? என்ன நடந்தது?

யோக: நான்தான் உளக்கிக் கொண்டு போனன். அம்மன் கோயில் வயல் வெளி வந்ததும், விட்டான் ஒண்டு பிடரியைப் பொத்தி! நான் விழுந்து போனன். எழும்பூறத்துக் கிடேலை அவன் சைக்கிளிலை ஏறி ஓடிட்டான்!

கலைக்கேல்லையா?

யோக: எழும்பி ஓடிக்கலைச்சுப் பிடிச்சுப்போட்டன்!

சிவா: பிடிச்சுட்டியே? கெட்டிக்காறன் தான்!

யோக: பிடிச்சதுதான் தாமதம். விட்டான் மூஞ்சையைப் பொத்தி
நாலைஞ்சு!

சிவா: ஓ, அதுதான் மூஞ்சை வீங்கிச் சிவந்திருக்கு... அப்ப நீ
திருப்பி அடிக்கேல்லையே?

யோக: நான் அடிக்க அவன் சைக்கிளைக் கொண்டோடடுவனே!
நான் சைக்கிளைப் பிடிச்சுக் கொண்டு நிக்க, அவன்
விளாசு விளாசெண்டு விளாசிட்டான் மச்சான்!

சிவா: அட பாவமே!

யோச: அப்பவும் நான் சைக்கிளை விடேல்லை. கடைசிலை விட்
டான் ரண்டு உதை வண்டலை! (வேதனையுடன்) அம்மா
இப்பவும் நோகுது! நான் வயலுக்கை விழுந்துபோனன்.
அவன் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு பறந்துட்டான்!

சிவா: நீ மறுபடி கலைக்கேல்லையா!

யோச: என்னாலை எழும்ப முடியேல்லை. (வேதனையுடன்)
அப்பா! இப்பதான் எழும்பி வாறன்!

சிவா: யோகன், பாத்துயேடா கள்ளச்சைக்கினிளிரை வேலையை!
உனக்கு அடி வாங்கித் தந்துட்டுத் தானும் போட்டுது!
(சிரிக்கிறான்)

யோக, எடுத்த சைக்கிளை கொஞ்ச நாளைக்காவது வைச்ச
ஓடேல்லை. அதுதான் கவலை!

சிவா: சைக்கிள் போட்டுது. இனி இந்த அடி கொஞ்ச நாளைக்கு
ஞாபகம் இருக்கும், என்ன? (சிரிக்கிறான்)

யோக: கொஞ்ச நாளைக்கு இல்லை மச்சான், கன நாளைக்கு
ஞாபகம் இருக்கும்!

சிவா: கள்ளச் சைக்கிளைக் கள்ளன் கொண்டு போட்டான்!

யோக: அதுதான் நல்லது! அவன் போய்ப் பிடிபட்டும்! நான்
நிம்மதியா இருக்கிறன்!

சிவா: அதுதான் நடவாது. யோகன், இனி உமக்கு நிம்மதியே
இல்லை!

யோக: ஏன்ரா சிவா, சைக்கிள்தான் போட்டுதே!

சிவா: அவனும் ஒரு நாளைக்குப் பிடிபடுவன். பொலிஸ் அவனை எங்கை எடுத்தனி எண்டு கேக்க, அவன் உன்னைக் காட்டி விடுவன். உன்னைத் தேடிப் பொலிஸ் வரும்!

யோக: (பயந்து) அப்ப நான் எந்த நேரமும் பொலிசை எதிர் பாத்துக் கொண்டிருக்க வேணும்.....?

சிவா: ஓமடா! உனக்கு இனி நிம்மதியே இல்லை!

யோக: (பயந்து) அட சைக்கிளை ஓடினாலும் பறவாயில்லை! ஆரோ சைக்கிள் ஓட, நான் நிம்மதி இல்லாமல் இருக்க வேண்டியிருக்கே!

சிவா: அதுதான் மச்சான் களவெடுத்ததுக்குத் தண்டனை. நிம்மதியே இல்லை! (சிரிக்கிறான்)

இலங்கை வானொலி

12 - 1 - 83

வழிகாட்டி

பாத்திரங்கள்

ரத்தினம்	—	அப்பா
தங்கம்மா	—	அம்மா
கண்ணன்	—	மகன்
கந்தையா	—	குடும்ப நண்பன்

இடம்: ரத்தினத்தின் வீடு, சிறிய வீடு.

(ரத்தினம் பாடிக் கொண்டு வருகிறான். கையில் சாராயப் போத்தில், பையில் சிகரெட் பைக்கெட்)

ரத்தினம்: (பாடுகிறான்) நாளை முதல் குடிக்கமாட்டேன் சத்தியமடி தங்கம். இண்டைக்கு ராத்திரிக்கு தூங்கவேணும் ஊத்திக்கிறேன் கொஞ்சம்! (குடித்துவிட்டு உசத் குரலில்) தங்கம்மா! தங்கம்மா!

தங்கம்மா; (வந்து எரிச்சலாக) ஏன் கத்துறியள்?

ரத்: தங்கம்மா! ஐயா வந்திருக்கிறார் என்று தெரியேல்லையாத சாப்பாட்டை எடுத்து வை!

தங்: சாப்பாடு மேசையை போட்டு வைச்சிருக்கு. போய்ச் சாப்பிடுங்கோ!

ரத்: (வியப்புடன்) மேசையை...! என்றை வீட்டிலை ஏதடி மேசை? (சிரித்து, உள்ளே போய் வந்து) பகடியா விடுறாய்? எங்கையடி சாப்பாடு?

தங்: சாப்பாடு சமைக்கேல்லை!

ரத்: ஏன் சமைக்கேல்லை?

தங்: வீட்டிலை அரிசி இல்லை!

ரத்! அரிசி இல்லையா?... ஏன் அரிசி இல்லை?

தங்: (கோபமாக) உந்த மாதிரி தினமும் குடிச்சுட்டு வந்தால் வீட்டிலை எப்பிடி அரிசி இருக்கும்?

ரத்: பகிடியா விடுறாய்? என்றை பெண்சாதி எனக்கு பகிடி விடுறாள்! (கிட்டப்போய் முறைத்துப் பார்க்கிறான்)

தங்: இல்லை உண்மையைத்தான் சொல்லுறான்!

ரத்: நீ எனக்கு வெறி என்று நினைச்சு, பகிடி விடுறாய் என்ன? எனக்கென்ன வெறியா?

தங்: ஆர் சொன்னது வெறியென்று. கொஞ்சங் கூட வெறி இல்லை!

ரத்: பிறதும் பார், பகிடி விடுறாய்! இழுத்துவிட்டனெண்டா? (கிட்டப் போய் கையை ஒங்குகிறான்)

தங்: (கோபமாக) சும்மா அடியாதேங்கோ! அடிச்சுக் கொண்டு விடுங்கோ! உங்களோட கிடந்து அவஸ்தைப் படுறத்திலும் பாக்க, நான் செத்துப் போறன்! [அழுகிறாள்]

ரத்: அழாதையடி சனியன்! பாக்கச் சகிக்கேல்லை! சாப்பாடு சமைச்சு வைக்க முடியேல்லை. அழுகிறாளாம் அழுகை! இழுத்துவிட்டனெண்டா, பெரிசா அழுவாய்! இண்டைக்கு எல்லாரும் பட்டினி! நீங்கள் பட்டினி கிடவுங்கோ. நான் ஏன் பட்டினி கிடக்கவேணும்? நான் கடைக்குப் போய் சாப்பிட்டுட்டு வரறன்! (போகிறான்)

தங்: இஞ்சை பெண்சாதி பிள்ளையள் எல்லாம் பட்டினி கிடக்கட்டும். நீங்கள் ஹெட்டேலுக்குப் போய், புறியாணி சாப்பிட்டுட்டு வாருங்கோ!

ரத்: (பொக்கெற்றில் கைவிட்டு எடுத்து) ஓ பொக்கெற்றிலை காசில்லை! அப்ப என்ன செய்யிறது? (திரும்பிவந்து) கடனுக்கு அரிசி வாங்கியந்து காச்சுவம்! ஏன் நான் போவான் இவன் கண்ணனை விடுவம். (உரத்து) கண்ணன்! கண்ணன்! இவன் கண்ணன் எங்கை?

தங்: கண்ணன், விளையாடப் போட்டான். இன்னும் வரேல்லை.

ரத்: பின்னரத்தினையல்லோ விளையாட்டு? இப்ப ஆறு மணி! நான் சொன்னனான் அவனுக்கு நேரத்தோடை வரவேணும் என்று!

தங்: அதுதான் நீங்கள் சொல்லியும் வரேல்லையே!

ரத்: தங்கம்மா! உனக்கென்ன இதுகளைப் பாத்துச் செய்விக்க?

தங்: உங்களுக்கு மூண்டு நேரமும் அவிச்சவிச்சக் கொட்டுறத் தோடை உதுகளையும் செய்யட்டே?

- ரதி: தங்கம்மா! பொய் சொல்லாதே! நான் ஒரு நேரம் தானே சாப்பிடுறேனான்? அதுக்கும் நீ சமைச்ச வைக்கேலை!
- தங்: அரிசி இக்லாமல் போறு சமைக்கிறதிலை இருந்து, பிள்ளை பாக்கிறதுவரை எல்லா வேலைகளையும் நானே செய்யிறன்! நீங்கள் குடிச்சுக் குடிச்சுட்டு உலாத்துங்கோ!
- ரத்: (கோபமாக) நான் உழைக்கிறன்; நான் குடிக்கிறன்! அதைக் கேக்க நீ ஆர்?
- தங்: நான் யாரோ? உங்களைக் கட்டின பெண்சாதி!
- ரத்: (கோபமாக) பெண்சாதி எண்டா?
- தங்: (தழுதழுத்து) உங்கடை குடும்பத்தை நடத்த வேண்டியிருக்கே? உங்கடை நாலு பிள்ளையாக்கும் தினம் தினம் சோறு போடவேண்டியிருக்கே? அதாவை கேக்கிறன்!
- ரத்: (கோபமாக) சும்மா சத்தம் போடாதே! எனக்குக் கோபம் வந்தாத் தெரியுமல்லே?
- தங்: (கோபமாக) கோபம் வந்தா என்ன செய்வியள்?
- ரத்: அடிச்ச உடைச்சப் போடுவன்... சட்டி பாணையளை! (கந்தையா வருகிறார்)
- கந்தையா: என்ன ரத்தினம் சட்டி பாணையள் உடைக்கிற கதை நடக்குது? (சிரிக்கிறார்)
- ரத்: (தடுமாறி, வெட்கப்பட்டு) அது நாங்கள் அண்ணை, கந்தையா அண்ணை! இருங்கோ! இருங்கோ! அது வந்து தட்டுப் பட்டா சட்டி பாணை உடையும் தானே? (அசட்டுச் சிரிப்பு சிரிக்கிறான்)
- தங்: நாங்கள் உப்பிடித்தான் அண்ணை இடைக்கிடை சும்மா... (சிரிக்கிறாள்)
- ரத்: கந்தையா அண்ணை, மாதக்கடைசிலை கையிலை இருந்த காசு முடிஞ்சு போச்சு! அப்ப காசு முடிஞ்சாச் சண்டையைத் துவக்க வேண்டியது தானே? (சிரிக்கிறான்)
- கத்: இஞ்சா தம்பி ரத்தினம்! இந்த நாளிலை வாழ்க்கைச் சிலவு சரியாக் கூடிக்கொண்டுது! சம்பளம் சிலவுக்குக் காணாது. அதுக்காகப் பெண்சாதி புருஷன் சண்டை பிடிக்கக் கூடாது! (சிரிக்கிறார்)
- ரத்: சரியாச் சொனியள் அண்ணை! வாழ்க்கைச் சிலவு சரியாக் கூட்டுது! இதுகள் வீட்டுக்கை இருக்கிறதகளுக்கு அது விளங்காது! (சாராயத்தை எடுத்து கீளாசில் ஊற்றி) சும்மா ஆக்கிலை பாயுதுகள்! (கந்தையாவிடம் கீளாசை நீட்டி) அண்ணை! நீங்களும் ஒண்டு அடியுங்காவன்!

கந்: (கையைக் காட்டி) சீச்சி! எனக்கு வேண்டாம் ரத்தினம்!

ரத்: சும்மா ஒரு சிப்!

கந்: வேண்டாம்! கேட்டதுக்கு நன்றி! நீயே குடி!
(ரத்தினம் ஆனந்தமாகச் சாராயம் குடிக்கிறான்)

கந்: தினம் தினம்! சாராயம் குடிச்சா வாழ்க்கைச் சிலவு எப்பி
டிக் கட்டுப்படியாகும்?

ரத்: கந்தையா அண்ணை. ஒரு சிகரெட் பத்துங்கோவன்.
(சிகரெட் பக்கெட்டை நீட்டுகிறான்)

கந்: வேண்டாம் ரத்தினம், நீயே பத்து! (ரத்தினம் சிகரெட்டைப்
பற்றவைக்கிறான்) நீயும்தான் ஏன் இப்பிடிக்காசைக் கரி
யாக்கூறாய்?

ரத்: நான் என்னண்ணை நித்தமும் குடிக்கிறனே? ஒரு குஷி
வந்தா.....?

கந்: ஒரு சுதி வந்தா...! (சிரிக்கிறார்)

ரத்: கந்தையா அண்ணை! இடைக்கிடை இப்பிடித் தண்ணியைப்
போட்டுச் சிகரெட்டை இழுக்காட்டா, (சிகரெட்டை இழுத்
துப் புகையை ஊதுகிறான்) வாழ்க்கையை வேறே என்ன
தான் இருக்கு! (இருழுகிறான்)

தங்: (எரிச்சலாக) ஓ.. நீங்கள் தண்ணியைப் போட்டு சுதி
பண்ணுங்கோ! பெண்சாதி பிள்ளை பட்டினி கிடக்கட்டும்!

ரத்: தங்கம்மா! நீ என்ன பட்டினியா கிடக்கிறாய்? அண்ணை
பாருங்கோ, இந்தச் சின்ன விஷயத்துக்கு இவள் கத்துற
கத்தை!

கந்: ரத்தினம் முந்தித்தான் குடிச்சாய், விடு. இப்ப பிள்ளை
குட்டியும் வந்து குடும்பம் பெருத்துட்டுது. இனியாவது
பொறுப்புணர்ச்சியோடை நடந்து கொள்ள வேணும்!

தங்: அப்பிடிச் சொல்லுங்கோ அண்ணை நண்பனுக்குப் புத்திமதி!
நான் வாறன். (உள்ளே போகிறாள்)

கந்: நானும் வந்த விசயத்தை விட்டுட்டு வேறே ஏதேதோவெக்
லாம் பேசிக், கொண்டு நிக்கிறன்!

ரத்: நானும் அதைக் கேக்கேலை, என்னண்ணை? சொல்லுங்கோ!

கந்: ரத்தினம்! உன்னை இளைய மகன் கண்ணணைப் பற்றித்தான்...

ரத்: (ஆவலாக) என்னண்ணை? கண்ணன் என்ன செய்யிறான்!

- கந்: சிகரெட் அடிக்கிறார்! நான் நேரை கண்டன்!
- ரத்: (அதிசயித்து) என்ன சிகரெட்டா?
- கந்: ரண்டு மூண்டு முறை கண்டிருக்கிறன்!
- ரத்: (கோபமாக) முளைக்க முன்னம் அவற்றை பழக்கங்கள்!
- கந்: சினேகிதமாரோடை சேர்ந்தபடி நடக்குது. பள்ளிக்கூட லஞ் இடைவேளை!
- ரத்: (கோபமாக) ஆகப் பன்னிரண்டு வயது! அண்ணை, நான் உண்மையைச் சொல்லுறன், நான் முதல் முதலாக சிகரெட் வாயிலை வைச்சது இருபத்தைஞ்சு வயதிலை! இவன் இப்பவே துவங்கிட்டான்!
- கந்: ரத்தினம்! இந்தக் காலத்துப் பிள்ளையள் எல்லாத்திலும் முந்துதுகள்! (சிரித்து) பாத்தியா! நீ இருபத்தைஞ்சிலை துவங்கினதை அவன் பன்ரன்டிலை துவங்கிட்டான்! தலைகீழ்! (சிரிக்கிறார்)
- ரத்: (கோபமாக) வரட்டும். இவனை நொருக்க வேணும்! நொருக்க வேணும்!
- கந்: அடிக்காமல், சமாதானமாகச் சொல்லித் திருத்து!
- ரத்: கந்தையா அண்ணை! அடி போட்டுத் திருத்தக் கூடிய வயது இது தான். இப்பதிருத்தாட்டா, பிறகு திருத்தவே முடியாது!
- தங்: (வந்து, நழுட்டுச் சிரிப்புடன்) அனுபவம் பேசுது! இந்தாருங் கோ அண்ணை, ரீயைக் குடியுங்கோ! (தேனீர்க் கேப்பையைக் கொடுக்கிறாள்).
- கந்: அதுக்கிடேலை தேத்தண்ணியும் கொண்டந்திட்டாய் தங்கச்சி. (கோப்பையை எடுத்துத் தேனீர் பருகுகிறார்)
- தங்: பறவாயில்லை, சாப்பாட்டுக்கு நேரம் இருக்கு தானே அண்ணை? குடியுங்கோ!
- ரத்: தங்கம்மா! கந்தையா அண்ணை கொண்டு வந்த நீயூடு தெரியுமே?
- தங்: ஓம், ஓம். பேசினது காதிலை விழுந்தது. (கவலையாக) இதென்ன அனியாயம்? இந்தப் பிள்ளையும் இப்பீடித் துவங்கீட்டுது!
- கந்: கவலைப்படாதை தங்கச்சி! சின்னப் பிள்ளை தானே? சினேகிதமாரோடை சேர்ந்து முஸ்பாத்தி பண்ணுறார், திருந்தலாம். நான் வரட்டே? (எழுந்திருக்கிறார்)

தங்; என்னண்ணை ஒடுறியள்?

கந்; அலுவல் இருக்கு. நான் வாறன் தங்கச்சி! ரத்தினம் வாறன்.
(போகிறார்)

ரத்; ஓம், ஓம், வாருங்கோ அண்ணை!.....(கோபமாக) வரட்டும்
இவனுக்கு இண்டைக்கு முறையாக் குடுக்கவேணும்!

தங்; சும்மா விசர்வேலை பாக்காதேங்கோ! என்னிலை விடுங்கோ.
நான் தந்திரமாச் சொல்லித் திருத்தாறன்!

ரத்; (ஆவேசமாக) தந்திரமும் இல்லை! மந்திரமும் இல்லை!
எங்கை தடி. (வெளியே சென்று ஒரு தடியுடன் வந்து)
இண்டைக்கு ரண்டிலை ஒண்டு பாக்கத்தான் போறன்!
முளைக்க முன்னம் சிகறெட்!

தங்; நீங்கள் முதல்லை உங்களைத் திருத்திக் கொண்டல்லோ
அவனைத் திருத்த வேணும்?

ரத்; (கோபமாக) என்ன? நீ என்னத் திருத்தப் போறியோ?
முதல்லை உவக்குப் போட வேணும் இதாலை!
(தடியை ஒங்கிக் கொண்டு கிட்டப் போகிறான்)

தங்; (தழுதழுத்து) ஓ, நான் சொன்னனே அடியுங்கோ! அடிச்சுக்
கொல்லுங்கோ! உங்களோடை கிடந்து சித்திரவதைப்
படுறத்திலும் நான் செத்துப் போறன்! வீசும்புகிறான்)

ரத்; (எரிச்சலாக) சும்மா அழாதை! மனிசருக்கு எரிச்சல் வருது!
எந்தப் பெரிய விஷயம் நடந்திருக்கு! நீ அழுது கொண்டு
நிக்கிறாய்!

(கண்ணன் வருகிறான்)

இஞ்சை வாறான் கண்ணன்! டேய் கண்ணன்! வாடா
இஞ்சை!.....

கண்ணன்: (பயந்து நடுங்கி வந்து) என்னப்பா?

ரத்; ஆறு மணியாச்சு, எங்கை நிண்டுட்டு வாறாய்?

கண்: விளையாடினனான் அப்பா!

ரத்; ஆறு மணிக்கு முன்னம் வீட்டை வந்திட வேணும் எண்டு
சொன்னனானல்லே? பிறகு ஏன் நிண்டனி?

கண்:

ரத்; இனிமேல் விளையாடப்போகத் தேவையில்லை! தெரிஞ்சுதா?

கண்: சரி அப்பா! (போகப் பார்க்கிறான்)

ரத்: (கண்ணனைப் சீடித்து இழுத்து நிறுத்தி) எங்கையடா போறாய்? நில் பள்ளிக்கூடத்திலை லஞ் இன்ரேவலிலை என்ன செய்யிறனி?

கண்: சும்மா இருந்து கதை பேசுறனாங்கள். விளையாடுறனாங்கள்!

ரத்: சிகறெட் புகைக்கிறியாம்?

கண்: (பதறி) இல்லை அப்பா இல்லை! ஆர் சொன்னது?

ரத்: ஆர் சொன்னா என்ன? உள்ளதா இல்லையா?

கண்: (பயந்து) இல்லை அப்பா, இல்லை!

ரத்: நீ சிகறெட் குடிச்சதை நேரிலை கண்ட ஒரு ஆள் சொன்னது! பலபேர் சொல்லியிருக்கினம்!

கண்: (தழுதழுத்து) இல்லை அப்பா. உதாரோ வேணுமெண்டு கட்டிவிட்ட கதை! நான் சிகறெட் குடிக்கிறதில்லை!

ரத்: (தடியை ஒங்கி) தோல் உரிச்சுப் போடுவன். உண்மையைச் சொல்லு!

கண்: (அழுகையுடன்) சத்தியமாய் நான் சிகறெட் புகைக்கிறதில்லை அப்பா! உது பொய், சுத்தப் பொய்!

ரத்: நீ சும்மா கேட்டாச் சொல்ல மாட்டாய்! இதாலை ஒண்டு போட்டாத் தன்னாலை வரும் உண்மை!

கண்: ஐயோ அப்பா! அடிக்காதீங்கப்பா! (அழுகிறான்)
(ரத்தினம் தடியை ஒங்க, தங்கம்மா வந்து தடுக்கிறாள்)

தங்: பொறுங்கோ! பொறுங்கோ!.....

ரத்: தங்கம்மா நீ அங்காலை போ!
(தங்கம்மாவைத் தள்ளிவிட்டு கண்ணனுக்கு அடிக்கிறார்)

கண்: (கத்துகிறான்) நான் உண்மையைச் சொல்லுறன் அப்பா! நான் சிகறெட் புகைக்கிறனான்! புகைக்கிறனான்!
(அழுகிறான்)

ரத்: இது தான் சொல்லுறது அடியைப் போலை அண்ணன் தம்பி உதவாதெண்டு! (சிரித்து) உண்மை வந்துட்டுதே! ஆர் ஆர் புகைக்கிறது?

கண்: நான், றவி, மோகன், சுரேஷ்.....

ரத்: இதுக்கெல்லாம் காசு.....?

கண்: நாங்கள் சிகறெட் காசுக்கு வாங்குறதில்லை அப்பா.

ரத்: அப்ப என்ன களவெடுக்கிறீங்களே? (சிரிக்கிறான்)

கண்: (பயத்துடன்) ஒம்ப்பா!

ரத்: (வியப்புடன்) என்னடா களவெடுக்கிறீங்களோ? எங்கையடா?

கண்: அவனவனும் அவனவன் வீட்டிலை! நானும் சில வேளை உங்கடை பொக்கெற்றிலை இருந்து சிகறெட் எடுக்கிறேன்!

ரத்: நான் எண்ணியல்லோ வைக்கிறேன்?

தங். நீங்கள் வெறியிலை எங்கை எண்ணுறீங்கள்? அப்படி எண்ணினாலும் விடிய மறந்துபோம்!

ரத்: கண்ணன், நீ சரியான ஆடா! வீட்டிலையே களவெடுக்கிறியே! இன்னும் ஒண்டு கொண்டு சாறனான், அதுவும் களவெடுக்கிறியா?

கண்: (பதறி) இல்லையப்பா! உது எடுக்கிறதில்லை. ஒரு நாளும் இல்லை!

ரத்: (கோபமாக) உண்மையைச் சொல்லிப்போடு! நொருக்கிப்போடுவன்!

கண்: (அழுகையுடன்) ஒரு நாளும் இல்லை! இதுவரை ஒரு நாளும் இல்லை அப்பா!

ரத்: தங்கம்மா பாத்தியா உன்ரை புத்திரசிகாமணின்ரை கதையை? இதுவரை எடுக்கேலையாம். அப்ப இனி எடுக்கப்பேறான்! (சிரிக்கிறான்)

தங்: ஓ, எடுப்பன்தானே? நீங்கள் உந்த இளவுகளை ஏன் வீட்டை கொண்டு வாறீங்கள்? கொண்டு வந்தா உதுகள் எப்பிடி இருக்கெண்டு வாயிலை வைச்சுப் பாக்க அவனுக்கும் ஆசை வரும்தானே? நீங்கள் தான் வழிகாட்டி! கண்ணனிலை ஒரு பிழையும் இல்லை. உங்களிலைதான் பிழை!

ரத்: (திகைத்துப்போய் யோசித்துக் கொண்டிருந்து வீட்டு ஓம் தங்கம்மா, கண்ணனிலை ஒரு பிழையும் இல்லை என்னிலைதான் மூழுப் பிழையும்! நான் தான் வழிகாட்டி இண்டைக்கே முழுக்குப் போடுறன் இந்தச் சாராயத்துக்கும் சிகறெட்டுக்கும்!

(சாராயத்தை தலையில் ஊற்றுக்கிறான். சிகறெட் பக்கெட்டை நிலத்தில் போட்டு காலால் உழக்குகிறான்)

பிரச்சினைகள்

பாத்திரங்கள்

அதிபர்	—
ஆனந்தராசா	— உப அதிபர்
விக்கினேசுவரன்	— ஓர் ஆசிரியர்
வைரமுத்து	— ஓர் ஆசிரியர்
சரோசா	— ஓர் ஆசிரியை
வல்லிபுரம்	— பக்கத்து வளவுக்காரர்

ஒருநாள் பாடசாலை நேரத்தில் நாடகத்தின் கதை நடந்து முடிகிறது

காட்சி 1

இடம்: ஒரு பாடசாலையின் காரியாலயம்
(அதிபரும் உப அதிபரும் இருக்கிறார்கள்)

அதிபர்: ஆனந்தராசா மாஸ்தர், பள்ளிக்கூடம் துவங்கிட்டுது. சரியான சத்தமாய் இருக்கு. ஒரு ரவுண்ட் போய் வகுப்புகளை பாத்துக் கொண்டு வாறியளா?

ஆனந்தராசா: நீங்கள் போங்கோவன் சேர். அதிபரல்லோ போக வேணும். சுப்பவைஸ் பண்ண?

அதி: எனக்கு இஞ்சை ஒபீசிலை வேலை இருக்கு. பத்துக் கடிதங்கள் எழுத வேணும்!

ஆனந்: (வியப்புடன்) பத்துக் கடிதங்களா

அதி: ஓம் ஆனந்தராசா மாஸ்தர், உடனடியாக எழுதவேணும்.

ஆனந்: எனக்குப் பிள்ளைகள் பயப்பிடாதுகள் சேர். நீ கள் அதிபர் போனால் தான் பயப்பிடுங்கள்! (சிரிக்கிறார்)

அதி: உப அதிபர் எண்டு இருக்கிறீர், கள்ளம் அடிக்கப் பார்க்கிறீர்! அதுகள் எனக்கும் பயப்பிடாதுகள் சேர்.

ஆனந்த்: பாத்தியளா! உங்களுக்கே பயப்பிடாததுகள் எனக்கு எப்பிடிப் பயப்படுங்கள்? பிரம்பை எடுத்து பயங்கரமாகச் சுளட்டிக் கொண்டு போங்கோ சேர் (சிரிக்கிறார்)

அதி: (அலுத்து) இந்த ரைம்ரேபிள், நேரகுசி இன்னும் போடேல்லை.

ஆனந்த்: ஆரிட்டையன் குடுங்கோவன், போட்டுத் தருவினம். நீங்கள் எல்லாத்தையும் உங்கடை தலேலை போட்டுக் கொண்டு.....!

அதி: கமலா ரீச்சரிட்டைக் குடுத்தனான். அவ போடுறம் போடுறம் என்று இன்னும் போடேல்லை! நீர் வைஸ் பிறின்பிப்பல் என்று இருக்கிறீர், இதுகளைச் செய்தா என்ன?

ஆனந்த்: அதிபர் சேர், இந்த வரியத்துக்கான ரைம்ரேபிள் நாங்கள் கல்விக் கந்தோருக்கு அனுப்பி, ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டுது தானே? பேசாமல் இருங்கோ!

அதி: கல்விக் கந்தோர் அப்புறாப் பண்ணினாக் காணுமே? இஞ்சை பள்ளிக்கூடத்திலை வேலை நடக்க வேணுமே?

ஆனந்த்: நடக்குது தானே சேர். (சிரிக்கிறார்)

அதி: (கவலையாக) எங்கை நடக்குது? அஞ்ச வாத்திமார் பற்றாக் குறை! பிள்ளையள் ஒரே கரைச்சல்! பக்கத்து வகுப்புகளிலை பாடம் நடத்த முடியாது. வாத்திமாரை, பெற்றார் எல்லாரும் குறை சொல்லுகினம்!

ஆனந்த்: குறை சொல்லுறவன் நெடுகக் குறை சொல்லிக் கொண்டு தான் இருப்பான் சேர். உதுகளுக்குப் பயந்தா, பள்ளிக் கூடம் நடத்தேலாது!

அதி: பாக்கியம் ரீச்சருக்குப் பிள்ளைப்பெத்து வீவு. இந்திராணி ரீச்சர் இந்தியாவுக்குப் போட்டா, கோபால் மாஸ்ரர் கொழும்பிலை, கந்தையா மாஸ்ரர் கனடாவுக்குப் போட்டார்.....

ஆனந்த்: கொஞ்சம் பொறுங்கோ சேர். இன்னும் ஆரன் போவினம். சிலர் யூக் கேக்கு, சிலர் பிறான்சுக்கு... அதுக்குப் பிறகு போடுவம் ரைம்ரேபிளை! இப்ப அவசரப்பட்டுப் போட்டா, பிறகு திருப்பிப் போடவேண்டி வரும்! (சிரிக்கிறார்) (ஒரு பையன் கடிதத்துடன் வருகிறான்).

- அதி: ஓ இஞ்சை ஒரு கடிதம் வருது , என்ன தம்பி? (வாங்கி வாசித்து) ஓ பஞ்சாட்சர ரீச்சரும் லீலா? போச்சடா! (பெருமூச்சு விடுகிறார்)
- ஆனந்: பாத்தியளா சேர்! கையோடை இன்னும் ஒண்டு. இது தான் சொல்லுறது அவசரப்படக் கூடாதெண்டு! (சிரிக்கிறார்)
- அதி: பிள்ளையளுக்குச் சுகமில்லையாம். நான் எப்பிடிப் பள்ளிக் கூடம் நடத்துறது?
- ஆனந்: சின்னப் பிள்ளையள் எண்டாச் சுகயீனம் வரும் தானே? தாய்மார் லீவிலை நிண்டு தானே பாக்க வேணும்? இதுக் கெல்லாம் நாங்கள் கவலைப்படக்கூடாது சேர்!
- அதி: சரி மாஸ்ரர் போய் பாத்துக் கொண்டு வாருமன்.
- ஆனந்: ஆர் பஞ்சாட்சர ரீச்சரையோ? (சிரிக்கிறார்)
- அதி: உம்முடைய ஆனந்தராசா என்ட பேருக்கேற்ப, ஆனந்த மாகச் சிரிச்சுக் கொண்டு நிக்கிறீர்!
(தபால்காரன் தபால்களை கொண்டு வந்து கொடுக்கிறான்)
- அதி: (கடிதத்தை வாசித்து) ஆ இன்னும் ஒரு கடிதம். பின்னேரம் 4 மணிக்கு அதிபர் மாருக்குக் கூட்டமாம். டிரெக்ரர் அனுப்பியிருக்கிறார். அதுக்கும் போக வேணும். நீர் ஒருக்காப் போய் வகுப்புகளைப் பாத்துக்கொண்டு வாருமன்!
- ஆனந்: அதிபர் கூட்டம் 4 மணிக்குத்தானே சேர்? இப்ப நீங்கள் பள்ளிக்கூடத்தை நடத்துங்கோ!
- அதி: பத்துக் கடிதங்கள் எழுத இருக்கெண்டு சொன்னனான்! உப அதிபர் எண்டு இருக்கிறீர்.....
- ஆனந்: அப்ப தாருங்கோ சேர் நான் எழுதிவிடுறன் கடிதங்களை!
- அதி: வேண்டாம், வேண்டாம்! நானே எழுதுறன். அதுக்கு முன்னம் ஒரு றவுண்ட் போட்டுவாறன்! (புறப்படுகிறார்)
- ஆனந்: அதுதான் நல்லதெண்டு ஆரம்பத்திலையே சொன்னனான்!
- அதி: சரி நானே போறன். (லிக்கினேசுவரன் வருகிறார்) ஓ இஞ்சை விக்கினேசுவரன் மாஸ்ரர் வாறார். (கெஞ்சலாக) ஆனந்தராசா சேர் ஒருக்காப் போட்டு வாரும்!
- ஆனந்: சரி சேர் பேட்டு வாறன்! (போகிறார்)
- அதி: அப்பாடா! ஒரு வழியாப் போட்டுது மனிசன். ஆ விக்கினேசுவரன் மாஸ்ரர்! என்ன வேணும்?

- விக்கி: பிள்ளையளை விளையாட்டிடத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போறன் சேர். இப்ப பீ . ரீ . பாடம்.
- அதி: காலமை வெள்ளண கூட்டிட்டுப் போறீர்?
- விக்கி: இப்பதான் சேர் என்றை பாடம்.
- அதி: விக்கினேசுவரன் மாஸ்ரர், கனக்க விளையாட விடாதையும் பிள்ளையளை
- விக்கி: விளையாட்டுப் பாடம் எண்டா பிள்ளையள் ஓடி விளையாடும் தானே சேர்? அதுகளை இழுத்துப் பிடிக்க முடியுமா?
- அதி: கனக்க களைச்ச வேர்த்தா, பிறகு படிக்க மாட்டுதுகள்.
- விக்கி: அதைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது. நான் என்றை பாடத்தைப் படிப்பிக்கிறன்!
- அதி: என்னவோ ஒரு மாதிரிப் பாத்துக் கூட்டியாரும்.
- விக்கி: சரி சேர் வாறன். (போகிறார்)
- அதி: (போகவிட்டு) விக்கினேசுவரன் மாஸ்ரர்!
- விக்கி (வந்து) என்ன சேர்?
- அதி: இந்த மாதமல்லே விளையாட்டுப் போட்டி வருது?
- விக்கி: அதுக்கு இன்னும் மூண்டு கிழமை இருக்கு சேர்.
- அதி: அதுக்கு இப்ப துவக்கமே ஆயத்தப்படுத்த வேணும்.
- விக்கி: எல்லாம் ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டுதான் சேர் இருக்கிறம்.
- அதி: இந்ந முறை டிரெக்டர் வாறார்.
- விக்கி: வரட்டும், வரட்டும். அதுக்கு என்ன சேர்?
- அதி: விளையாட்டுப் போட்டியை வடிவா நடத்த வேணும்.
- விக்கி: அதெல்லாம் வடிவாச் செய்யலாம் சேர், வழக்கம்போலையே (சிரிக்கிறார்)
- அதி: இந்த முறை டிராக்ஸ், வேன்ஸ் எல்லாம் வடிவாப் போட வேணும்.
- விக்கி: கன கோடுகள் போடக் கூடாது சேர், குழப்பமாயிருக்கும்! (சிரிக்கிறார்)
- அதி: பிள்ளையள் ஓடித் தடக்குப்பட்டு விழாமல் (சிரிக்கிறார்)
- விக்கி: அதிபர் சேர், எங்கடை பிள்ளையளுக்கு லேனிலை ஓடிப் பழக்கமில்லை. சும்மா கும்பலாக ஓடித்தான் பழக்கம்.

நாங்கள் பாதையள், வீதியள் போடப் போனாத்தான்
எதாலை ஒடுறதெண்டு தெரியாமல், தடக்கி விழுந்துடுங்
கள்! வேன்ஸ் போடாட்டா, ஒரு இடைஞ்சலும் இல்லை.
அள்ளிக் கொண்டு பறக்குங்கள்!

அதி: டிரெக்ரரும் வாறார்.

விக்கி: ஏன் சேர், அவரும் ஓடப்போறாரோ பொடியனோடை?

அதி: மாஸ்டர் சும்மா பகிடியை விட்டுட்டு, இப்பவே வேன்ஸை
போடத் துவங்கும். ரண்டு கிழமேலை பொடியள் எப்பி
டியும் பழகிப் பிடிச்சுடுவங்கள்!

விக்கி: அப்ப மண்வெட்டி, பிக்கான் தாருங்கோ.

அதி: அது விவசாய மாஸ்டர் அழகரத்தினத்திட்டை எடுக்க
வேணும். கேட்டுப்பாரும். எனக்கு இப்ப கடிநங்கள் எழுத
இருக்கு.

விக்கி: சரி கேக்கிறன் சேர். (போகிறார்)

அதி: அப்பாடா கடிதங்களை எழுதத் துவங்குவம்.
(கதிரையில் இருந்து எழுதத் துவங்குகிறார்)

விக்கி: (திரும்பி வந்து) அழகரத்தினம் மாஸ்டர் விவசாய அநீறலை
மண்வெட்டி, பிக்கான் இல்லை எண்டு சொல்லுறார்!

அதி: மண்வெட்டி, பிக்கான் இல்லாமல் எப்பிடி விவசாயம்
செய்யிறாராம்?

விக்கி: அப்ப என்னண்டு சேர் நான் டிராக் வேன்ஸ் போடுறது?

அதி: கிரவுண்டுக்குப் பக்கத்து வீட்டிலை இரவல் வாங்குமன்.

விக்கி: பக்கத்து வீட்டிலை தராட்டா?

அதி: இதென்ன மாஸ்டர் குழந்தைப் பிள்ளை போல கதைச்சுக்
கொண்டு நிக்கிறீர்? எத்தினை பக்கத்து வீடுகள் இருக்கு!
ஏதன் ஒண்டிலை வாங்குறது தானே?

விக்கி: சரிசேர் வாங்கி டிராக் வேன்ஸ் போடுறன். (போகிறார்)

அதி: சரி கடிதங்கள் எழுதுவம்.
(அதிபர் இருந்து கடிதம் எழுதத் துவங்குகிறார்)

ஆனந்: (வந்து) றவுண்ட் அடிச்சுக் கொண்டு வந்தட்டன் சேர்
பள்ளிக்கூடம் ஒழுங்கா நடக்குது.

அதி: ஒழுங்கா நடைபெறுதா? சரியான சத்தமாகக் கிடக்கு!

ஆனந்: அப்ப நீங்கள் ஒருக்காப் போய் ரவுண்ட் அடிச்சு, பொடி
யளுக்கும் அடிச்சுட்டு வாங்கோவன் சேர்!

அதி: வேண்டாம், வேண்டாம் நான் கடிதம் எழுத வேணும். அவசர கடிதங்கள்! நீர் உம்முடைய வேலையைப் பாறும். (இருந்து கடிதம் எழுதத்துவங்க சரோசா ரீச்சர் வருகிறார்)

சரோசா: (வந்து) பிறிற்சிப்பல் சேர்.

அதி: ஓ சரோசா ரீச்சர்! என்ன வேணும்?

சரோ: விஞ்ஞான கூடத்திலை சல்பியூறிக் அசிட் இல்லை சேர்.

அதி: என்ன ரீச்சர், அசிட் இல்லையா? அசிட் இல்லாத லாப்பா?

சரோ: இருந்தது சேர், முடிஞ்சுபோச்சு, பாவிக்க, பாவிக்க.....

அதி: கடையளிலும் வாங்கேலாது.....

சரோ: ரெஸ்ரியூப்பும் இல்லை சேர்.

அதி: என்ன ரெஸ்ரியூப்பும் இல்லையா? எல்லாத்தையும் பொடியள் உடைச்சிட்டாங்களா?

சரோ: சிலதை உடைச்சிட்டாங்கள். சிலது உடைஞ்சுபோச்சு. (சிரிக்கிறார்)

அதி: சரோசா ரீச்சர், இதுகள் இல்லாமல் ஒரு மாதிரிச் சமாளிக்க மாட்டியளா?

சரோ: இதுகள் இல்லாமல் எப்பிடி சேர் விஞ்ஞானம் படிப்பிக்கிறது?

அதி: சரி ரீச்சர் நான் கல்விக் கந்தோருக்கு எழுதுறன். இப்பவும் அந்தக் கடிதங்கள் தான் எழுதத் துவங்கினனான். (சிரிக்கிறார்)

சரோ: நீங்கள் எழுதுறியள், எழுதுறியள் பதில் ஒண்டும் வரேல்லை!

அதி: வரும், வரும்! வேறையும் கடிதங்கள் எழுதப்போறன். எல்லாத்துக்கும் சேர்த்துப் பதில் வரும். நீங்கள் போய் படிப்பியுங்கோ!

சரோ: சரி கெதியா வருவியுங்கோ. வாறன் சேர். (போகிறார்)

அதி: (அலுத்து) இந்த அதிபர் வேலை பாக்கிறதும் போதும். மனிசன் படுறபாடும் போதும்!

ஆனந்: ஏலாட்டா தாருங்கோ சேர், நான் பாக்கிறன். (சிரிக்கிறார்)

அதி: நீர் இதுக்கை ஒண்டு சரி, சரி கடிதங்களை எழுதுவம். (இருந்து கடிதம் எழுதத்துவங்குகிறார். வைரமுத்து மாஸ்ரர்! இரண்டு பொடியங்களுடன் வருகிறார்.)

வைரமுத்து: இந்த ரண்டு பொடியங்களும் வகுப்பிலை சண்டை பிடிக்கிறாங்கள் சேர்.

அதி: என்ன வைரமுத்து மாஸ்ரர், இதுகையெல்லாம் நீங்கள் விசாரிக்க மாட்டாமல், என்னிடடைக் கொண்டு வாரியள்?

- வைர: நீங்கள் அதிபர் தான் சேர் விசாரிச்சுத் தண்டிக்க வேணும்.
- அதி: பிரம்பை எடுத்து நீரே அடியும் வைரமுத்து மாஸ்தர்.
- வைர: நான் அடிச்சா அதுகள் பயப்பிடுதுகளில்லை சேர்.
- அதி: என்ன பயப்பிடுதுகள் இல்லையோ? (சிரித்து) மிஸ்தர் ஆனந்த ராசா ஒநக்கா அதுகளைக் கவனியும்.
- ஆனந்த: நீங்கள் அடிச்சாத்தான் சேர் பயப்பிடுவங்கள்!
- அதி: (அலுத்து) எனக்கு இது நல்ல வேலை. பள்ளிக் கூடத்தினை உள்ள ஆயிரம் பிள்ளைகளையும் விசாரிச்சு அடிபோட எனக்கு நேரமும் ழில்லை! கையும் உணையும்! சரி, சரி பொடியள், அப்பிடி நிலிலுங்கோடா. நான் வாறன் இந்தக் கடிதங்களை எழுதிட்டு.
- வைர: சேர் உவங்களைக் கவனிக்காமல் விட்டியளோ, மறுபடியும் குழப்படி பண்ணுவாங்கள்.
- அதி: அது நான் கவனிக்கிறன் வைரமுத்து மாஸ்தர். நீங்கள் வகுப்புக்குப் போய் படிப்பியுங்கோ. நான் இந்தக் கடிதங்களை எழுதிட்டுத் தண்டிக்கிறன். அவசரக் கடிதங்கள்!
- வைர: சரி நிண்டு அடியை வாங்கீட்டு வாங்கோடா, நான் வாறன் சேர். (மாணவர்கள் ஒரு பக்கத்தில் போய் நிற்கிறார்கள் வைரமுத்து ஆசிரியர் போகிறார்)
- அதி: இனியாவது கடிதங்களை எழுதுவம். பின்னேரம் டிரெக்டருடைய கூட்டத்துக்கு போகவேணும். பாடசாலையிலையும் தலைக்குமேலை கிடக்குது வேலை.
(கதிரையில் இருந்து ஒரு கதோசியை எடுக்கிறார்)
- சரோ: (வந்து) அதிபர் சேர்!
- அதி: ஓ வந்தாச்சா? வாருங்கோ சரோசா ரீச்சர்! என்ன வேணும்?
- சரோ: என்னுடைய வகுப்பு மாணவருக்கும் வைரமுத்து மாஸ்தருடைய வகுப்பு மாணவருக்கும் கதிரைச் சண்டை. எங்கடை வகுப்பு கதிரையை அவற்றை வகுப்பு பொடியங்கள் வந்து தூக்கிக் கொண்டு ஓடிட்டாங்கள்!
- வைர: (வந்து) பிறின்பிப்பல் சேர். வகுப்பிலை பிள்ளையன்கு இருக்கக் கதிரை இல்லாட்டா வாத்தியார்தான் தூக்கிக் கொண்டு போய்க் குடுக்க வேணும்! (சிரிக்கிறார்)

அதி: கதிரை ஏன் இல்லை? இருக்கிற கதிரையனை பிள்ளையன் உடைக்கிறது. வர்த்தியார் தான் அதுகளை உடைக்காமல் பாக்க வேணும்.

வைர: நாங்கள் எந்த நேரமும் வகுப்பிலை நிக்கிறமா சேர், உதுகளைப் பாக்க?

சரோ: நாங்கள் கதிரையைப் பாத்துக் கொண்டு நண்டா, எப்பிடி சேர் படிப்பிக்கிறது?

அதி: அப்ப நான் வரட்டா உதுகளைப் பாக்க? எனக்கு வாற கடிதங்களுக்குப் பதில் எழுதவே நேரமில்லை! வைஸ் பிறைசாபல ச்சா, ஐதுகளைக் கொஞ்சம் கவனியும்!

ஆனந்: எனக்கும் இஞ்சை நிறைய வேலை இருக்கு. அதோடை படிப்பக்கவும் போக வேணும்!

சரோ: இப்ப ஐந்தக் கதிரைச் சண்டையை தீர்த்து விடுங்கோ அது எங்கடை கதிரை, எங்கடை வகுப்பு நம்பார்தான் போட்டிருக்கு கதுவரலை.

வைர: ஒரு நம்பரும் ஒரு கதிரையும் ஒழுங்காய் இல்லை!

அதி: சரோசா ரீச்சா, வைரமுத்து மாஸ்டர், ஒரு மாதிரிச் சமர் வக்க யாடடியாளர்? பள்ளி எனக்கு அவசர வேலை இருக்கு!

சரோ: பள்ளியைக்கு இருக்கக் கதிரை இல்லாமல் எப்பிடி ச்சா படிப்பக்கமுது?

ஆனந்: வைரமுத்து மாஸ்டர், நீங்கள் டாப்பு வேலையெல்லாம் செய்துட்டியளா? சரோசா ரீச்சா, நீங்கள் உணவு முதிரை வேலையெல்லாம் செய்து முடிச்சுட்டியளா?

சரோ: அதுகளைப் பிறகு செய்வம் வைஸ்பிறிள்சிபல் சேர். இப்ப ஐந்தக் சண்டைக்கு முற்றுச் சொல்லுங்கோ. இல்லாட்டா நாலும், வைரமுத்து மாஸ்டரும் தான் சண்டை படிக்க வேணும்! (சிரிக்கிறார்)

வைர: ஓ நான் சண்டைக்கு ஆய்த்தம்! (சிரிக்கிறார்)

சரோ: நானும் ஆய்த்தம்! (சிரிக்கிறார்)

அதி: (சிரித்து) போங்கோ! தயவு செய்து இந்த இடத்தாளை போங்கோ. எல்லாம் பிறகு விசாரிக்கிறன். இப்ப இந்தக் கடிதங்கள் எழுதவேணும், அவசரக் கடிதங்கள்!

ஆனந்: சரி, சரி போங்கோ பிளீஸ்! எல்லாம் அதிபர் பிறகு விசாரிப்பர்.

வைர! சரி வாறம்.

சரோ: நானும் போட்டு வாறன்.

(வைரமுத்துவும் சரோசாவும் போகிறார்கள்)

அதி: போட்டு வாறம் எண்டு சொல்லீட்டல்லலோ போகினம்? அப்ப இன்னும் ஒரு சண்டைக்கு இடமிருக்கு! அதுக்கி டேலை கடிதங்களை எழுதுவம்!

(இருந்து எழுதத் துவங்குகிறார். வல்லிபுரம் வருகிறார்)

வல்லிபுரம்: (வந்து) பிறிள்சிப்பல் சேர்.

அதி: இன்னும் ஓராளா? (அலுத்து) அட கடவுளே! வாரும் வாரும் வல்லிபுர அண்ணை! என்ன விசேசம்?

வல்லி: என்ன அதிபர் சேர் கடவுளைக் கூப்பிடுறியன்? (சிரிக்கிறார்)

அதி: இந்தப் பாடசாலைப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கிறத்துக்கு கடவுளைத்தான் உதவிக்குக் கூப்பிட வேண்டியிருக்கு!

வல்லி: ஏன் வைல்பிறிள்சிப்பல் இருக்கிறாரே!

அதி: அவர் செல்லப்பிள்ளை. அசையாமல் இருந்து கொள்ளுவர் தன்னை கதிரேலை!

ஆனந்: எனக்கும் என்றை வேலையள் இருக்கு. அதிபர் வேலை கஷ்டமல்லவே? (சிரிக்கிறார்)

அதி: ஒரு டிரெக்ரராக இருக்கலாம். அதிபராக இருக்க முடியாது

ஆனந்: அது தான் நான் கேட்டாலும் என்னிடும் தாறாரில்லை. தான் தான் கஷ்டப்பட வேண்டும் என்று நிர்கிறார்!

அதி: சரி வல்லிபுர அண்ணை, வந்த விஷயத்தைச் சொல்லுங்கோ! எனக்கு கள அலுவகள் இருக்கு!

வல்லி: இண்டைக்கு காலமை உங்கடை பள்ளிக்கூடப் பொடியன், சிலர் வந்து, என்றை வளவுக்கை பூந்து, மாங்காயனை அடிச்சுக் கொண்டு போட்டாங்கள்!

ஆனந்: பள்ளிக்கூடப் பொடியன் எண்டு எப்பிடி நிட்சயமாகச் சொல்லுறியன் வல்லிபுரண்ணை? அது வெளிப் பொடியங்களாகவும் இருக்கலாம் தானே?

வல்லி: இல்லை, ஆனந்தராசா மாஸ்ரர். அது பள்ளிக்கூடப் பொடியன் தான். காற்சட்டை, சேட், யூனிபோமியலை நிண்டவங்கள்!

ஆனந்: எத்தினை மாங்காய் அடிச்சவங்கள்?

வல்லி: சரியாத் தெரியேல்லை. ஒரு பத்தாவது இருக்கும்.

ஆனந்: ஆகப் பத்தா? விடுங்கோ அண்ணை, விடுங்கோ! (சிரிக்கிறார்)

வல்லி: பத்தெண்டா? பள்ளிக்கூடத்திலை உள்ள ஆயிரம் பொடியனும் ஆளுக்குப் பத்துப் பிடுங்கினா, என்றை மரத்திலை காயே மிஞ்சாது!

அதி: அது உள்ளது தான் அண்ணை. இண்டைக்குத் தானே வந்தவங்கள்? இனிமேல் வராங்கள். நான் கண்டிக்கிறன்.

வல்லி: இதுக்கு முந்தியும் வந்திருக்கிறாங்கள். இண்டைக்குத் தான் கையும், களவுமாகப் பிடிப்பட்டாங்கள்!

ஆனந்: பிடிச்சட்டியளா அண்ணை? கெட்டிக்காரன் தான்! எங்கை ஆக்கள்?

வல்லி: கல்லெறிஞ்சு கலைச்சன். ஓட்டாளர்கள்!

ஆனந்: ஓட்டாளர்கள் தானே? இனிமேல் வராங்கள், உங்கடை கல்லெறிக்குப் பயந்து! (சிரிக்கிறார்)

வல்லி: தினமும் விளையாட்டிடத்துக்கு வாறவங்கள் விளையாட அப்பதான் இந்தச் சேட்டை. தினமும் வருவங்கள்!

அதி: அப்ப விளையாட்டுத்துறை ஆசிரியர் மிஸ்ரர் விக்கினேக வரனைக் கூட்டியாங்கோ. என்ன நடந்ததெண்டு கேப்பம். (விக்கினேகவரன் வருகிறார்)

விக்கி: (வந்து) என்ன பிரின்சிப்பல் சேர், ஏன் கூப்பிட்டியள்?

அதி: விக்கினேகவரன் மாஸ்ரர்! காலமை நீங்கள் விளையாட்டிடத்துக்கு கூட்டிட்டுப் போன பொடியன், வல்லிபுரம் அண்ணை வளவுக்கை மாங்காய், பிடுங்கிட்டாங்களாம்!

விக்கி: நான் டிராக் போட்டுக் கொண்டு நிக்க, அவங்கள் மாங்காய் பிடுங்கிட்டாங்கள் போலை!

வல்லி: விளையாட்டுப் பழக்கறதெண்டா, விளையாட்டை வடிவாப் பழக்க வேணும்!

- விக்கி: சின்னப் பொடியள்தானே வல்லிபுர அண்ணை! நாங்கள் செய்யாததே? (சிரிக்கிறார்)
- வல்லி: சின்னனெண்டா ஒவ்வொரு நாளும் வந்து பிடுங்கினா? என்றை மரம் என்னாகிறது!
- அதி: வீக்கினேசுவரன் மாஸ்ரர்! விளையாட்டிடத்துக்குப் போனா, பிள்ளையளை வடிவாகக் கவனிக்கத்தான் வேணும்.
- விக்கி: நான் வழக்கத்திலை வடிவாகக் கவனிச்சிறுனான். இது நீங்கள் டிராக்கைப் போடச் சொன்னியள். நான் அதைக் கவனிச்சககொண்டு நிக்க... (அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரிக்கிறார்)
- வல்லி: பிள்ளையளைக் கொண்டு வந்து திறந்த வெளிலை விட்டுட்டு, டிராக்கைப் பாத்துக் கொண்டு நிக்கப்படாது!
- விக்கி: (கோபமாக) பிள்ளை என்ன மரத்தைப் பாத்துக் கொண்டு நிக்க வேணுமே?
- வல்லி: (கோபமாக) செய்யிறதையும் செய்துட்டு, முட்டாள் கதை பேசிக் கொண்டு நிக்கிறீர்!
- விக்கி: நீர் தானே முட்டாள் கதையைத் துவக்கினது?
- ஆனந்த்: ஆறுவது சினமா! (சிரிக்கிறார்)
- அதி: பொறுங்கோ! பொறுங்கோ! நான் விசாரிக்கிறன்!
- வல்லி: அதிபர் சேர் வடிவா விசாரிக்கத் தண்டனை குடுக்க வேணும். இல்லாட்டி நான் பொலிசுகுப் போப்போறன்!
- விக்கி: பொலிசுக்குப் போப் போறீரா? பொறும் வாறன். தம்பி தயாளன், அவன் சுகந்தனைக் கூட்டியாடா, (தயாளன் சுகந்தனுடன் வருகிறான்) ஜிஞ்சை பாரும, சுகந்தன்ரை காலை, நங்கள் கல் எறிஞ்சு காயம்!
- வல்லி: நான் எங்கை கல் எறிஞ்சனான்?
- ஆனந்த்: இப்ப சொன்னீர் கல்லெறஞ்சு கலைச்சனான் எண்டு. (சிரிக்கிறார்)
- விக்கி: வளவுக்கை பொடியள் வந்தா கலைச்சு விடலாம். உப்பி டிக் கல் எறிஞ்சு காயப்படுத்த நியாயம் இல்லை! நீர் பொலிசுக்குப் போனா, நாங்களும் போவம்!
- வல்லி: உவன் ஓடி விழுந்தவனாக்கும். நான் கல்லெறியேக்லை!

விக்கி: ஏன் பொலிஸ் எண்டவுடனை பயப்பிடுறியள்? நீர் தான் கல்லெறிஞ்சு காயப்படுத்தினது எண்டதுக்கு பொடியன் எல்லாரும் சாட்சி!

வல்வி: நீர் சரியான விக்கினைசுவரன் தான்! எல்லாரையும் கொண்டு போய் விக்கினத்திலை மாட்டுறீரே?

விக்கி: நீரும் சரியான வல்லிபுரம்! கல்லெறிஞ்சு பொடியளின்ரை காலை முறிக்கிற வல்லிபுரம்!

அதி: பொறுங்கோ, பொறுங்கோ! நான் எல்லாத்தையும் விசாரிக்கிறன்!

வல்வி: நீங்கள் விசாரிக்கிறியள், விசாரிக்கிறியள்! அவங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் வந்து மாங்காய் அடிக்கிறாங்கள்! நான் பொலிசுக்குப் போப்போறன்!

விக்கி: நீர் போனா, நாங்களும் போவம் பொலிசுக்கு!

ஆனந்த்: இன்னும் பொடியளின்ரை சண்டையை விசாரிக்கேல்லை! (வைரமுத்துவும் சரோசாவும் வருகிறார்கள்)

வைர; கதிரைச் சண்டையும் தீர்க்கப்பேல்லை!

சரோ: சல்பியூரிக் அசிட்டும் வரேல்லை!

அதி: இப்ப எல்லாரும் இந்த இடத்தாலை போங்கோ! எனக்கு கன அலுவல்கள் இருக்கு! பத்துக் கடிதங்கள் எழுத வேணும்!

(எல்லாரும் அசையாமல் நிற்கிறார்கள். அதிபர் அவர்களை கோபமாகப் பார்த்து முறைத்துவிட்டு) நீங்கள் போகாட்டா நான் போறன்!

(பள்ளிக்கூடம் முடியும் மணி அடிக்கிறது) சரி மணி அடிச்சுட்டுது. பள்ளிக்கூடம் விட்டுட்டுது! போட்டு நாளைக்கு வாருங்கோ! தயவு செய்து போங்கோ!

எல்லாரும்: சரி 'நாங்கள் போட்டு நாளைக்கு வாறம்!

(அதிபரைத்தவிர மற்றவர்கள் எல்லோரும் போகிறார்கள்)

அடையாள அட்டை

பாத்திரங்கள்

சபாரத்தினம்	—	கணவன்
தங்கம்மா	—	மனைவி
சுகன்	—	அவர்களது மகன்
அம்மா	—	சபாரத்தினத்தின் அம்மா

இடம்: சபாரத்தினத்தின் வீடு.

(சபாரத்தினம் பேப்பர் வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். தங்கம்மா வருகிறாள்)

தங்கம்மா: இஞ்சாருங்கோ, உந்தக் கடைக்கு ஒருக்காப் போட்டு வரறியனே? ...என்ன நான் கேக்கிறன், பேசாமல் பேப்பரைப் பாத்துக் கொண்டு இருக்கிறியள்?

சபாரத்தினம்: தங்கம்மா, அதுதான் சொல்லீட்டியே நான் பேப்பர் பாத்துக் கொண்டு இருக்கிறன் என்று, பேப்பரப் பாக்கேக்கை, எப்பிடிப் பேசறது? (சிரிக்கிறார்)

தங்: கடைக்குப் போட்டு வந்துட்டு, உதை வாசியுங்கோவன்.

சபா: தங்கம்மா கடைக்கு இப்ப என்ன அவசரம்?

தங்: சீனி வாங்க வேணும்.

சபா: பொறு வாறன்.

தங்: தம்பி சுதனல்வே அழுறான்? அவனுக்குத் தண்ணி குடுக்க வேணும்! (குழந்தை அழும் சத்தம்)

சபா: இதோ வந்திட்டன்.

தங்: (கவலையாக) குழந்தை அழுது சாகட்டும், நீங்கள் பேப்பர் வாசிச்சுக் கொண்டிருங்கோ!

- சபா: சீனி தேவையெண்டா நேற்று வாங்கியிருக்கலாமே? ஏன் கடைசி வரையும் இருந்தன?
- தங்: கொஞ்சம் கிடந்துது. இப்ப பாத்தாக் காணைல்லை?
- சபா: ஆர் எடுத்தது. குகனே? அவனைக் கூப்பிட்டுக் கேள்.
- தங்: அவனைக் கூப்பிட்டு விசாரிச்ச முடிச்சிரததக்டேலை நீக்க கடைக்குப் போட்டு வந்துடுனயன். (சிரிக்கிறான்)
- சபா: சரி வாசிச்சதை முடிச்சீட்டு வாறன்.
- தங்: பேப்பர் வாசிக்கத் துவங்கினா அது முடியாது. பக்கம் பக்கமாப் புரட்டலாம். சுதன் அழறான். மாமிக்கு உங்கடை அம்மாவுக்கும் தண்ணி குடுக்க வேணும்.
- சபா: தங்கம்மா சும்மா தொண தொணக்காத! இதை வாசிச் சிட்டு வாறன்.
- தங்: அப்ப சீனி இல்லாமல் தண்ணி குடிக்கிறதா?
- சபா: ஓ அப்படியே குடியுங்கோ. சரோகத்தககு நல்லது. (சிரிக்கிறான்)
- தங்: சுதன் சீனி போடாமல் தண்ணி குடிஉன். மாமிக்கு வேணுமெண்டால் குடுக்கலாம்.
- அம்: (வந்து) எனக்கும் சீனி போடாத தண்ணி வேண்டாம்.
- தங்: பாத்தியளே மாமிக்குச் சலரோகம். அவகூட சீனி போட்ட தண்ணிதான் வேணுமாம். (சிரிக்கிறான்)
- அம்: ஒருக்காப் போட்டுவாடா சபா. நாக்கு வறண்டு போச்சது. ஒருக்காத தண்ணி குடிப்பம். (உள்ளே போகிறான்)
- சபா: மனிசரைப் பேப்பர் பாக்கவும் வ்டாயன்! சரி தங்கம்மா கொண்டா பையை.
- தங்: அம்மா சொன்ன பிறகுதான் எழும்புறியன். இந்தாருங்கோ பை. ஒரு கிலோ சீனியும், தேயிலையும். (உள்ளே சென்று சேட்டை மாட்டிக் கொண்டு வந்து பையை வாங்கிக் கொண்டு)
- சபா: சரி, சரி போட்டு வாறன். (போய் திரும்பி வந்து) நல்ல காலம்!
- தங்: (வியப்புடன்) என்ன, என்ன திரும்பி வாரியன்?
- சபா: இந்த அடையாள அட்டையையல்லே விட்டுட்டு போகப் பாத்திட்டன்! சந்திலை செக் பண்ணுறான்கள்!

- தங்: சரி எடுத்துக் கொண்டு போங்கோ.
- சபா: (மேசையைப் பார்த்து) தங்கம்மா எங்கை இந்த ஐடென் ரிற்றிக் காட்?
- தங்: எனக்குத் தெரியுமே? என்னைக் கேக்கிறியள்? எங்கை வைச்சவீங்கள்?
- சபா: இந்த மேசையை, அல்லது மேல் லாச்சீக்கைதான் வழக் கமா வைக்கிறனான்.
- தங்: வழக்கமா வைக்கிறது சரி, நேற்று எங்கை வைச்சவீங்கள்?
- சபா: இந்த லாச்சீக்கைதானப்பா! நான் மாறி வைக்கிறதில்லை!
- தங்: அப்ப அடுத்த லாச்சியை இழுத்துப் பாருங்கோ.
- சபா: (இழுத்துப் பார்த்து) அதுக்கையும் இல்லையப்பா! எங்கை போயிருக்கும்?
- தங்: அதுதானே எங்கை போயிருக்கும்?
- சபா: (எரிச்சலாக) உன்னைத்தானப்பா கேக்கிறன், எங்கை போயிருக்கும் எண்டு! நீ என்னைக் கேக்கிறாய்?
- தங்: எனக்கு எப்பிடித் தெரியும்? ஏன் என்னைக் கேக்கிறியள்?
- சபா: தங்கம்மா நீ எடுத்தனியோ எண்டு கேட்டன்!
- தங்: நான் ஏன் எடுக்கிறன் உங்கடை ஐடென் ரிற்றிக்காட்டை!
- சபா: தெரியாமல் எடுத்திருப்பாய், விழுந்திருந்தா கூட்டித்தள்ளி யிருப்பாய்!
- தங்: நான் அப்பிடிக்கூட்டுறதில்லை!
- சபா: நீ வீடு கூட்டுறதில்லை எண்டு எனக்குத் தெரியும்: (சிரித்து) கடுதாசி யோடை கடுதாசியா மறைஞ்சு கிடத் திருக்கும். சின்னச் சாமானல்லோ? கூட்டித்தள்ளியிருப்பாய்!
- தங்: நான் அப்படிக்கூட்டினாலும், அன்னிக் கொட்டுறதுக்கு முன்னம், கடுதாசி எல்லாத்தையும் எடுத்து வடிவாப் பாத்துட்டுத்தான் கொட்டுறனான்.
- சபா: அப்ப குப்பை கொட்டின இடத்திலை பாக்கத் தேவையில்லை?
- தங்: பாக்கிறதோ? குப்பையெல்லாம் கூட்டி கொழுத்தி எரிச் சாக்க!
- சபா: (பதறி) ஐயையோ எரிச்சுட்டியா? அதுக்கை என்றை ஐடென் ரிற்றிக் காட்டும் கிடந்துதோ?

- தங்: அதுதான் நான் வடிவாப் பாத்தனான் என்று சொல்லுறனே!
- சபா: நீ பாத்தாக் காணுமே? நான் பாத்திருக்க வேணும்!
- தங்: இனி ஒவ்வொரு நாளும் குப்பை கூட்டிட்டு, நீங்கள் வரும்வரையும் பாததுக் கொண்டிருக்கட்டே, அள்ளிக் கொட்டாமல்?
- சபா: (கவலையாக) இப்ப என்றை அடையாள அட்டை போட்டுதே! நான் ஒருடமும் வெளிக்கிடேலாது! ஏன் அவசரப்பட்டு கொழுத்தினனி?
- தங்: அது அதுக்கை இல்லை என்று சொல்லுறன்! உந்த பேக் பெட்டி றங்குப் பெட்டியளைத் திறந்து பாருங்கோ.
- சபா: நான் அதுகளுக்கை வைக்கிறது இல்லையப்பா!
- தங்: சும்மா பாருங்கோவன். தற்சமயம் கிடந்துட்டா?
- சபா: (திறந்து பார்த்து) அதுகளுக்கையும் இல்லை. அப்ப எங்கை அது?
- தங்: நேற்று எங்கை போனீங்கள்? அதை யோசிச்சுப் பாருங்கோ.
- சபா: நேற்று நூறு இடத்துக்குப் போனான். எல்லாம் ஞாபகம் இருக்கா எனக்கு?
- தங்: நூறு இடத்துக்குப் போனது சரி. கடைசியாக எங்கை போனீங்கள்?
- சபா: தங்கம்மா, இனி நீ எனக்கு இன்ரவியூ வைக்கப் போறியே,
- தங்: இல்லை அப்பா உங்களுக்கு ஞாபகப் படுத்திக் கொள்ள உதவி செய்யிறன்! கடைசியா எங்கை போனீங்கள்?
- சபா: (கவலையாக) கன கடையள் ஏறி இறங்கினனான். எந்தக் கடை என்று தேட? கடையளுக்கை விழுந்திருந்தா அவங்கள் அள்ளிக் குப்பைத் தொட்டிக்கை போட்டிருப்பாங்கள்! மியூனிப்பல் லொறி அள்ளிக் கொண்டு போய்க் கொட்டியிருக்கும் குப்பை மேட்டிலை! காணுக்கை விழுந்திருந்தா, கழிவு நீரோடை அள்ளப்பட்டுப் போய்ச் சேத்துக் குளத்துக்கை கிடக்கும்!
- தங்: ஏன் உப்பிட்யெல்லாம் கற்பனை பண்ணுறியள்?
- சபா: கற்பனை பண்ணேல்லை தங்கம்மா. நடந்திருக்கக் கூடியது களை யோசிச்சுப் பாக்கிறன். (கலங்கி) ஐயையோ எங்கை

போட்டன்னெண்டு தெரியேல்லையே! நான் இப்ப என்ன செய்ய? (கையை யும் காலையும் உதறுகிறான்)

தங்: அதுக்கு ஏன் உப்பிடிக்க கலங்குகிறியள்?

சபா: கலங்காமல் என்ன செய்யிறது? (விசாராகக் கத்துகிறான்)
அடையாள அட்டை இல்லாமல் ஒரு இடமும் போகேலாதே.. கடைத்தெருவுக்குப் போகேலாது, பாங்குக்குப் போகேலாது, கந்தோருக்குப் போகேலாது. ஏன் வீட்டிலையே நிம்மதியாக இருக்கேலாது!

தங்: உங்களைதான் இருக்கும். நான் தேடட்டே?

சபா: நான் தேடிக்கண்டு பிடிக்கேல்லை. இனி நீ தேடிக்கண்டு பிடிக்கப் போறியா?

தங்: ஆரோ கண்டுபிடிக்க வேணுமே? அப்ப ஒருக்கா அந்தக் கடையாளுக்குப் போய் விசாரிக்கக் கொண்டு வாருங்கோவன்.

சபா: கடைக்குப் போகவும் ஐடென்றிற்றிக்காட் வேணுமே அப்பா?

தங்: ஒ! அதுக்கும் அப்பிடியா? சங்கடம் தான்!

சபா: ஆரோ எடுத்திருக்கினம்! ஆர் எடுத்தது?

தங்: நான் எடுக்கேல்லை!

சபா: அப்ப குகன் எடுத்திருக்கிறான். கூப்பிடு அவனை இஞ்சை!

தங்: அவனுக்கு ஏன் உதை?

சபா: (கூப்பிடுகிறார்) குகன்! டேய் குகன்!

தங்: அவனை ஏன் கூப்பிடுறியள்? அவன் உதுக்கை வாறதும் இல்லை. இஞ்சாருங்கோ, நேற்று நீங்கள் எந்தச் சேட்டுப் போட்டுக் கொண்டு போனீங்கள் கடைக்கு?

சபா: அந்தக் கோடு போட்ட நீலச் சேட். பொக்கெற்றுக்கை இருக்குமோ?

தங்: அதை லோன்றிக்குப் போட்டுட்டனே!

சபா: (பதறி) ஏன் என்னைக் கோளாமல் போட்டனி? பொக்கெற்றுக்கைதான் வைக்கிறனான்! லோன்றிக்காரன் இப்ப அதைத் துணியோடை போட்டு அவிச்சிருப்பன்.....

தங்: நான் வடிவாய் பொக்கற் பாத்துத்தான் குடுத்தனாள். அதுக்கை இல்லை.

சபா: என்னெண்டு பாத்தியோ? ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும்! (கையை காலை உதறி) போச்சி! போச்சி எல்லாமே போச்சி!

- தம்: வீட்டுக் குப்பைக்கை எண்ணூறியள், கடைக்கை எண்ணூறியள், கானுக்கை எண்ணூறியள். இப்ப லோன்றித் துணிக்கை எண்ணூறியள்! நீங்களே குழம்பித் தவிக்கிறியள்!
- சபா: குழம்ப வேண்டிய விசயம்தானே இது? ஒரு இடமும் வெளிக்கிடலாதே!
- சபா: குகனைக் கூப்பிடு. சூகன்! தம்பி சூகன்!
- குகன்: (வந்து) என்னம்மா?
- தம்: இஞ்சை அப்பா வரட்டாம். என்னண்டு கேள்?
- சபா: தம்பி சூகன் மேசேலை இருந்து என்றை ஐடென்றிக்காட் எடுத்தனியே?
- குகன்: நான் எடுக்கேல்லை. எனக்கு ஏனப்பா அதை?
- சபா: உனக்குத் தெரியாமல்?.....
- குகன்: இல்லை அப்பா. உதலை இருந்து ஒண்டும் எடுக்கேல்லை.
- சபா: (கோபமாக) நொருக்கிப் போடுவன்! உள்ளதைச் சொல்லு!
- தம்: அவனை நொருக்கினாக் காட் வருமே? தேடுங்கோவன்!
- சபா: டேய்! சூகன் சில வேளையளிலை உன்ரை புத்தகம் கொப்பியனை இந்த மேசேலை போடுறனியல்லோ?
- குகன்: ஓமப்பா, போட்டுட்டு உடனை எடுத்துடுவன்.
- சபா: போட்டுட்டு எடுக்கேக்கை என்றை அடையாள அட்டைகையும் சேத்து எடுத்திருப்பாய்
- குகன்: (கலங்கி) நான் எடுக்கேல்லை அப்பா!
- சபா: உனக்குத் தெரியாததா, போய் வடிவாப் பாரடா புத்தகம் கொப்பியனை!
- குகன்: (பார்த்துவிட்டு வந்து) அதுகளுக்கை இல்லை அப்பா!
- சபா: டேய் சூகன், இதிலை புத்தகம் கொப்பியனைப் போட வேண்டாம். இதிலை இருக்க வேண்டாம் என்று எத்தனை நாள் சொல்லியிருக்கிறன்! சொன்னனோ இல்லையோ?
- குகன்: (கலங்கி) சொல்லியிருக்கிறியளப்பா!
- சபா: அப்ப பிறகும் ஏன் இதிலை கொண்டந்து போடுறனி?
- குகன்: எப்பவாவது வீட்டு வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தா, உதலை இருக்கிறனான் அப்பா.

- சபா: அதுக்காக ஏன் இஞ்சை இறப்பான்? உாரை மேசேலை இருந்து செய்யலாமே?
- தங்: உந்த மேசை விளக்குக்காகத்தான். அவனுக்கும் ஒரு பேள் லாம்ப் வாங்கிக் கொடுங்கோவன்!
- சபா: பொறு, பொறு, வாங்குவாய். மாதம் முடிய முன்னம், சம்பளம் முடிஞ்சு போகுது.
- தங்: அப்ப அவனும், இரவிலை உதிலை வந்திருந்து வேலை செய்வன்தான்!
- சபா: இவன் குகன் ஒண்டிலும் கவனம் இல்லை. ஒண்டிலும் ஒழுங்கில்லை! உங்கைபார், அவன்ற புத்தகம் கொப்பியள் கிடக்கிற கிடையை! பொறுக்கி அடுக்கடா!
- தங்: இப்ப நீங்கள் அடையாள அட்டையைத் தேடுறத்தை விட்டுட்டு, அவனரை கொப்பியளை அடுக்கப்போறியளே (சிரிக்கிறான்)
- சபா: ஒருவேளை ஐடென்றறிக்காட் உதுகளுக்கை கிடந்தா வெளிப்படுமல்லே? அடுக்கடா கெதியாய்!
- தங்: (குகன் புத்தகம் கொப்பியளை அடுக்குகிறான்) குகன் விட்டா நான் அடுக்கறன்! (அடுக்குகிறான்)
- சபா: நானும் வாறன். (கிட்டப் போகிறான்)
- தங்: நீங்கள் ஏன் இதுக்கை வாரியன்? வேறே இடத்தினை தேடுங்கோவன்.
- சபா: தற்செயலா அதுக்கை கிடந்தீட்டா?...
(சுவருமாகப் புத்தகங்களை அடுக்குகின்றனர்)
- தங்: அடுக்கியாச்சு. பாத்தியளே? இதுக்கை இல்லை!
- சபா: தங்கம்மா எங்கை போயிருக்கும்? எனக்குத் தலை சுத்தாது! ஒரு இடமும் போகேலாதே!
- தங்: வேத்து வழியுது! வேர்வையைத் துடைச்சு, உப்பிடி உந்தக் கதிரேக்கை இருங்கோ. நான் தேடுறன். வைக்கேக்கை ஞாபகமா வைக்கேல்லை, இப்ப நிண்டு அந்தரப்படுறியள்
- சபா: ஒரு வேளை அவன் சின்னவன் எடுத்திருப்பனோ, சுதன்?
- தங்: அவனுக்கேன் அதை? (சிரிக்கிறான்)
- சபா: எடுத்துக்கடிச்சுத் துப்பி இருப்பன். நீ கூட்டித் தள்ளி யிருப்பாய் குப்பை எண்டு!

- தங்: சும்மா விசர்ச் கதையளை விட்டுட்டு. (சிரித்து) அடையாள அட்டையைக் காணேல்லை எண்ட உடனை, என்னைன்ன கற்பனை எல்லாம் வருது உங்களுக்கு?
- சபா: அப்ப ஆர் எடுத்தது? ஒருவளை அம்மா எடுத்திருப்பவோ?
- தங்: ஓ எடுத்திருப்பா. மாமியையும் கூப்பிட்டு விசாரியுங்கோ.
- அம்: (வந்து ஒமடா சபா, நான்தான் எடுத்தனான்!
- சபா: (ஆவலாக என்னம்மா, நீ எடுத்தனியோ? எங்கை அது?
- அம்: சும்மா போடா! எனக்கு ஏன்ரா அதை? வைக்கேக்கை ஞாபகமாய் வைக்கேல்லை, இப்ப நிண்டு எல்லாரிலும் சந்தேகப் படுகிறாய்!
- சபா: காட்டைக் காணேல்லை எண்டு நான் கவலைப்படுகிறன். நீ பேசுகிறாய்! பேசாதையணை அம்மா, பேசாதை!
- அம்: (வந்து) பிள்ளை உவன் உப்பிடித்தான் நெடுக, கண்ட கண்ட இடத்திலை போடுறவன். பிறகு நான் பொறுக்கி அடுக்கறனான்! ஒண்டிலும் கவனமில்லை!
- தங்: (சிரித்து) பாத்தியனே நீங்கள் குகனைத் திட்ட, மாமி உங்களைத் திட்டுறா!
- அம்: வயது நாப் பத்தைஞ்சாச்சு. இன்னும் பொறுப்புணர்ச்சி இல்லை! இந்தக் காலத்திலும் ஆரன் அடையாள அட்டையைத் துலைப்பனே? உயிர் நாடியல்லோ?
- சபா: கத்தாதேங்கோ! பேசாதேங்கோ! சிரிக்காதேங்கோ எனக்கு விசர் வரப்போகுது!
- தங்: விசர் வரமுன்னம், ஒருக்காக் கடைக்குப் போய் சிவி வாங்கியாகுங்கோ!
- சபா: என்ன சொல்லுறாய் தங்கம்மா? சென்றி தாண்டியல்லே போக வேணும் கடைக்கு?
- தங்: அவன் ஐடென்றிறிக்காட் கேக்கமாட்டான், போட்டு வாங்கோ!
- சபா: கேட்டுட்டானெண்டா?..... பிறகு அவனுக்குப் பல்லுக் காட்ட வேணும்!

- தங்: சுதன் அழுறான். ஒருக்காய் பல்லுக்காட்டினா என்ன?
(சிரிக்கிறான்)
- அம்: எனக்கும் தண்ணி விடாக்குதடா தமயி. போட்டு வாடா!
அவன் அதிலை நிப்பாட்டி வைச்சுட்டானென்னடா, அதனை
போறவன் வாறவன் எல்லாம் என்னைத்தான் பாத்துப்பல்
லிளிப்பன். அதைவிட்ட அசுமானம் வேறே இல்லை!
நான் போகவேயில்லை!
- அம்: வயது 45 ஆச்சு, தலையும் நரைக்கத் துவங்கிட்டுது. உன்னை
ஏன்ரா மறிக்கிறாங்கள்!
- சபா: அவங்கள் ஆரையும் மறிப்பங்கள், சந்தேகம் வந்தா?
- தங்: உங்கள் மறியாங்கள், போட்டு வாருங்கோ!
- சபா: தங்கம்மா! நான் வீடு வாசல்களை இருக்கிறது உங்களுக்கு
விருப்பம் இல்லையே?
- தங்: ஏன் அப்பிடிக்கேக்கிறியன்?
- சபா: சிலவேளை கொண்டும் போறவங்கள். பிறகு என்னைக்
காணமாட்டியள்!
- தங்: (கவலையாக) அப்பிடியே? அப்ப நீங்க போகாதேங்கோ!
- அம்: என்ரை பிள்ளை! நீ வீட்டிலை இரடா!
- சபா: இந்தச் சேட்டைக் களட்டி எறிஞ்சிட்டு, ஆறுதலாத்
தேடுவம் அடையாள அட்டையை. (சேட்டைக் களட்டி
எறிந்து வியப்புடன்) தங்கம்மா இஞ்சைபார்!
- தங்: (ஆவலாக) என்ன? என்ன?
- சபா: ஐடென்றிற்றிற் பாட் பொக்கற்றுக்கை கிடந்து விழுந்திருக்கு!
(அதை எடுத்து) வாசிச்சுப்பாப்பம் சபாரத்தினம், என்ரை
தால! இப்பதான் உயிர் வந்துது!
- தங்: அப்ப பொக்கெற்றுக்கை வைச்சுக் கொண்டா, எங்களை
யெல்லாம போட்டுக் கலக்கினீகங்கள்? (சிரிக்கிறான்)
- சூகன்: சேட் பொக்கெற்றுக்கையே கிடந்திருக்கு?
- சபா: இல்லை கடைக்குப் போவம் எண்டு சேட்டை எடுத்துப்
போட்ட உடனை, கை தானாகவே அடையாள அட்டை
யையும் எடுத்துப் பொக்கெற்றுக்கை வைச்சிட்டுது.
(அசட்டுச் சிரிப்பு சிரிக்கிறான்)

தங்: கை செய்தது மூளைக்குத் தெரியாது! கிடந்து தவிச்சியன்
எங்களையும் கலக்கினியள்!

அம்: நான் சொன்னனே தங்கம்மா, இவன் மறதிக்காரன்
எண்டு! ஆத்திலை போட்டுட்டுக் குளத்திலை தேடுவன்!

சபா: எப்பவும் வெளிக்கிடேக்கை செய்யிற வேலைதானே?
அதைக் கை தானாகவே செய்துட்டுது, இதைத்தான்
ஆங்கிலத்தினை சொல்லுறது றி:பிளெக்ஸ் அஷன் ஏண்டு

தங்: சரி, சரி றி:பிளெக்ஸ் அக்சனை விட்டுட்டு, ஓடிப்போய்
சீனி வாங்கியாங்கோ பிள்ளை அழுது!

சபா: சரி கொண்டா பாக்கை.
(சபா கடைக்குப் பேசுகிறார் பையை வாங்கிக் கொண்டு)

இலங்கை வானொலி

16-7-97

யாழ்ப்பாணமா? கொழும்பா?

பாத்திரங்கள்

பாலகிருஷ்ணன்	—	கணவன்
ரஞ்சிதம்	—	மனைவி
தர்ஷிகா	—	அவர்களது மகள்
சுரேஷ்	—	அவர்களது மகள்
பரமசிவம்	—	கணவன்
குமுதா	—	மனைவி
ரமணன்	—	அவர்களது மகன்
கௌரி	—	அவர்களது மகள்

காட்சி 1

இடம்: சாவகச்சேரி

காலம்: 1996 - ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம்

பாலகிருஷ்ணன்: கெதியாச் சொல்லு, எங்கை போவம், கொழும்புக்கா? யாழ்ப்பாணத்துக்கா?

ரஞ்சிதம்: நான் எப்பவோ சொல்லீட்டன் கொழும்புக்கு போவம் என்று.

பால: சனம் எல்லாம் யாழ்ப்பாணப் பக்கமாகத்தான் சரியுது.

ரஞ்: அதுகள் போற இடத்துக்குப் போகட்டும். நான் வயது வந்த பிள்ளையளோடை யாழ்ப்பாணம் வரன்! நாங்கள் கொழும்புக்கே போவம்.

பால: (கவலையாக) கொழும்புக்குப் போய் எங்கை இருக்கிறது? எப்பிடிச் சீலிக்கிறது? நான் கொழும்புக்குப் போய் பத்து வரியமாகுது!

ரஞ்: அதில்லாம் அண்ணை அருணா இருக்கிறார். முதலலை

அவரோடை இருப்பம். அவர் வடிவாப் பாத்து எடுத்துத் தருவர்.

பால: பரமசிவம். நீங்கள் எங்கை போப் போறியன்?

பரமசிவம்: பாலகிருஷ்ணன் அண்ணை, எங்கை போனாலும் சரி. ஆனா மனிசியும் பிள்ளையளும் யாழ்ப்பாணம் போறது எண்டு தான் தீர்மானிச்சிருக்கினம். அவை சொன்னபடி செய்வம்.

பால: எனக்கும் எல்லாம் சரி பரமசிவம். ரஞ்சிதமும் பிள்ளையளும் ஒரே பிடிவாதமாய் இருக்கினம் கொழும்பு எண்டு. அப்ப நானும் சரி எண்டுட்டன.

(குமுதாவும் கௌரியும், ரமணனும் வருகிறார்கள்)

குமுதா: (வந்து) ரஞ்சிதம் அக்கா, கொழும்பெண்ணடாச் சரியான சிலவல்ல? வாடகையே ஆயிரக்கணக்கிலை குடுக்கவேணும்.

ரஞ்: உதைப்பாக்க முடியுமே குமுதா? பாதுகாப்பையல்லே பாகக்கவேணும்?

குமு: ரஞ்சிதம் அக்கா, நீங்கள் ஆமிக்குப் பயந்து கொழும்புக்குப் போறியள், அங்கை ஆமி இல்லையே? அங்கையும் பிடிப்பிறாங்கள் தானே தம்முரை?

ரஞ்: எனடாலும் குமுதா, யாழ்ப்பாணத்தை விடப் பாதுகாப்பு. இனி யாழ்ப்பாணத்திலை சண்டை நடக்கும்.

பால: சீ இனி ஏன் சண்டை வருது?

குமு: இனிச் சரியான சிலவு அக்கா!

ரஞ்: தமப் தயாளன் கனடாவல்ல ஆருந்து அனுப்புவன்.

குமு: தயாளன் அனுப்பூற காசை வீணாச செலவளிக்கப் போறியள் அக்கா!

ரஞ்: இப்ப உதவாத காசை வேறே எதுக்கு?

பரம: பாலா அண்ணை, எங்களுக்கும தமபி பாபு பிரான்சிலை இருக்கிறான். ஆனா அந்தக் காசை நாங்க இப்ப எடுத்துச் சிலவழிக்க விரும்பேல்லை.

ரஞ்: பரமசிவம் அண்ணை! வேறே எதுக்குச் சிலவழிக்கப் போறியன்? (சிரிக்கிறாள்)

பால: தங்கச்சி கௌரிக்குச் சீதணம் குடுக்க வாங்குவம். (சிரிக்கிறார்)

- கௌரி: அப்பா எனக்கு நீங்கள் ஒரு சிதனமும் தர வேண்டாம்!
- குழு: இப்ப இல்லையடி கௌரி, பிறகு! (சிரிக்கிறாள்)
- கௌ: எனக்கு இப்பவும் வேண்டாம், பிறகும் வேண்டாம்!
- ரமண: கௌரி வேண்டா மெண்டதும் நல்லதாப்போச்சு! அப்ப அந்தக் காசை எனக்குத் தாருங்கோ அப்பா. நான் ஃபிரான்ஸ் போறன் அண்ணேட்டை! (சிரிக்கிறான்)
- பரம: பொறடா ரமணன்! நீ இதுக்கை ஒண்டு. நாங்கள் கொழும்புக்குப் போறதா? யாழ்ப்பாணம் போறதா? எண்டு தீர்மானிக்க முடியாமல் திண்டாடுறம்! நீ அதுக் கிடேலை ஃபிரான்ஸ் போறாய்! (சிரிக்கிறார்)
- குழு: ரஞ்சிதம் அக்கா, நீங்களும் மகள் தர்ஷினிக்கு சிதனம் குடுக்கலாம்தானே?
- தரி: அம்மா! நானும் கௌரியைப் போலை தான். எனக்கும் ஒருத்தரும் சிதனம் தரவேண்டாம்!
- சுரே: அதுகும் நல்லதுக்குத்தான். அப்ப நான் அந்தக் காசிலை கண்டா போவன் அண்ணேட்டை! (சிரிக்கிறான்)
- தரி: அண்ணைக்கு வெளிநாடு போறதைத் தவிர வேறே சிந்தனையே இல்லை!
- பால: சுரேஷ், இப்ப ஒருத்தரும் வெளிநாடு போகேல்லை. நீ பேசாமல் இரு!
- சுரே: எதுக்கும் கொழும்பு போறது நல்லதப்பா. அங்கினை நிண்டாத்தான், டக்கெண்டு கண்டாவுக்குப் பாயலாம்! (சிரிக்கிறான்)
- ரஞ்: இவன் சுரேசுக்கு எப்பவும் பாயிற புத்தி. கம்மா இரடா!
- தரி: பெரியண்ணை, காசு சிலவழிச்சு கூப்பிடுறாரோ உன்னை?
- பால: சுரேஷ் நீ ஒருத்தன் போனால் காணாது. அந்தக் காசிலை நாங்கள் எல்லாரும் கொழும்பில இருப்பம் பக்குவமாய்!
- சுரே: அப்பா, கொழும்பிலை நல்ல பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்கு. நல்லாப் படிக்கலாம்.
- ரமண: சுரேஷ்! யாழ்ப்பாணத்திலும் நல்ல பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்கு!
- சுரே: ரமணன்! அங்கை இப்ப பள்ளிக்கூடங்களும் இராது. வாத்திமாறும் இராயினம்! பிள்ளையளும் இராயினம்! (சிரிக்கிறான்)

- பரம: எல்லாம் இருக்கும். எல்லாம் இப்ப போற சனத்தோடே போகும்!
- ரமண: 'அதுதான் நல்லது, போய் நல்லா விளையாடலாம்!
- சுரே: ரமணன், எங்கையடா விளையாடப் போறாய்?
- ரமண: பள்ளிலும், வெளியிலும். கொழும்பிலை விளையாடவே முடியாது!
- கௌரி: விளையாடுறதோ அண்ணை? முத்தத்திலை இறங்கி நடக்கவே இடமிராது கொழும்பிலை. படியாலை இறங்கின உடனை றோட்டு! (சிரிக்கிறாள்)
- பரம: ரமணன், இப்ப விளையாடவேடா யாழ்ப்பாணம் போறம்?
- ரமண: இல்லை அப்பா படிக்கிறன், படிக்கிறன்! (சிரிக்கிறான்)
- கௌரி: நான் படிக்கப் போறன் அப்பா!
- தர்: கௌரி, உனக்கு யாழ்ப்பாணம் போகப் பயமில்லையா?
- கௌரி: தர்ஷினி, நான் அப்பா அம்மாவோடே போறன். எனக்கென்ன பயம்? உனக்குக் கொழும்புக்குப் போகப் பயமில்லையா?
- தர்: நானும் என்னை அப்பா, அம்மாவோடேதானே போறன்? எனக்கு என்ன பயம்? (சிரிக்கிறாள்)
- குமு: (ஆசையாக) எல்லாத்தையும் போட்டது போட்டபடி விட்டுட்டு வந்தனாங்கம்! எனக்கு என்னை வீடு வாசலுக்கு போக ஆசையாயிருக்கு!
- பரம: குமுதா, எங்கடே ஊருக்கு, எங்கடே ஊடத்துக்குத்தானே போப்போறம்?
- ரஞ்: இலங்கேலை எல்லாமே எங்களுடைய இடம் தான் பரம சிவம் அண்ணை! (சிரிக்கிறான்)
- குமு: ரஞ்சிதம் அக்கா, உங்களுக்குக் கொழும்பிலை வீடு இருக்கா? இரவல் இடத்துக்குத் தானே போறியள்?
- ரஞ்: அது சரிதான் குமுதா!
- பால: கெதியா, உடனடியா வெளிக்கிடவேணும்! ரஞ்சிதம். பிறகு கிளாலி போட்டிலை இடம் கிடைக்குதோ தெரியாது!
- பரம: பாலா அண்ணை, சரியான சனமாக் கிடக்கு. நாங்கள் சனம் குறைய, ரண்டு மூண்டு நாள் கழிச்சுத் தான் யாழ்ப்பாணம் வெளிக்கிடுறம்.

- பால: ரஞ்சிதம், நாங்கள் வெளிக்கிடுவம், கினாலிக்கு.
- ரஞ்: சரி போட்டு வாறன் குமுதா.
- குமு: சரி எல்லாரும் பத்திரமாய் போட்டு வாருங்கோ அக்கா!
- ரஞ்: (தழுதழுத்து) இனி எப்ப சந்திப்பமோ தெரியேல்லை!
- குமு: (தழுதழுத்து) அது கடவுளுக்குத் தான் தெரியும்! போட்டு வாருங்கோ ரஞ்சிதம் அக்கா!
- ரஞ்: (தழுதழுத்து) நீங்களும் சுகமாய்ப் போய் சேருங்கோ யாழ்ப்பாணம்!
(பரமசிவம் குடும்பத்தினர் போகின்றனர்)

காட்சி 2

இடம்: யாழ்ப்பாணம்.

காலம்: 1996 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம்.

(பரமசிவம், குமுதாவும், ரமணனும், கெனரியும் வந்து இறங்குகின்றனர்)

பரம: ஆ! ... வந்து சேந்தாச்சு. வீடு இருக்கோ பாருங்கோ!

ரமண: கேட் திறந்திருக்கு அப்பா.

குமு: (உணர்ச்சி பொங்க) வீடிருக்கு! வீடிருக்கு! என்றை வீடிருக்கு! கடவுள் என்றை வீட்டைக் காப்பாற்றிட்டார்! (குமுதினி வீட்டை நோக்கி ஒடுகிறாள்)

கென: அம்மா ஓடுறா. எங்கை அம்மா ஓடுறாய்?

பரம: சரியான கஞ்சல் குப்பை. குமுதா ஓடாதை; உதுக்கை ஏதும் கிடந்து வெடிக்கும். ஓடாதை!

கென: கதவும் திறந்து கிடக்கு.
(குமுதா வீட்டு முன் விறாந்தையில் படுத்து உருள்கிறாள்)

ரமண: அம்மா வீட்டுக்குள்ளை படுத்து உறுளுறா?
(சிரிக்கிறான்)

பரம: குமுதா, வீடு முழுக்க சரியான தூசி, ஊத்தை, எரும்பு!
(பரமசிவமும் சிள்ளைகளும் கிட்ட வருகிறார்கள்)

ரமண: வீடே மணக்குதம்மா. எழும்பம்மா!

- குழு: விட்டா ரமணன், இது என்ரை வீடு! என்ரை மண்! நான் இதிலை ஆசைதீரக் கிடந்து உறுளப்போறன்!
- கௌ: உறுண்டது காணும் எழும்பம்மா!
- குழு: சாவகச்சேரிலை ஐம்பது பேரோடை கிடந்து நெருக்குப் படைக்கை, என்ரை வீட்டை நினைச்சுத்தான் அமுதனான். நான் வந்து சேந்துட்டன். என்ரை வீட்டுக்கு வந்து சேந்துட்டன்!
- பரம: கௌரி, இனி வீடு கூட்டத் தேவையில்லை. கொம்மாவே எல்லாத்தையும் வடிவாத் துடைச்சு எடுத்திட்டா! ((சிரிக்கிறார்) இனி எழும்பு குழுதா எழும்பு! (குழுதா எழுந்து நிற்கிறாள்)
- ரமண: ஆ... அம்மா எழும்பிட்டா. (சிரித்து) உந்த மண்ணுகள் தூசியனைத் துடை அம்மா.
- குழு: (உணர்ச்சி பொங்க) இது நான் இருந்து வாழ்ந்த வீடு! இனிமேலும் இருந்து வாழப்போற வீடு!
- கௌ: அம்மா! உன்ரை பரம்பரைதான் ஃபிரான்சுக்குப் போறன் என்று நிக்குதே! (சிரிக்கிறாள்)
- பரம: ஆர்? ரமணனோ? இவனை ஆர் ஃபிரான்சுக்கு அனுப்புறது?
- குழு: தம்பி ரமணன், நீ ஒரு நாட்டுக்கும் போகாதையடா! இந்த வீட்டிலை நீ இருந்து வாழவேணும்! இந்த மண்ணிலை உன்ரை பரம்பரை இருந்து வாழவேணும்!
- ரமண: ஒம் அம்மா! நான் ஒரு இடமும் போகேல்லை!
- கௌ: அம்மா ரமணன்ரை பரம்பரையைப் பற்றித்தான் கவலைப்படுறா. என்ரை பரம்பரையைப் பற்றிச் சொல்லேல்லை! (சிரிக்கிறாள்)
- குழு: நீயும்தான்ரி கௌரி. நீயும் வாழ வேணும்! உன்ரை பரம்பரையும் இதிலை இருந்து வாழவேணும்!
- கௌ: ஒம் அம்மா, வாமுறன். (எல்லோரும் வீட்டினுள் நுழைகிறார்கள்)
- பரம; அலுமாரியள் லாச்சியளிலை இருந்து, உடுப்புகள் கடுதாசியள் எல்லாத்தையும் அள்ளிக் கொட்டிக் கிடக்கு. எல்லாம் துப்பரவாக்க வேணும்!
- கௌ: இஞ்சை ஒரு தும்புக்கட்டை இருக்கு. நான் கூட்டுறன் அப்பா.

பரம: பொறடி கௌரி. உந்தக் கடுதாசியள் பாத்துத் தெரிவு செய்து தான், கூட்ட வேணும். நீங்கள் அடுப்படியைத் துப்பரவு செய்யுங்கோ.

குமு: (உள்ளே போய் வந்து) இஞ்சாருங்கோ, அடுப்படித் தட்டு மட்டுச் சாமான்கள் எல்லாம் அப்படியே கிடக்கு! கழுவ வேணும்.

ரமண: அம்மா வாளியைத் தா. நான் போய்த் தண்ணி அள்ளியாறன்.

குமு: இந்தாடா ரமணன், கொண்டு போ. (குமுதா வாளியைக் கொடுக்கிறாள் ரமணன் வாளியுடன் ஒடுகிறான்) பிள்ளை நீ கூட்டு. இஞ்சாருங்கோ, ரஞ்சிதம் அக்கா வீடு எப்பிடி இருக்கு? அதையும் பாப்பமே?

பரம: குமுதா முதல்லை எங்கடை வீட்டை துப்பரவு செய்து கொண்டு அதைப் பாப்பம்.
(ரமணன் தண்ணி வாளியுடன் வருகிறான்)

ரமண: இந்தாருங்கோ தண்ணி. சுரேஷ் வீட்டுக்காரர்தான் வீடு வேண்டாம் என்று கனட்டி எறிஞ்சுட்டு ஒடிட்டினமே! நாங்கள் ஏன் அதைப் பாப்பான்?

பரம: அவையளுக்குச் சரியான பயம்.

குமு: என்ன பயம்? இஞ்சை நாங்கள் வந்திருக்கிறம்தானே? சும்மா ஆட்டக்காறச் சனம். கொழும்பினை நிண்டு ஆடப் போகுதுகள்!

பரம: அதுகளின்றை பயம் அதுகளுக்குத் தெரியும். குமுதா நீ உந்த வீட்டைத் துப்பரவு செய்து சமைக்கிற வேலையைப் பார்! மனிசருக்குப் பசிக்குது!

கௌ: (வீட்டைக் கூட்டியபடி) தர்ஷினிதான் பாவம்! அம்மா அப்பாவோடை இழுபறோள்.

பரம: கௌரி, பிள்ளையள் தாய் தகப்பனோடை போகாமல் வேறை எங்கையடி போறது?

கொ: சரி நான் கூட்டிடன் அம்மா.

குமு: தம்பி, தண்ணியை ஊத்திக் கழுவடா,
(தண்ணி ஊத்தி வீட்டைக் கழவுகின்றான்)

ரமண: ஐயோ கிணத்தைப் பாக்கவேணும்! மஞ்சள் தண்ணியாக் கிடக்கு!

பரம: அதைப் பிறகு இறைப்பம். இப்ப சுடுதண்ணியைப் பாவி யுங்கோ. சமையலுக்கு ஆயத்தப்படுத்துங்கோ! தேத் தண்ணியக் குடிச்சுட்டு, மிச்ச வீட்டைத் துப்பரவு பண்ணுவம்.

குழு: கவலைப்படாதேங்கோ (சிரித்து) சட்டி கேத்தல் கழு விட்டன். அடுப்பிலை கவக்கிறன்.

காட்சி 3

இடம்: கொழும்பு, பாலகிருஷ்ணன் குடும்பம் குடியியிருக் கும் அனெக்ஸ்

காலம்: 1995 ஆம் ஆண்டு மே மாதம்.

ரஞ்: என்ன, இந்த அனெக்ஸுக்கு ஐம்பதினாயிரம் அட்வான்சோ?

பால: அசோடை மாதம் ஐயாயிரம் வாடகை! (சிரிக்கிறார்)

தர்: குசினியும், ஒரு சின்ன விறாந்தையும், ஒரு அறையும்.

ரஞ்: அநியானக் காசு!

பால: ரஞ்சிதம் உன்ரை அண்ணைதானே எடுத்துத் தந்தது?

ரஞ்: அவர் என்ன செய்யிறது? கொழும்பிலை இப்ப இதுதான் ரேட்!

பால: முழு யாழ்ப்பாணத்தாரும் இஞ்சை வந்தா, அவங்கள் ஏன் வீடுறாங்கள்? (சிரிக்கிறார்)

சுரே: கொழும்பிலை வீடு மட்டும்தான். முத்தமே இல்லை. வீட்டாலை இறங்கினா ரோட்டு எண்டான் ரமணன். அப்படியே வீடு கிடைச்சுட்டுது! (சிரிக்கிறான்)

தர்: அண்ணை முத்தம் இல்லாட்டாப் பறவாய் இல்லை. வீட் டுக்கையே இருக்க நிக்க இடமில்லையே! (சிரிக்கிறாள்)

சுரே: கதிரை மேசை தளபாடங்களும் இல்லை!

பால: அதுகளை நாங்கள்தான் வாங்கிப் போடவேணும் சுரேஷ்!

தர்: கதிரை மேசையையும் போட்டா, இதுகளுக்கை போய் வரவும் ஏலாது. உள்ள இடமும் போயிடும். (சிரிக்கிறாள்)

ரஞ்: இதுக்கை காத்தும் வராது!

பால: ரோட்டுகளிலை வாகனங்கள் போற சத்தம். நிம்மதியா நித்திரையும் கொள்ளேலாது! பரமசிவமும், குழுதாவும்

பிள்ளையளும் இப்ப யாழ்ப்பாணத்திலை சொந்த வீட்டிலை குடியேறி, வசதியாய் வாழுங்கள்!

ரஞ்: அங்கை வீடு இருக்கோவும் தெரியாது!

பால: எல்லாம் இருக்கும், இருக்கும்!

தர்: வளவு முழுக்க ஒடி விளையாடிக் கொண்டு திரியுங்கள் கெளரியும், ரமணனும்.

பால: தர்ஷினி அப்ப நீங்களும் யாழ்ப்பாணம் போப்போறியளா?

ரஞ்: (பயந்து) ஐயோ வேண்டாம்! அங்கை போக எங்களுக்குப் பயம்! பிடிச்சுக் கொண்டு போயிருவங்கள்!

பால: அப்ப நீங்கள் சுரேசும், தர்ஷினியும்?

சுரே: அம்மாவுக்குப் பயமெண்டால், எங்களுக்கும் பயம்தான்!

பால: அப்ப என்ன ரஞ்சிதம் இன்னும் பெரிய வீடா எடுக்கவா?

ரஞ்: பெரிய வீடெண்டா ஒரு லட்சம் அட்வான்ஸ்! ஏழெட்டு வரடகை! எங்களுக்கு கட்டுபடி ஆகாது!

பால: இந்தக் காசையே தம்பி தயாளன் அனுப்பூறானோ தெரியாது!

சுரே: அப்ப ஒரு காரியம் செய்யுங்கோ அப்பா.

பால: என்னடா சுரேஷ்?

சுரே: என்னையும் அனுப்பிவிடுங்கோ கனடாவுக்கு. நானும் போய், உழைச்சு அனுப்பினா, நீங்கள் கொழும்பிலை வசதியான வீட்டிலை நிரந்தரமாய் இருக்கலாம்! (சிரிக்கிறான்)

ரஞ்: போடா போடா பகிடியை விட்டுட்டு மனிசன் படுற பாடல்ல!

சுரே: பகிடி இல்லை அம்மா, அனுப்பினா நான் போவன்.

ரஞ்: இஞ்சாருங்கோ தம்பிக்கு எழுதுங்கோ காசை அனுப்பச் சொல்லி. என்றை நகை எல்லாம் வித்தாச்சு!

தர்: என்றை நகையுமல்லே அம்மா வித்தாச்சு!

பால: அடுத்த மாதம் வாடகையும் குடுக்க வேணும் ஐயாயிரம்.

ரத்: உடனடியாத் திருப்பி வாங்கவேணும்.

- பால: ரஞ்சிதம் உங்களுக்கு ஏன் நகையை? உப்பிடியே இருங்கோ.
- ரஞ்: என்ன இப்பிடியே இருக்கிறதோ?
- பால: உப்பிடியே இருந்திட்டாப் பயமில்லை! (சிரிக்கிறார்)
- ரஞ்: சும்மா விசர்க் கதையை வீட்டுட்டுத் தம்பிக்கு எழுதுங்கோ!
- பால: இண்டைக்கே போனிலை கதைக்கிறேன்.
- தர்: ஹையா! என்றை நகை வரப் போகுது!
- ரஞ்: அதோடை பரமசிவத்துக்கும் குமுதாவுக்கும் ஒரு கடிதம் போட்டுவிடுங்கோ.
- பால: என்ன, கெதிலை உங்கை வாரும் எண்டோ? (சிரிக்கிறார்)
- ரஞ்: பெரிய பகிடிதான்! எங்கடை வீட்டையும். பாத்துக் கொள்ளச் சொல்லி.
- பால: உன்றை வீடு இருக்குதோ?
- ரஞ்: அதெல்லாம் இருக்கும் எழுதிவிடுங்கோ!
- பால: அவேன்றை வீடு இராது. உன்றை வீடு மட்டும் இருக்குமே? (சிரிக்கிறார்)
- ரஞ்: சும்மா பகிடியை வீட்டிட்டு எழுதிவிடுங்கோ!
- ரஜே: அம்மா, நீதான் யாழ்ப்பாணம் போகேல்லை எண்டாங். பிறகு ஏன் வீட்டைப்பற்றிக் கவலைப்படுறாய்?
- ரஞ்: பாதுகாத்து வைச்சாத்தானே போற நேரமாவது இருக்கலாம்.
- தர்: அவை தங்கடை வீட்டைப் பாப்பினமோ? எங்கடை வீட்டைப் பாப்பினமோ?
- ரஞ்: அதெல்லாம் பாப்பினம் தர்ஷிகா. நீங்கள் எழுதிவிடுங்கோ.
- பால: சரி ரஞ்சிதம் எழுதிவிடுறன்.

காட்சி 4

இடம்: யாழ்ப்பாணம் பரமசிவம் வீடு

குமு: (கூப்பிடுகிறாள்) தம்பி ரமணன்! ரமணன்!

கௌ: அம்மா. அண்ணை மாவிலை ஏறி மாங்காய் பிடுங்குறார்!

- குழு: இப்ப என்னத்துக்கு மாங்காய்?
- கௌ: கொண்டுபோய் பொடியளுக்குக் குடுக்க!
- பரம (வந்து) தம்பி ரமணன்! வாடா இஞ்சை, இப்ப ஏன் மாங்காய்? (ரமணன் மாங்காயுடன் வருகிறான்)
- ரமண: தின்னத்தான் அப்பா.
- கௌ: இல்லை பொடியளுக்குக் குடுக்க!
- ரமண: கௌரி! நீ வாயை மூடிக் கொண்டிரு!
- குழு: உந்தக் கடைக்குப் போய் ரண்டு கிலோ அரிசி வாங்கியா.
- ரமண: நான் இப்ப ரியூஷனுக்குப் போக வேணு அம்மா.
- பரம: ரியூஷனுக்குப் போறதெண்டா படிச்சிருக்கலாமே!
- ரமண: ரியூஷனுக்குத் தானே அப்பா போறன்? பிறகு ஏன் படிப்பான்?
- பரம: படிச்ச விளங்கிக் கொண்டு போனா, அங்கை வடிவாய் விளங்குமல்லேடா?
- ரமண: விளங்காததை விளங்கத்தானே அப்பா ரியூஷனுக்குப் போறது? பிறகு ஏன் கஷ்டப்பட்டுப் படிப்பான்?
- குழு: சும்மா குதர்க்கம் பேசிக் கொண்டு நில்லாமல், போட்டு வாடா கடைக்கு.
- ரமண: தங்கச்சி கௌரி போயிருக்கலாமே கடைக்கு.
- பரம: அவள் பொம்பிளைப்பிள்ளை, கடைக்குப் போறதில்லை!
- ரமண: சைக்கிளிலை ஏறி இந்த உலகமெல்லாம் சுத்தலாம், கடைக்குப் போகக் கூடாதே?
- கௌ: (கோபமாக) அண்ணை! நீதான் உலகம் சுத்துறனியாக்கும். நான் அப்பிடிச் சுத்துறதில்லை!
- ரமண: இப்ப என்ன செய்யியிறாய்?
- கௌ: பாக்கத் தெரியேல்லையா? மாலை கட்டுறன்.
- ரமண: உந்த மாலை கட்டுற நேரம் கடைக்குப் போயிருக்கலாமே?
- கௌ: நாளைக்கு. பள்ளீலை பூசை. அதுக்கு மாலை கட்டுறன்.
- குழு: கௌரி, நீயும் மாலை கட்டினது காணும். வந்து சமையலுக்கு உதவி செய்!

கௌ: பொறம்மா கட்டின மாலையை முடிச்சுட்டு வாறன்.
(எழுந்து போகிறான்)

குமு: வாறன் எண்டுட்டு எங்கை போறாய்?

கௌ: பக்கத்து வளவிலை பூமணி அக்கா வீட்டை பூ பிடுங்கிக் கொண்டு வாறன்.

குமு: கௌரி! அங்கை போக வேண்டாம்!

கௌ: பொறம்மா வாறன்! (கௌரி பூமணி வளவுக்கு ஓடுகிறான்)

ரமண: கௌரி உலாத்தூறாள். எனக்குத்தான் வேலை!

குமு: ஒண்டும் சொல்வழி கேக்குதுகள் இல்லை.

பரம: நீ கெதியாய் போட்டு வாடா கடைக்கு ரமணன்! உங்களை அங்கை சாவச்சேரிலையே வைச்சிருந்திருக்க வேணும். மாமரமும் இல்லை, பூமரமும் இல்லை. அதேக்கை அடைஞ்சு கிடந்திருப்பியள்!

ரமண: சாவகச்சேரியிலை ஐம்பது பேரோடை வீட்டுக்கை அடைஞ்சு கிடக்கேக்கையே ஆசைப்பட்டனான் அப்பா, யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்து இப்பிடியெல்லாம் மரம் ஏழ்க் குதிக்க வேணும் என்று! (சிரிக்கிறான்)

பரம: சரி போடா போடா, கடைக்குப் போட்டுவா!

ரமண: காசைத்தா அம்மா.

குமு: இந்தாடா, ரண்டு கிலோ அரிசி.

ரமண: ஓம்..... ஓம்.

(காசை வாங்கிக் கொண்டு சைக்கிளில் ஏறி ஓடுகிறான்)

பரம: மணி அடிக்குது. தபாலாக்கும், பாத்தாறன். (போகிறார்)

குமு: உங்கை ஆர் கடிதம் எழுது? தம்பி பாபுவோ?

பரம: (கடிதத்துடன் வந்து) பாலகிருஷ்ணன் அண்ணைதான் எழுதியிருக்கிறார், கொழும்பிலை இருந்து.

குமு: (வியப்புடன்) ஆர், ரஞ்சிதமவையோ? என்னவாம்?

பரம: தாங்கள் யாழ்ப்பாணம் வரமாட்டினமாம், தங்கடை வீட்டைக் கொஞ்சம் பாத்துக் கொள்ளட்டாம், தயவு செய்து!

குமு: நல்ல பார்வைதான்! நாங்கள் இஞ்சை எங்கடை வீட்டையே பாக்கேலாமல் திண்டாடுறம், அவேன்றை வீட்டை எப்பிடிச் பாக்கிறது? பக்கத்திலை இருந்தாலும் கிடக்கு. அது நாலைஞ்சு வீடு தள்ளி இருக்குது!

- பரம: இஞ்சை பார் குமுதா, இயண்டவரேலை பாத்துக் கொள்ளுவம்.
- குமு: ரோட்டாலை போகேக்கை பாத்துட்டுப் போங்கோ கண்ணாலை. (சிரிக்கிறாள்)
- பரம: நல்லாப் பழகிண சனம், தெரிஞ்ச சனம்.....
- குமு: இப்ப என்ன செய்யப் போறியள்?
- பரம: கதவையும் திருத்திப் பூட்டி, கேட்டுக்கும் ஒரு பூட்டுப் போடப்போறன்.
- குமு: ஆரோ ஒருத்தன் குதிரை எல்லாம் களவு போன பிறகு குதிரை லாயத்தைப் பூட்டினானாம், நீங்களும் அவேன்ரை சாமான்களலெல்லாம் களவு போன பிறகு, கேட்டைப் பூட்டிவிடுங்கோ. (சிரிக்கிறாள்)
- பரம: சின்னச் சாமான்கள்தான் போயிருக்கும். பெரிசுகள் கிடக்கும். பூட்டிவிட்டால் கிடக்கும்!
- குமு: இப்ப மூண்டு மாதம். எல்லாம் போயிருக்கும்! சரி ஒருக்காப் பாத்துட்டுப் பூட்டுங்கோவள்! சாமான்கள் ஒண்டும் இல்லாட்டாப் பூட்டாதேங்கோ! (சிரிக்கிறாள்)
- பரம: சரி குமுதா அப்பிடியே செய்யிறன்.
- குமு: நீங்கள் பூட்டினா அதையும் உடைப்பங்கள்!
- பரம: சீச்சி, அதை உடையாங்கள்.
- குமு: ஏன் கொழும்புக்குப் போனவை? கொழும்புக்கு எங்களுக்கும் போகத் தெரியாதே? அங்கை இருந்து கொண்டு வீட்டைப் பாதுகாக்கச் சொல்லி எழுதுகினமாம்!
- பரம: அதுகள் பயத்திலை போட்டுதுகள்! சும்மா இரு குமுதா.
- குமு: ஏன் எங்களுக்குப் பயமில்லையே? அங்கை தான் கட்டாயம் பிடிப்பங்கள்! வந்து வீடு வாசலையாவது பாதுகாக்கிறதுக்கு, அங்கை இருக்கினம் உல்லாசமாக!
- பரம: சரி சரி குமுதா, அதுகள் பயத்திலை போயிருக்குதுகள். நீ அதுகளைத் திட்டாதை! (சிரிக்கிறார்)
- குமு: நாங்களும் இஞ்சை மூண்டு மாதம் இருந்திட்டம். எங்களுக்கு இஞ்சை என்ன பயம்? எண்டு கேக்கிறன்?
- பரம: பிடிக்கிறாங்கள்தானே?
- குமு: அது சந்தேகமான ஆக்களை. எங்களைப் பிடிக்கேல்லையே?

எழுதி விடுங்கோ, இஞ்சை ஒரு பயமும் இல்லை, வாருங்கோ என்று!

பரம: குமுதா தற்செயலாக ஏதும் நடந்துட்டா, பிறகு எங்க ளிலைதான் பழி!

குமு: தற்செயலா நடக்கிறது ஆருக்குத்தான் நடக்காது? சரி இப்பிடி எழுதுங்கோ, இஞ்சை ஒண்டைவிட்டு ஒரு வீட்டுக்கு ஆக்கள் வரேல்லை! வராதவேன்ரை வீடெல்லாம் களவு போகுது! எங்களாலை பாதுகாக்க ஏலாது. உடனடியாக வந்து வீட்டையும் பொருள் பண்டத்தையும் காப்பாற்றுங்கோ! என்று.

காட்சி 5

இடம்: கொழும்பு பாலகிருஷ்ணன் குடும்பம் குடியிருக்கும் அனெக்ஸி.

(சைக்கிள் மணி அடிக்கும் சத்தம்)

பாப: சைக்கிள் மணி அடிக்குது. கடிதமாக்கும் வாங்கியருவம். (போய், கடிதத்துடன் வருகிறார்)

ரஞ்: ஆர் எழுதியிருக்கிறது தம்பி தயாளனே?

பால: யாழ்ப்பாணத்திலை இருந்து பரமசிவம் எழுதியிருக்கிறார்!

ரஞ்: என்னவாம்?

பால: வாசிக்கிறன் கேளுங்கோ: "யாழ்ப்பாணத்தில் ஒன்றை விட்டு ஒரு வீட்டுக்கு ஆட்கள் வரவில்லை. வராதவேன்ரை வீட்டிலை உள்ள பொருள்களையெல்லாம் வந்தவர்கள் களவெடுக்கிறார்கள்! முழு வீடுகளாகவே களவெடுக்கிறார்கள்! எங்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. இங்கு சந்திகளில்தான் செக் பண்ணுகிறார்கள். சந்தேகமானவர்களைத்தான் கைது செய்கிறார்கள். வேறே ஒரு பயமும் இல்லை! நாங்கள் இருக்கிறம்தானே? நீங்களும் விரும்பினால் வரலாம். வீட்டைப் பாதுகாக்க விரும்பினால் உடனடியாக வரவும்!

சுரே: (உற்சாகமாக) யாழ்ப்பாணம் போவம் அம்மா. யாழ்ப்பாணம் போவம் அம்மா!

- தர்: (சிரித்து) இந்தக் குச்சுக்கை அடைபட்டுக் கிடவாமல் யாழ்ப்பாணம் போவம் அம்மா!
- பால: ரஞ்சிதம், பிள்ளையளும் விரும்புது யாழ்ப்பாணம் போவமா?
- ரஞ்: நான் வரமாட்டன்! எனக்குப் பயம்!
- தர்: யாழ்ப்பாணம் போனா எங்க வீட்டிலை எவ்வளவு வசதி யாய் இருக்கலாம். போவம் அம்மா! (கெஞ்சுகிறார்)
- சுரே: (ஆசையாக) ஊர் முழுக்கத் திரியலாம். விளையாடலாம்!
- ரஞ்: (கோபமாக) சுரேஷ் இப்ப ஊர் முழுக்கத் திரிஞ்சு விளையாடவே யாழ்ப்பாணம் போப்போறியள்? போய்ப் படியுங்கோ!
- பால: ரஞ்சிதம் இப்ப போனா, வீட்டிலையாவது இருக்கலாம். பிறகு போனா வீடும் இருக்காது! (சிரிக்கிறார்)
- ரஞ்: எனக்குப் பயம். நான் வரமாட்டன்!
- பால: பிள்ளைகளுக்குப் பயமில்லை. உனக்கு மட்டுந்தான் பயம்.
- தர்: எனக்குப் பயமில்லை அப்பா!
- சுரே: எனக்கும் பயமில்லை அப்பா!
- ரஞ்: யாழ்ப்பாணம் போய் ஒண்டு நடந்தாத் தெரியும்!
- பால: ஏன் இஞ்சை கொழும்பிலை நடவாதே? எத்தினை நடந்திருக்கு?
- ரஞ்: அங்கை லைட்டும் இல்லை. ரி. வி யும் இல்லை. உலகத் தையும் பாக்கேனாது. அடைஞ்சு கிடக்க வேணும்!
- பால: அப்ப ரி. வி. பாக்கிறதுக்காகத் தான் இஞ்சை இருக்க விரும்புறாய்? (சிரிக்கிறார்)
- ரஞ்: அதுக்காகவுந் தான். உலகத்தைப் பாக்கலாமல்லே?
- சுரே: அ மா இந்தக் குச்சுக்குள்ளை அடைஞ்சு கிடந்து கொண்டு, எந்த உலகத்தைப் பாக்கிறது?
- பால: அங்கை வீடு வாசலுமல்லே போப்போகுதாம்?
- ரஞ்: (அலட்சியமாக) போனாப் போகட்டும்!
- பால: ஓ எங்கடை வீடு வாசல் போகட்டும். நீ இந்தக் குச்சுக்கை அடைஞ்சு கிட!

காட்சி 6

இடம்: யாழ்ப்பாணம் பரமசிவம் வீடு.

குழு: பாலகிருஷ்ணன் அண்ணைக்குக் கடிதம் போட்டியள். பதிவை இன்னும் காணவில்லை? (சைக்கிள் மணி அடிக்கும் சத்தம்)

பரம: சைக்கிள் மணி அடிக்குது. கடிதம் வருது, கொழும்புக் கடிதமோவும் தெரியாது. (போய் வந்து) ஆ எனக்குத் தான். (உடைத்து வாசிக்கிறார்)

குழு: என்ன எழுதி இருக்கினம்?

பரம: தாங்கள் வரேல்லையாம். வீட்டைப் பாத்துக் கொள்ளட்டாம்.

குழு: நான் சொன்னன், அவை லைற்றையும், ரி. வீ. யையும் விடாயினம்! உலாத்தையும் விடாயினம்! வீட்டை நாங்கள் எப்பிடிப் பாக்கிறது? எங்கடை வீட்டையே பாக்கேலாமல் இருக்கு. கொஞ்சம் பிராக்குப் பாத்தா, எங்கட வீட்டையே கொண்டு போயிடுவங்கள்!

பரம: கேட்டையும், கதவையும் பூட்டி வைச்சிருக்கிறன்.

குழு: தோல் இருக்கச் சளை வாங்குவங்கள் எங்கடை ஆக்கள்! முன் பக்கம் பூட்டிக்கிடக்க, பின் பக்கத்தாலை கொண்டு போயிடுவங்கள் எல்லாத்தையும்!

பரம: குழுதா, அதுக்கு நான் ஒண்டும் செய்யேலாது. ஒவ்வொரு நாளும் போய் அவேன்ரை வீட்டைச் சுத்திப் பாக்கட்டே?

குழு: அங்கையே அடைஞ்சு கிடக்கட்டும்!

ரமண: கரேசும் தர்ஷினியும் பாவங்கள். அதுகளும் அடைஞ்சு கிடக்குதுகள்!

குழு: நாங்கள் யாழ்ப்பாணம் வந்ததாலை, எங்க வீட்டையும் காப்பாற்றி, அவேன்ரை வீட்டையும் காப்பாற்றிட்டம்!

கௌ: ஏனம்மா, மாங்காய் வருது, தேங்காய் வருது, தோட்டம் வைச்சிருக்கிறம். காய்கறி வருது!

ரமண: ஏன்றி கௌரி கோழி வளக்கிறம். ஆடு வளக்கிறம். அந்தச் செலவுகளும் இல்லை.

- கௌ: சுரேசும், தர்ஷினியும் பாவங்கள், அதுகளுக்காக நான் அனுதாபப்படுறேன்!
- குமு: இஞ்சை நாங்கள் சுதந்திரமாத் தானே இருக்கிறம்? எக் கடை பிள்ளையளை என்ன பிடிக்கிறாங்களே?
- பரம: பிடிக்கிறாங்கள் தானே குமுதா?
- குமு: அது சந்தேகப்பட்டவையளை. ரஞ்சிதத்தின்ரை பிள்ளையள் வந்திருந்தாலும், பிடிச்சிருக்க மாட்டாங்கள்!
- ரமண: வீணா அடைச்ச கிடக்கினம்!
- கௌ: காசையும் சிலவழிச்சுக் கொண்டு. (சிரிப்பு)
- குமு: நல்லாக் கிடந்து அவியட்டும், அந்தக் குச்சுகளுக்கை!
- பரம: குமுதா, பாலகிருஷ்ணனை வெளிநாடு போகப் போகினமோவும் தெரியாது.
- குமு: போகட்டும். போகட்டும். எல்லாரும் போகட்டும்! அப்பிடிப் போகாதவை இஞ்சை வாறது தான் புத்தி!

காட்சி 7

இடம்: கொழும்பு பாலகிருஷ்ணன் குடும்பம் குடியிருக்கும் அனெக்ஸ்,

- ரஞ்: (ஆவலாக) இஞ்சாருங்கோ பாவா, தம்பி ஒருடமும் அகப்படேல்லையா?
- பால: எல்லாப் பொலிஸ்ரேஷனுக்கும் போய்ப் பாத்திட்டன். அங்கினை இல்லையாம்.
- தர்: (கவலையாக) ஆமி கொண்டு போய் இருக்குமோ, அப்பா?
- ரஞ்: ஏன் கொண்டு போறாங்கள்? சுரேசுக்கு ஒண்டிலும் ஈடு பாடு இல்லையே?
- தர்: ஆரன் வம்புக்குக் காட்டிவிட்டிருப்பாங்கள்!
- ரஞ்: ஐயோ பள்ளிக்கூடம் போன பிள்ளையக் கானேல்லையே! எங்கையாவது அக்கிடென்ற பட்டு ஆசுபத்திரிலை கிடக்கிறானோ? (அழுகிறாள்)
- பால: பெரியாஸ்பத்திரிலை விசாரிச்சனான். அங்கை இல்லையாம். நீங்கள் சும்மா கத்தாதேங்கோ!

- ரஞ்: நான் என்ன செய்ய? அழகை தானாக வந்தே! (அழகை யுடன்) ஒருவேளை வெள்ளை வானிலை கொண்டு போயிருப்பங்களோ?
- பால: ஆருக்குத் தெரியும் ரஞ்சிதம்?
- ரஞ்: என்றை பிள்ளை! நான் என்ன செய்ய? நான் என்ன செய்ய?(அழகிராள்)
- பால: ரஞ்சிதம் நான் அப்பவே சொன்னான். கொழும்பு வேண்டாம் என்று!
- ரஞ்: அதை இப்ப சொல்லிக் கொண்டு நிக்கிறியளே! (அழகிராள்)
- பால: (கவலையாக) காசோடை பிள்ளையும் போச்சே!
- ரஞ்: உப்பிடிச் சொல்லாதேங்கோ! உப்பிடிச் சொல்லாதேங்கோ!
- பால: ஒரு வேளை ஆரும் கடத்திக் கொண்டு போயிருப்பங்களோ?
- ரஞ்: என்ன சொல்லுறியள்?
- பால: ஆரன் கிட்நாப் பண்ணிக்கொண்டு போட்டுப், பிறகு காசு கேப்பங்கள்.
- ரஞ்: அவங்களுக்குக் குடுக்க எங்களிட்டையும் காசில்லையே!
- பால: அதுக்கும் தயாளனிட்டை வாங்கித்தான் குடுக்க வேணும்.
- தர்: அண்ணைக்கு எங்களுக்குச் சிலவுக்குத் தரவே காசில்லை! உதுக்கெல்லாம் தருவரா?
- ரஞ்: (அழகையுடன்) என்றை பிள்ளைய எங்கேயாவது தேடிப் பாருங்கோ!
- பால: ரஞ்சிதம்! இனி இரவிரவாத் தேடலாது. நான் ராவழியை திரிஞ்சா, என்னையும் பிடிச்ச அடைச்சடுவாங்கள்! இனிக்காலேலை தான் தேடலாம்.
- ரஞ்: அதுக்கிடேலை என்றை பிள்ளைய என்னவெல்லாம் செய்துவாங்களோ? என்றை பிள்ளை! (அழகிராள்)
- தர்: ஐயோ அண்ணை! (அழகிராள்)
- பால: சத்தம் போடாதேங்கோ! சத்தம் போட்டா, தங்கடை நித்திரையைக் குழப்பூறியள் என்று வீட்டுக்காறன் இப்ப

வே துரத்தி விட்டுவள்! பிறகு நோட்டிவை நிண்டு
தான் அழவேணும்!

ரஞ்: எனக்கு இரவைக்கு நித்திரையும் வராது! (அழுகிறாள்)
பால: பேசாமல் படுங்கோ! இனிக் காலமை பாப்பம்.

காட்சி 8

இடம்: கொழும்பு பாலகிருஷ்ணன் குடும்பம் குடியிருக்கும்
அனெக்ஸ்.

(பாலகிருஷ்ணன் மகன் சரேசுடன், வருகிறார்)

ரஞ்: கூட்டியந்திட்டியளா? என்றை பிள்ளை!
(ரஞ்சிதம் சுரேசைக் கட்டித்தழுவுகிறாள்)

தர்: என்றை அண்ணை!
(தர்ஷினியும் சுரேசைக் கட்டித் தழுவுகிறாள்)

பால: ஏதோ பிழையான தகவலிலை பிடிபட்டவனாம்.
எண்டாலும் எனக்குச் சரியான சிலவு!

ரஞ்: கடவுள் காப்காற்றீட்டார் என்றை, பிள்ளையை!

பால: ரஞ்சிதம், இனி ஒரு நிமிஷம் கூடக் கொழும்பிலை இருக்கக்
கூடாது! உடனடியாக வெளிக்கிட வேணும் யாழ்ப்பாணம்!

தர்: எனக்கும் இஞ்சை இருக்கப் பயமாய் இருக்கப்பா!

சுரே: உடனடியாக வெளிக்கிடுவம் அப்பா!

ரஞ்: நானும் சம்மதம். வெளிக்கிடுவம்!

பால: உதைத்தான் நான் அப்பவே சொன்னனான், எங்கடை
இடத்துக்குப் போவம் என்று!

ரஞ்: ஓ, சொன்னனீங்கள். அதை ஏன் திருப்பித் திருப்பிச்
சொல்லுறியள்?

பால: இவ்வளவு தொல்லைப்பட்டிருக்கத் தேவையில்லையே!
பயம் பயம் எண்டாய். பாத்தியே ஆருக்குப் பயம் என்று!

சுரே: யாழ்ப்பாணம் போயிருந்தா, ரமணனோடை நானும்
சுதந்திரமாத் திரிஞ்சிருப்பன்!

தர்: நானும் கௌரியோடை படிச்சிருப்பன்! விளையாடி
யிருப்பன்!

- பால: சரி, இனியாவது, படியுங்கோ விளையாடுங்கோ! ஊரிலை எங்கடை வீடு அழிஞ்சு கொண்டுக்கு. இஞ்சை காயையும் சிலவழிச்சுக் கொண்டு, வாடகை வீட்டிலை இருந்தமே!
- தர்: அப்பா எங்கடை வீடு இப்ப அங்கை இருக்குமா?
- பால: என்னவோ போய்ப் பாப்பம்.
- ரஞ்: இருக்க வீட்டிருந்தாக் காணும்! பொருள் பண்டத்தை பிறகு தேடலாம்.
- பால: சரி உடனடியா வெளிக்கிடுங்கோ!
(ஒடி ஆடிச் சாமான்களைப் பொறுக்கி அடுக்குகின்றனர்)

காட்சி 9

இடம்: யாழ்ப்பாணம் பரமசிவம் வீடு.

(பாலகிருஷ்ணன், ரஞ்சிதம், தர்ஷினி, சுரேஷ், ஆகியோர் பெட்டிகளுடன் வருகின்றார்கள்)

- பரம: குமுதா, இஞ்சைபார் ஆர் வருகினம் என்று! பாலகிருஷ்ணன் அண்ணையும் குடும்பமும்லோ கொழும்பிலை இருந்து வருகினம்!
- குமு: வாருங்கோ ரஞ்சிதம் அக்கா! இப்பதானே யாழ்ப்பாணம் வரப் பாதை தெரிஞ்சுது? (சிரிக்கிறாள்)
- ரஞ்: அதுகும் நீ கடிதம் போட்டதிலையல்லோ குமுதா! (சிரிக்கிறாள்)
- குமு: கொழும்பிலை இருந்து கொழுத்து மினுமினுத்து.....
- ரஞ்: நீங்கள்தான் ஊரிலை இருந்து சாப்பிட்டு மினுமினுத்திருக்கிறியள் குமுதா! (சிரிக்கிறாள்)
- பரம: ஏது பாலகிருஷ்ணன் அண்ணை, வந்துட்டியள்?
- பால: கொழும்பிலை நெடுக இருக்க முடியுமே பரமசிவம்? அது எங்களுடைய இடமே? இஞ்சை செர்த்து, வீடு வாசலை அழியவிட்டுட்டு அங்கை இருந்து ரி. வி. பாத்து என்ன சுகம்? (சிரிக்கிறார்)
- ரஞ்: இனி அங்கை சிலவும் எக்கச்சக்கம்!
- பரம: நான் அப்பவே சொன்னனான், யாழ்ப்பாணம் வாருங்கோ என்று.
- பால: என்ன செய்யிறது? அனுபவப்பட்டாத்தான் புரியும்! (சிரிக்கிறார்)

- தர்: எங்களுக்கெல்லாம் அனுபவப்படாமலேயே புரிஞ்சிட்டுது மாமா. அம்மாவுக்குத்தான் அனுபவப்பட்டு புரிஞ்சது! (சிரிக்கிறாள்)
- பால: இஞ்சை பயமே பரமசிவம்?
- பரம: எங்கடை பிள்ளையளுக்கு இதுவரேலை ஒரு ஆபத்தும் வரேல்லை. கடவுள் காப்பாத்திட்டார்!
- ரஞ்: (தழுதழுத்து) அண்ணை எங்கடை பிள்ளையளையும் கடவுள் காப்பாற்றுவார், என்னண்ணை!
- பால: (கீண்டலாக) நீ கடவுளை ஒழுங்காக் கும்பிடுகிறனியோ?
- கரே: அம்மாவுக்கு அதுதானேவேலை காலையிலும் மாலையிலும்!
- பரம: நான் நீங்கள் வெளிநாடு போக இருக்கிறியளாக்கும் எண்டு நினைச்சன்!
- பால: வெளிநாடு போறதெண்டாச் சும்மாவே பரமசிவம்? அதுக்கு ஏத்த நேரகாலம் வரவேணும், காசவேணும்!
- கரே: நான் கண்டாவுக்குப் போறது போறதுதான்!
- ரம: நானும் .:பிறாண்கக்குப் போறது போறதுதான்!
- ரஞ்: நீங்கள் போற நேரம் போங்கோவன்! இப்ப வீடு வாசலைத் திருத்தி அதிலை இருப்பம்.
- தர்: நான் அப்பா அம்மாவோடைதான் இருப்பன்.
- கௌ: தர்ஷினி! நானும் அப்பா, அம்மாவோடைதான் இருப்பன்.
- ரஞ்: எங்கடை வீடு வாசல் எப்படி இருக்கு குமுதா?
- குமு: இவர் பூட்டி வைச்சிருக்கிறார் ரஞ்சிதம் அக்கா. என்னென்ன இருக்கு, என்னென்ன போட்டுது எண்டு எங்களுக்குத் தெரியாது.
- பால: களவுகளை நீங்கள் என்ன செய்யிறது தங்கச்சி? இந்த ளவும் செய்ததே பெரிய காரியம்! அதுக்கு நன்றி!
- பரம: பாலகிருஷ்ணன் அண்ணை! யாழ்ப்பாணத்திலை இப்ப. களவுகள் உச்ச மொத்தம்! நீங்கள் இப்ப வந்திராட்டா, வீடே போயிருக்கும்! சிரிக்கிறார்)
- ரஞ்: வீடு இருந்தால் போதும் அண்ணை, நாங்கள் அதிலை இருப்பம்!
- பரம: வீடிருக்கு! வீடிருக்கு!

இலங்கை வானெலி

13-9-97

ஒடு!

பாத்திரங்கள்

கணேசு	—	அப்பா
செல்லம்மா	—	அம்மா
மதிகரன்	—	அவர்களது மகன்
ரஞ்சனி	—	அவர்களது மகள்

காட்சி 1

இடம்: கணேசுவின் வீடு

காலம்: 1996 - ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம்.

செல்லம்மா: இஞ்சாருங்கோ நல்ல காலம் நாங்கள் வந்தது என்ன? வீட்டுக்கு வந்திட்டமே!

கணேசு: செல்லம்மா நாங்கள் வந்தாலும், இருக்க வீடிருக்கே அதைச்சொல்லு!

செல்: ஒ... உங்கை எத்தினை பேருக்கு வீடில்லை!

மதி: வழி வழியை உடைஞ்சு கிடக்கே பாத்தம்,

கணே: உடைஞ்சாப் பறவாயில்லை திருத்தலாம். வீடு இருந்தாத் தானே திருத்தலாம்? (வீட்டைப் பார்த்தீறார்கள்)

ரஞ்: அம்மா எல்லாம் குப்பை கூளமா தூசியா இருக்கு. மணக்குது. கூட்டவேணும்.

செல்: ரஞ்சனி முதல்லை சாமான்கள் எல்லாம் இருக்கே" எண்டு பாப்பம்.

கணே: செல்லம்மா பசிக்குது சமைச்சுச் சாப்பிட வேணும்.

செல்: சட்டி பாளை இருந்தா, உடனை சமைப்பன்.

ரஞ்: தம்புக்கட்டை எடுத்துக் கூட்டட்டே அம்மா?

மதி: நான் தண்ணி அள்ளியாறன் கழுவ.

செல்: பொறடி ரஞ்சனி சாமான்களை எடுத்துக் கொண்டு கூட்டுவம்.

கணை: மதிகரன் பொறடா. நீ தண்ணியைக் கொண்டு வந்து ஊத்த, இருக்கிறதெல்லாம் நனைஞ்சுபோம். முதல்லை சாமான்களை தேடி எடுப்பம்.

மதி: ரஞ்சனி அப்பாவின்ரை அறைதான் படுமோசமா உடைஞ்சிருக்கு. மேசை அலுமாரியெல்லாம் நனைஞ்சு, கடுதாசியெல்லாம் நனைஞ்சு.....

கணை: மதிகரன், அதெல்லாம் நான் பாக்கிறன். நீங்கள் போய் உங்கடை சாமான்கள் எல்லாம் சரியாய் இருக்கோ என்று பாருங்கோ.

ரஞ்: இஞ்சை பாருங்கோ அப்பா என்றை புத்தகங்கள், பாக்குகள் எல்லாம் நனைஞ்சு போச்சு!

மதி: என்றை புத்தகங்கள் உடுப்புகளும் நனைஞ்சு போச்சடி ரஞ்சினி!

ரஞ்: (கவலையாக) நான் எப்பிடிப் படிக்கிறது?

மதி: நான் எந்த உடுப்பைப் போடுறது?

ரஞ்: அப்பா வீடு முழுக்க ஓடுகள் உடைஞ்சிருக்கு. அடுப்படக்கையும் லைற்றுகள் தெரியிது! (சிரிக்கிறான்)

கணை: மதிகரன், ரஞ்சினி, முதல்லை நனைஞ்சுதுகள் எல்லாதையும் அள்ளிக் கட்டில்கள் மேசையளிலை போடுகோ. காயட்டும்.

செல்: வீடு முழுக்க ஓட்டை!
(பொருட்களை அள்ளிப் போடுகிறார்கள்)

கணை: அது பிறகு ஒவ்வொண்டாத் திருத்துவம். இப்ப சமைக்கிற வேலையைப் பார் செல்லம்மா.

செல்: சரி சரி, துவங்குறன்.

காட்சி 2

இடம்: கணைக வீடு.

செல்: வீட்டிலை குடியேறி ஒரு மாதம் ஆச்சு. இன்னும் கூரை திருத்தேல்லை!

- கணை: கூரை மட்டுமே செல்லம்மா, இஞ்சை ஜன்னல்களுக்கு கண்ணாடியளும் போடேல்லை.
- செல்: யன்னல்களுக்குக் கண்ணாடி இல்லாமல் இருக்கலாம். கூரை இல்லாத வீட்டுலை எப்பிடி இருக்கிறது?
- கணை: சிபாறுங்கோ, பொறுங்கோ!
- ரஞ்: உலகத்து தும்பு தூசி முழுக்க வீட்டுக்கை! (சிரிப்பு)
- மதி: வீடு முழுக்க வெய்யில் வைற் அடிக்குது! (சிரிப்பு)
- செல்: சுகாதாரத்துக்கும் பிழை. வீட்டைத் திருத்திவிடுங்கோ.
- கணை: ஓடில்லாமல் எப்பிடி கூரையைத் திருத்தாறது?
- மதி: என்னப்பா ஓடில்லையோ? காசைத் தாருங்கோ, இப்ப ஓடிப்போய் வாங்கியாறன் ஓடு!
- கணை: மதி எங்கையடா வாங்குவாய்?
- மதி: ரவுணிலைதான்... உங்கை சந்திக்குச் சந்தி விக்கிறாங்கள் ஓடு!
- கணை: பழம் ஓடுகள்.
- மதி: பாத்து வாங்குவம்.
- கணை: வெடிச்சிருக்குங்கள், கூரேலை போட உடைஞ்சுபோம்.
- மதி: நல்ல ஓடாய் பாத்து வாங்குவம் அப்பா. நீங்கள் கண்ணாடியைப் போட்டுக் கொண்டுவந்து வடிவாப் பாருங்கோ! (சிரிக்கிறான்)
- செல்: அல்லது எல்லாருமாய்ப் போய்ப் பாத்து வாங்கியருவம்.
- ரஞ்: கனக்க இல்லை, கொஞ்ச ஓடுதானே அப்பா? உடைஞ்சா பிறகு மாத்துவம்.
- கணை: நல்ல வேலைதான். ஓடுகளை மாத்திக்கொண்டே இருப்பம் நெடுக! கூரேலை ஏற ஏற, மற்ற ஓடுகளும் உடையும்! (சிரிக்கிறார்)
- மதி: அப்ப கிடுகாலையாவது மேய்வம். (சிரிக்கிறான்)
- கணை: தம்பி மதிகரன், உதுகள் எல்லாம் கள்ள ஓடு களடா.
- ரஞ்: ஏனப்பா அப்பிடிச் சொல்லுறியள்?
- கணை: வராதவேன்ரை வீடுகளிலை களட்டிக்கொண்டு வந்து விக்கிறாங்கள்.
- செல்: அதெப்பிடி உங்களுக்குத் தெரியும்?
- கணை: செல்லம்மா இப்ப யாழ்ப்பாணத்திலை உதுதான் நடக்குது!
- மதி: சொந்த வீடுகளிலை இருந்தும் களட்டியரலாம் தானே?
- கணை: சொந்த வீடுகளிலை இருந்து ஏன்ரா களட்டுறாங்கள்?

- மதி: சொந்த வீடுகள் உடைஞ்சிருந்தா?
- ரஞ்: உடைஞ்ச வீட்டுக்காறரிட்டை வாங்கியந்தும் விக்கலாம் தானே அப்பா?
- கணை: அப்பிடி ஒருத்தரும் விக்காயினம். உதுகளெல்லாம் கள்ள ஓடுகள் தான்!
- மதி: அப்பா, கள்ளோடெண்டா என்ன? வெள்ளோடு எண்டா எங்களுக்கென்ன? நாங்கள் காசைக் குடுத்து வாங்கியந்து போட்டாச் சரிதானே?
- கணை: பிறகு களவு குடுத்தவன் வருவன், களட்டா ஓட்டை எண்டு! (சிரிக்கிறார்)
- ரஞ்: என்னப்பா ஓட்டிலை எழுதியிருக்கா கள்ளோடெண்டு? போட்டுவிட்டா, எல்லாம் சரி!
- கணை: கொம்பனிக்குப் புது ஓடு வரட்டும் வாங்குவம்.
- மதி: முதல்லை கொம்பனிகள் இருந்தாலல்லோ ஓடு வர?
- கணை: நான் கள்ளோடு வாங்கிப் போடமாட்டன்! எல்லாம் இப்பிடியே இருக்கட்டும்.
- செல்: அப்ப வீட்டுக்கு ஓடு போடுறது இந்த யுகத்திலை இல்லை (சிரிக்கிறாள்)
- மதி: என்னண்டப்பா நித்திரை கொள்ளறியன், திறந்த கூரைக்குக் கீழை?
- ரஞ்: அப்பாவுக்கு லைட்டும் தேவையில்லை. மேலை இருந்த லைட் வருட! ((சிரிக்கிறாள்)
- மதி: எல்லா அறையளுக்கும் லைட் வருதுதானேடி ரஞ்சனிஞ்சன் லைட்! (சிரிப்பு)
- ரஞ்: அப்ப லைட் போடுற செலவும் இல்லை! இப்பிடியே விட்டுடுவம்.
- செல்: எல்லாம் மழை வந்தாத் தெரியும்.
- கணை: மழை எங்கை வருது கோடை காலத்திலை?
- செல்: கோடை மழை பற்றி நீங்கள் கேள்விப்படேல்லையே?
- ஊணை: அது நல்லாப் பெய்யட்டும்.
- செல்: அது நல்லாப் பெய்யட்டும், நாங்கள் வீட்டிலை இருக்கேலாது!
- ரஞ்: குடையைப் பிடிச்சுக் கொண்டு இருப்பம். (சிரிக்கிறான்)
- செல்: ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை. போய் வாங்கியாருங்கோ ஓட்டை.
- கணை: பாவம் இருக்கு செல்லம்மா!

மதி: நாங்கள் காசைக் குடுத்து வாங்கினா, பாவம் ஏன் எங்க ளிட்டை வருது? அப்பா நான் ஒடிப்போய் வாங்கியா றன் ஓட்டை.

கணை: மதிகரன் நீ ஓடாதையடா! நில்லடா!

காட்சி 3

இடம்: கணை வீடு

கணை: மழை வரும்போலை இருக்கு.

செல்: ஓம்பா குளிர் காத்து வீசுது!

மதி: முழங்குது!

ரஞ்: பளிச் பளிச்செண்டு மின்னலடிக்குது!

மதி: அப்பா மழை வராது, வரா தெண்டார், மழை வந்துட்டுது! (சிரிக்கிறாள்)

ரஞ்: மழை வந்தா நல்ல முஸ்பாத்தியாத்தான் இருக்கும். (சிரிக்கிறாள்)

கணை: தூறத் துவங்கிட்டுது! எல்லாம் நனையப்போகுது!

செல்: நான் சொன்னான் ஓட்டை வாங்கி, கூரையைத் திருத்தி விடுங்கோ எண்டு!

கணை: (எரிச்சலாக) செல்லம்மா நீ சொன்னது சரி. மழை வரப் போகுது போய்ச் சாமான்களை எடுத்து வை!

மதி: அப்பாவின்ரை அறைதான் சரியா ஒழுகும்!

ரஞ்: கள களண்டு தண்ணி ஓடும்! (சிரிக்கிறாள்)

கணை: அது தண்ணி ஓட்டும் ரஞ்சினி. போய் உங்கடை சாமான்களை பாதுகாருங்கோ!

ரஞ்: (பயந்து) என்றை புத்தகங்கள் நனையப் போகுது!

மதி: (பயந்து) என்றை உடுப்புகள் நனையப் போகுது!

ரஞ்: இப்ப என்னண்ணை செய்யிறது?

(பரபரத்து ஒடித்திரிகிறார்கள்)

மதி: தங்கச்சி எனக்கே என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேல்லை நான் எப்பிடி உனக்குச் சொல்லித் தாறுது?

செல்: எல்லாத்தையும் அள்ளி மேசையை போடுங்கோ!

மதி: மேசையளிலும் ஒழுகும் தானே அம்மா?

கணை: அப்ப லாச்சீக்கை போடுங்கோ!

ரஞ்: மேசையை விழுற தண்ணி, பிறகு வாச்சீக்கை இறங்கும்!

- கணை: (எரிச்சலாக) என்னத்தையாவது செய்யுங்கோ! எங்கையாவது அள்ளிப் போடுங்கோ!
- செல்: உதுக்குத்தான் நான் சொன்னான், கூரையத் திருத்தி விடுங்கோ எண்டு!
- கணை: (எரிச்சலாக நான் சொன்னான், நான் சொன்னான்; நெடுக அதையே சொல்லிக் கொண்டு நிக்கிராய்!
- செல்: திருத்தியிருந்தா இப்பிடி அவலப்படத் தேவை இல்லையே!
- கணை: சரி சரி போங்கோ, எதையோ செய்யுங்கோ!
- ரஞ்: நான் என்றை புத்தகங்களை டிறங்குக்கை போடுறன். (போடுகிறான்)
- மதி: நான் அலுமாரீக்கை போடுறன். (போடுகிறான்)
- செல்: நான் சாப்பாட்டுச் சாமான்களை எடுத்து வைக்கவேணும். பிறகு சமைக்கேலாது.
- மதி: சமைக்காட்டாச் சாப்பிடவும் ஏலாது. (சிரிக்கிறான்)
- கணை: (எரிச்சலாக) உது ஒரு கண்டுபிடிப்போடா மதிகரன்? சமைக்காட்டாச் சாப்பிடேலாதாம்! போய் எடுத்து வையுங்கோ!
- ரஞ்: ஆ... மழை செய்யத் துவங்கிட்டுது! சட்டச் சட சட்டச் சட சட்டா! (சிரிக்கிறான்)
- மதி: இறுக்கிப் பெய்யுது! அப்பாவின்றை அறை ஒழுகுது!
- செல்: குசினியும் ஒழுகுது!
- ரஞ்: என்றை அறையும் ஒழுகுது!
- மதி: நடு ஹோலிலும் சரியான ஒழுக்கு!
- ரஞ்: வீடெல்லாம் வெள்ளமாகப் போகுது!
- ரஞ்: யன்னல் கண்ணாடியளமல்லே உடைஞ்சு கிடக்குது. அது களுக்காலும் தூவானம் அடிக்குது! ஊ.....ஆ!
- செல்: எல்லாம் நனையுது! எல்லாம் நனையுது!
- கணை: மழை பெய்தா எல்லாம் நனையும்தானே? பேசாமல் இருங்கோ!
- செல்: கூரையைத் திருத்தியிருந்தா ஒண்டும் நனைஞ்சிராதே!
- மதி: இப்ப இருக்க நிக்கவும் இடமில்லை. எங்கும் ஒழுக்கு தலேலை விழுது! (சிரிப்பு)
- கணை: குடையளைப் பிடிச்சுக்கொண்டு நில்லுங்கோ!
- ரஞ்: விடியும்வரை குடையைப் பிடிச்சுக்கொண்டு நிப்பம். நல்ல முஸ்பாத்திதான்! (சிரிப்பு)

- கணை: வேறை வழி இல்லை! (மதிகரணும் ரஞ்சினியும் குடையைப் சிடித்துக் கொண்டு ஓடித்திரிகின்றனர்)
- செல்: இஞ்சை, வெள்ளம்! வெள்ளம்! வீட்டுக்கை வெள்ளம்!
- கணை: மழை பெய்தா வெள்ளம் வரும்தானே செல்லம்மா? அதுக்கு ஏன் கத்தாறாய்?
- செல்: அதுதான் வெள்ளம் வருமுன் அணைகட்டு எண்டு சொல்லாறது!
- ரஞ்: நான் வெள்ளத்தைக் கூட்டித் தள்ளட்டே அம்மா?
- மதி: நானும் வாறன் ரஞ்சி.
- கணை: பொறுங்கோ, மழை விட்டடும்.
- செல்: மழை எங்கை விடுது? இப்ப ஒரு மணித்தியாலமாப் பெய்யுது!
- மதி: அது வெள்ளம் தானாக வழிஞ்சு போகும்மா! (சிரிக்கிறான்)
- செல்: விடிஞ்சு பிறகு வெள்ளம் நிண்டா, கூட்டித்தள்ளுவம்.
- ரஞ்: அதோடை வீடும் கழுலுறதாகுது. அம்மா வந்ததுக்கு ஒருக்காத்தானே வீடு கழுவினனாங்கள்?
- மதி: இரவைக்கு நித்திரை இல்லை!
- ரஞ்: அண்ணை மழை விட்டாலும் நித்திரை கொள்ளேலாது. கட்டில் படுக்கை எல்லாம் நனைஞ்சு போச்சு! இனி இதுகள் காயாது!
- மதி: அப்ப இண்டைக்கு சிவராத்திரிதான்! (சிரிப்பு)
- செல்: கால்களும் நனையுது! நெடுக வெள்ளத்துக்கை நிண்டு வருத்தம் வரப்போகுது!
- கணை: கதிரையள் கட்டில்களிலை ஏறி இருங்கோ!
- செல்: நேரத்துக்கு ஓட்டை வாங்கிப் போட்டிருந்தா, இந்த அவலப்பட்டிருக்கத் தேவையில்லை!
- கணை: கொம்பனிலை ஓடில்லாமல் எப்பிடி வாங்குறது?
- மதி: முதல்லை கொம்பனி இருந்தாலெல்லோ ஓடு வர?
- செல்: சனமெல்லாம் சந்திவழியை கிடக்கிற ஓடுகளைத்தானே வாங்கிக் கொண்டு போகுது? காசைக் குடுத்தாச் சரி தானே? பாவம் தொத்தாது!
- கணை: சரி செல்லம்மா, கத்தாதை! வாங்குவம்!
- மதி: (வியப்புடன்) என்ன ஓடோ அப்பா?
- கணை: ஓமடா மதிகரன்!

- ரஞ்: அப்பா ஒரு வாங்கச் சம்மதிச்சுட்டார். அதுதான் மழை பெய்யுது! (சிரிக்கிறார்கள்)
- மதி: (உற்சாகமாக) அப்ப ஓட்டா அப்பா ஒரு வாங்க?
- கணை: பொறடா மதி, விடியட்டும்.
- ரஞ்: விடிஞ்சுட்டுது அப்பா. மழை இருட்டு. எங்களுக்குத் தெரியேல்லை!
- செல்: ஓமடி ரஞ்சனி, விடிஞ்சுட்டுது!
- கணை: மதிகரன், இப்ப ஓடெல்லாம் நனைஞ்சிருக்கும்! கூரேலை ஏறினா இருக்கிற ஓடும் உடைஞ்சிடும். பொறு எல்லாம் காயட்டும்.
- மதி: அப்பா உங்கை எல்லாற்றை வீடும் உடைஞ்சுதானே கிடக்கு? எல்லாரும் ஓடப்போகினம், ஓடுவாங்க. ஓடுகள் முடியப்போகுது! நாங்கள் முத்த வேணும்! ஓடுறன்!
- ரஞ்: நீ ஓடண்ணை!
- கணை: சரி ஓடு!
- செல்: ஓட்டா, ஓடு, ஓடு!

இலங்கை வானொலி

5 - 11 - 97

கனவும் நிஜமும்

பாத்திரங்கள்

- சிவதாஸ் — ஓர் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்
தர்மேசுவரி — அவரது மனைவி
லலிதா — தர்மேசுவரியின் தங்கை
சுருமார் — ஓர் ஆசிரியர்
செல்லம்மா — தர்மேசுவரியினதும் லலிதாவினதும்
தாயார்.

இடம்: சிவதாசனின் வீடு

- சிவதாஸ்: தர்மேஸ், நான் ஒஃபீசுக்குப் போட்டுவாறன்.
தர்மேசுவரி: (வந்து) சரி நான் சொன்னது ஞாபகம் இருக்கு
தானே?
சிவ: என்ன சொன்னாய் தர்மேஸ்?
தர்: பாத்தியளா சிவதாஸ், அதுக்கிடேலை மறந்துட்டியனே!
(சிரிக்கிறான்)
சிவ: இல்லை, இல்லை, ஞாபகம் இருக்கு. (சிரித்து) பின்னேரம்
படம் பாக்கப் போகவேணும், மினைக்கெடாமல் வரச்
சொன்னாய். சரிதானே? (சிரிக்கிறான்)
தர்: சரி சிவதாஸ். வாறியளா?
சிவ: இண்டைக்கு ஓவர்ரைம் செய்ய வேண்டிவரலாம்.
தர்: இண்டைக்கு ஒருநாள் ஓவர்ரைம் செய்யாட்டா என்ன?
சிவ: ஓவர்ரைம் செய்ய வசதியான நேரத்திலைதானே, ஓவர்
ரைம் செய்யலாம் தர்மேஸ்? உழைப்புத்தானே?
(சிரிக்கிறான்)
தர்: (ஊடலாக) பெண்சாதியை படத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு
போறதை விட, உங்களுக்கு ஓவர்ரைம்தான் முக்கியம்!
சிவ: தர்மேசுவரி! நான் எப்பவுமா ஓவர்ரைம் செய்யிறன்?
தர்: படம் பாப்பம் எண்டு சொல்லிச் சொல்லி, இப்ப ஒரு
கிழமையாச்சு?

- சிவ: சரி, சரி கோபிக்காதை. நான் வாறன் வெள்ளை.
- தர்: ஓஃபீஸ் முடிஞ்சு வர லேட்டாயிடும். இண்டைக்கு ஷோட் லீவ் போட்டுட்டு வாருங்கோ.
- சிவ: கண்டபடி ஷோட்லீவ் போடக் கூடாது தர்மேஸ்.
(சிரிக்கிறான்)
- தர்: ஏன் சிவதாஸ் மேலதிகாரியளுக்குப் பயமா?
- சிவ: அதில்லை தர்மேஸ், அரசாங்க உத்தியோகம். மாதம் மாதம் சம்பளம்... தாறாங்கள். எங்களுடைய கடமையை நாங்கள் செய்யவேணும்.
- தர்: ஒரு நாள் எடுத்தா என்ன?
- சிவ: ஷோட்லீவ் எண்டது ஒரு அந்தரம் அவசரத்துக்கு எடுக்கிறது. கண்டபடி எடுக்கக் கூடாது. நான்தான் வாறனே!
(சிரிக்கிறான்)
- தர்: சரி சரி வாருங்கோ.
- சிவ: சரி, சரி போட்டு வரட்டா? கஹன் எங்கை, விளையாடுறானா? விளையாட்டும். தயா, போட்டுவாறன். டாடா! (சிரிப்பு) அவள் சிரிக்கிறாள்! நீ சிரிக்கேல்லை!
- தர்: (குறும்புச் சிரிப்புச் சிரிக்கிறான்) சரி பேர்ட்டு நேரத்தோடை வாங்கோ! (இருவரும் சிரிக்கின்றனர்)
- லலி: (வந்து) அக்கா!
- தர்: என்ன லலிதா?
- லலி: அத்தான் பின்னேரம் நேரத்தோடை வருவாரா?
- தர்: சொன்னா சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்றுவர்!
- லலி: அத்தான் ஏன்தான் இப்பிடி உழைப்பு உழைப்பு என்று சாகிறாரோ தெரியேல்லை!
- தர்: உழைச்சா நல்லதுதானே லலிதா?
- லலி: அத்தான் சிவதாஸ் ஒரு சாதாரண கிளறிக்கல் சேவன்ட் எண்டதிலைதான் இப்பிடிக்க காசு காசெண்டு சாகிறார் என்று நினைக்கிறேன். அவர் ஒரு ஸ்ராஃப் ஒபிசராக இருந்தால்?
- தர்: அதுக்கும் அதுக்கத்த ஒவர்ரைம் உழைப்பு இருக்கும்.
- லலி: நான் அதைச்சொல்லேல்லை அக்கா. பெரிய உத்தியோக்தன் எண்டா, இப்பிடிக்க காசு காசெண்டு சாகமாட்டார் என்று சொல்லுறன்! (சிரிக்கிறான்)

- தர்: அதைச் சொல்லேலாது. அது அவரவற்றை மனப்பான்மையைப் பொறுத்தது.
- லலி: அக்கா நீயே ஒரு ஸ்ராஃப் ஒஃபிசர் மாப்பிள்ளையைக் கட்டியிருக்கலாம், நாங்கள் குடுத்த சீதணத்துக்கு.....
- தர்: கிளறிக்கல் சேவண்ட் என்ன ஸ்ரேற்றஸ் குறைவா..... அதுகும் இந்தக் காலத்திலை?
- லலி: ஸ்ராஃப் ஒஃபிசருக்கு கிளரிக்கல் சேவண்ட் அந்தஸ்த்தும் குறைவு தானே அக்கா?
- தர்: சிவதாஸ் நல்ல ஹன்ட்சம். நல்ல அரசாங்க உத்தியோகம் எனக்கு இதே மோதுமடி!
- லலி: ரண்டு லட்சம் காசும் வெள்ளவத்தீதலை வீடுமல்லே குடுத்தனாங் ள் சீதனமாக? உதுக்கு இன்னும் பெரிய மாப்பிளை எடுத்திருக்கலாம்.
- தர்: லலிதா, உப்பிடிச் சீதனத்தீதாடை பலர் கட்டாமல் இருக்குதுகள்! எனக்கு இது கிடைச்சதே பெரிய அதிஷ்டமடி! (சந்தோசச் சிரிப்பு சிரிக்கிறாள்)
- லலி: அக்கா, நீ உன்னைத் திருப்திப்படுத்திக் கொள்ளறாய் ஸ்ரேற்றஸ் குறைவெண்டாக் குறைவுதான். (சிரிக்கிறாள்)
- தர்: உந்த அந்தஸ்த்திலை என்னடி இருக்கு? கணவன் மனைவி அன்பாய் ஒற்றுமையாய் வாழ வேணும். இவர் குடும்பத்திலை பற்றுதலாய் இருக்கிறார். என்னையும் பின்னளயளையும் வடிவாய் பாக்கிறார். இதைவிட வேறே என்னடி வேணும் எனக்கு? (திருப்திச் சிரிப்பு)
- லலி: தர்மேஸ் அக்கா! நானெண்டா உப்பிடி மாப்பிள்ளையை கட்டமாட்டன்! (சிரிக்கிறாள்)
- தர்: லலிதா, நான் வீட்டுக்கை இருக்கிற பொம்பிளைதானே? எனக்கு இதே பெரிசு! நீ ஒரு பட்டதாரி வாத்தி. அதுகேத்த மாப்பிள்ளையாய் எடு. பட்டதாரி, டொக்டர், என்ஜினியர், அக்கவுண்டன்் (சிரிக்கிறாள்)
- லலி: தர்மேஸ் அக்கா, எனக்கு வாற மாப்பிள்ளை ஏதோ ஒரு துறையை பிரபல்யமாய் இருக்க வேணும்! ஃபேமஸ்சா இருக்கவேணும், ஒரு அசாதாரண திறமை உள்ளவனாய் இருக்க வேணும், ஒரு லோயர், ஒரு அரசியல்வாதி.....
- தர்: தங்கச்சி லோயர் காசுழைக்கப் போய்டுவன், அரசியல்வாதி வீட்டு வேலையை விட்டிட்டு நாட்டு வேலை பாக்கப் போய்டுவன், பேர், புகழ் அந்தஸ்த்தெண்டு! (சிரிக்கிறாள்)

- லலி: ஒரு நடிக்கன், ஒரு மேடைப் பேச்சாளன், எழுத்தாளன்...
- தர்: நடிக்கன் உன்னை விட்டுட்டு நடிக்கைக்குப் பின்னாலை போயிடுவன்! எழுத்தாளன்ரை கவிதையும், சிறுகதையும் உனக்குச் சோறு போடுமா? மேடேலை முழங்குறவங்கள் சொல்லுறது ஒண்டு, செய்யிறது ஒண்டு! (சிரிக்கிறான்)
- லலி: நல்ல படிப்பு உத்தியோகத்தோடை, இதுகனும் இருக்க வேணும் எண்டு சொல்லுறன் அக்கா!
- தர்: லலிதா! இந்தச் சினிமாப்மடங்களைப் பாத்து, தமிழ் நாவல்களை வாசிச்சு, அதுகனிலை வாரை கதாநாயகன் கள் மாதிரி இருக்க வேணும் எண்டு நினைக்கிறாய், என்ன? கற்பனை உலகத்திலை சஞ்சரிக்கிறாய். (சிரிக்கிறான்)
- லலி: கற்பனை இல்லை அக்கா. நான் உன்மையாகவே அப் பிடித்தான் விரும்புறன்!
- தர்: தங்கச்சி! உன்னுடைய விருப்பப்படியே உனக்கு மாப் பிள்ளை கிடைக்க எனது நல்லவாகிகள்!

காட்சி 2

இடம்: ஒரு பாடசாலை.

(பாடசாலைக்கு உரிய சத்தங்கள் கேட்கின்றன).

- லலி: கருமார் மாஸ்டர்! காலேலை மாணவர் அசெம்பிளிலை உங்கடை பேச்சு அழகாய் இருந்துது!
- சுரு: நீங்களுந்தான் அழகாப்பேசறியள் லலிதா ரீச்சர்.
- லலி: நான் சும்மா பேசேக்கைதான் அழகு, மேடேலை பேசேக் கை இல்லை! (சிரிக்கிறான்)
- சுரு: இல்லை, இல்லை, மேடேலும் நல்ல அழகு! (சிரிக்கிறான்)
- லலி: என்ன ஆனா? பேச்சா? (சிரிக்கிறான்)
- சுரு: ரண்டும்தான் ரீச்சர்! (திரிக்குறான்)
- லலி: கருமார் மாஸ்டர், நீங்கள் நாடகக்காறனுல்லோ? பள்ளிக் கூடப் பிள்ளையனாக்கெல்லாம் நாடகம் பழக்குவியனோ? அந்த அழகோடை பேசுறியள்!
- சுரு: ஓம் ரீச்சர், நாடகத்திலை தெளிவாகப் பேசவேணும்! பாவத்தோடை பேசவேணும்! அப்பதான் சொல்ல வந்த கருத்தைத் திறமையாகச் சொல்லலாம்!
- லலி: அதோடை வெளி மேடையன், பப்பிளிக்கிலும் பேசுறியள்.

- சுரு: இண்டைக்கு இரவுகூட ஒரு பட்டிமன்றம் இருக்கு. பேசுறன்.
 லலி: இடம் எங்கை மாஸ்ரர்?
- சுரு: அரசடி வைரவர் கோவில் வீதி. ஏன் நீங்களும் வரப் போறியளா ரீச்சர்?
- லலி: என்ன விடயம்?
- சுரு: பொருள், இராமனே சிறந்த காவிய நாயகன்! நான் ராமன் என்று பேசுறன். இன்னொராள் இராவணன் என்று பேசுறார். இன்னொருத்தர் கோவலனெண்டு, இனி தருமர், வீமன், அருச்சுனன், கந்தசுவாமியார் என்று ஒவ்வொருத்தரைப் பற்றியும் ஒவ்வொருத்தர் பேசுகினம். (சிரிக்கிறான்)
- லலி: (வியப்புடன்) என்ன கந்தசுவாமியாரைப் பற்றியுமாக் அது கந்த புராணமல்லா?
- சுரு: கந்தபுராணத்தையும் ஒரு காப்பியமாகத்தான் கச்சியப்ப சிவாசாரியார் பாடியிருக்கிறார்! நீங்கள் ஒரு பட்டதாரி, உங்களுக்குத் தெரியாதா லலிதா ரீச்சர்?
- லலி: கந்தசுவாமியார் கடவுள்.....
- சுரு: இராமரும் கடவுள் அவதாரம்தானே? பாண்டவர்களும் தேவ அம்சம்.....
- லலி: அப்ப நல்ல இலக்கியச் சொற்பொழிவுகளாய் இருக்கும். நானும் வாறன் கேட்க.
- சுரு: லலிதா ரீச்சர், நீங்கள் வந்து முன் வரிசேலை இருந்திய ளெண்டால், நான் இன்னும் உச்சாகமாப் பேசுவன்! (சிரிக்கிறான்)
- லலி: (நாணத்துடன்) சும்மா பகிடி பண்ணாதேங்கோ மாஸ்ரர்!
- சுரு: இல்லை உண்மைதான் ரீச்சர். வாருங்கோ!
- லலி: அவ்வளவு சனத்துக்கை உங்களுக்கு என்னை எங்கை தெரியப்போகுது?
- சுரு: எவ்வளவு சனத்துக்கையும் உங்களுடைய முகம் எனக்குப் பளிச்செண்டு தெரியும்! (சிரிக்கிறான்)
- லலி: அப்படியா? (நாணத்துடன்) சரி கட்டாயம் வாறன்!
- சுரு: வந்து, அங்கினை மூலையன்க்கை மறைவிலை இருக்கா தேங்கோ. மேடைக்கு நேரை எதிரிலை இருக்க வேணும்! (சிரிப்பு)
- லலி: சரி நீங்கள் சொன்னமாதிரியே இருக்கிறன்! (சிரிக்கிறான்)

காட்சி 3

இடம்: ஒரு பாடசாலை

- லலி: சுசுமார் மாஸர்ர், நேற்று பட்டிமன்றத்திலை உங்களுடைய பேச்சுத்தான் மணியாய் இருந்தது! எனது பாராட்டுக்கள்!
- சுசு: அப்படியா? தாங்க்ஸ் ரீச்சர்! நீங்கள் கூட்டத்துக்கு வரேக்களையே நான் உங்களைக் கண்டுட்டன், மேடேனை இருந்தபடி! (சிரிக்கிறான்)
- லலி: எப்பிடிக்க கண்டியன் அவ்வளவு சனத்துக்கை?
- சுசு: எவ்வளவு சனமெண்டாலும் எங்களுக்குப் பிடிச்ச ஆக்கள் வேண்டிய ஆக்கள்தானே கண்ணிலை படுவினம்? நானா கப் பாக்கிறதில்லை. அது தானாகக் கண்ணிலைபடும்! (சிரிக்கிறான்)
- லலி: (குறும்பாக) நான் உங்களுக்கு வேண்டிய ஆளா?
- சுசு: வேறே என்ன? வேண்டாத ஆளா? (சிரித்து) உந்த ஓறேஞ் நிற சாநீலைதானே வந்தியன்?
- லலி: அதுகூட ஞாபகம் இருக்கா?
- சுசு: உங்களுடைய மேனி நிறம், சாறிநிறம், நகைகள், எல்லாம் தங்கம்! (சிரிக்கிறான்)
- லலி: (நாணத்துடன்) ம்மா ஐஸ் வைக்கா தேங்கோ மாஸர்ர்!
- சுசு: உள்ளதைத்தானே சொல்லுறன் ரீச்சர்.
- லலி: நீங்கள் நல்ல அழகாய் ஸ்ரைலாய்த்தானே டிஹெஸ் பண்ணியிருக்கிறியன் மாஸர்ர்?
- சுசு: நான் உங்களைப் புகழ்ந்ததுக்காக, நீங்கள் என்னைப் புகழறியளா? (சிரிக்கிறான்)
- லலி: இல்லை மாஸர்ர் நானும் உண்மையைத்தான் சொல்லுறன், சரி இனி பட்டிமன்றத்துக்கு வருவம். எனக்கு பொருள் வாச்சுப்போச்சு. இராமன்தான் சிறந்த காவிய நாயகன் என்று பேசுறது சுகம்தானே?
- லலி: சுசுமார் மாஸர்ர்! உங்களுடைய வேலையை பாதிசை கம்பரே செய்து வைச்சுட்டார்! (சிரித்து) மறுபாதி அந்த ராமாயணத்திலையே இருக்கு. கம்பராமாயணம்தான் தமிழிலை உள்ள சிறந்த காப்பியம்!
- சுசு: இனி. இராமன் ஏக பத்தினி விரதன்! கோவலனோ கண்ணகியைக் கட்டிட்டு மாதவிக்குப் பின்னாலை போன

வன்! (சிரித்து) அருச்சுனன் கண்ட கண்ட பெண்களுக்குப் பின்னாலல் எல்லாம் போனவன்! (சிரிக்கிறான்)

லலி: கந்தபுராணம் கூடச் சரியில்லை. கந்தசுவாமியார் தெய்வானையை மணந்து, பிறகு வள்ளியையும் மணந்தவர்! (சிரிக்கிறான்)

கரு: சீவகசிந்தாமணியின் காப்பியத் தலைவன் சீவகன்தான் சிறந்த காப்பியத் தலைவன் எண்டும் ஓராள் பேசினார். சீவகன் நூற்றுக்கணக்கான பெண்களை மணந்தவன்! (சிரிக்கிறான்)

லலி: சும்மா பேச வேண்டியதுதானே மாஸ்ரர், பேசுறதுக்காக! (சிரிக்கிறான்)

கரு: ஏகபத்தினி விரதனாக இருக்கிறத்திலும் ஒரு அழகு இருக்கானே ரீச்சர்? ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தி!

லலி: காப்பியத்திலை மட்டும்! (சிரிக்கிறான்)

கரு: இல்லை வாழ்க்கேலும் அதுதான் அழகு! பல பெண்களிலை மனம் போனா, ஒண்டிலும் பிடிப்பு பற்றுதல் ஏற்படாது. தாமரை இலைத் தண்ணீர் மாதிரி..... மனைவிலை பற்றில்லாட்டா பிறகு பிள்ளையள் குடும்பத்திலும் பற்று பாசம் வராது!

லலி: நீங்கள் அழகாய்ப் பேசுறியன்? பிறகு வாழ்க்கேலும் அந்தக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிப்பியளா மாஸ்ரர்?

கரு: கட்டாயம்! இல்லாட்டா குடும்ப வாழ்க்கை வாழ்க்கையே இல்லையே! (சிரிக்கிறான்)

லலி: இருந்துயாப்பம் என்ன செய்யிறியள் எண்டு! (சிரிக்கிறான்)

கரு: இராமாயணத்தின் மூலக் கதை வடமொழிலை இருக்கலாம். ஆனா பரம்பரை பரம்பரையாக படிச்சப் படிச்சக் கேட்டுக் கேட்டு, எங்களுக்கு அது தமிழ்க் கதை மாதிரித் தான்!

லலி: ஒம் மாஸ்ரர் இராமாயணக் கதை தெரியாத தமிழர் ஆர் இருக்கினம்? மற்றக் கதையனைப் பற்றி அப்பிடிச் சொல்ல முடியாது!

கரு: அதிலை வருசிற கதை, பாத்திரங்கள், வருணனைகள், உவமைச் சிறப்பு, கருத்துக்கள், கவிதை அழகு, இதுகள் வேறே எந்தக் காப்பியத்திலை இருக்கு? (மணி அடிக்கும் சத்தம்)

லலி: சரி மாஸ்ரர் மணி அடிச்சுட்டுது பாடம் முடிஞ்சது.

கரு: பிறகு சந்திப்பமே ரீச்சர். (போகிறார்கள்)

காட்சி 4

இடம்: ஒரு பாடசாலை

- சுரு: வலிதா ரீச்சர், நாளைக்கு நாடகம். இந்தாருங்கோ நோட்டீஸ். (கொடுக்கிறான்)
- வலி: ஓ.. கோவலன் - கண்ணகி கற்பின் சிறப்பை எடுத்துக் கூறுகிற கதை! சத்தியவான் - சாவித்திரி, கோவலன் - கண்ணகி, அரிச்சந்திரா... இதுகளைக் கைவிட்டா, உங்களுக்கு நாடகமே இல்லையா மாஸ்டர்? (சிரிக்கிறான்)
- சுரு: இதுகள் நல்ல நாடகங்கள்தானே? எங்களுடைய பழம் பெரும் நாடகங்கள்!
- வலி: நல்ல நாடகங்கள்தான்! அதுகளைப் பாதுகாக்கத்தான் வேணும். ஆனா, தெரிஞ்ச கதை, ஒரே பாத்திரங்கள். இதுகளையே திரும்பத் திரும்ப நடிச்சுக்கொண்டிருந்தா, அலுப்படிக்கிறதில்லையா மாஸ்டர்?
- சுரு: நானும் சமூக நாடகங்களைத்தான் நடிக்க விரும்புறன். இடைக்கிடை ஒரு மாற்றத்துக்கு இதுகளையும்..... (சிரிக்கிறான்)
- வலி: நூற்றுக்கணக்கான வரியங்களாக, திரும்பத் திரும்ப இதுகளையே நடிச்சுக் கொண்டிருந்ததாலை தான், தமிழ் நாடகத் துறை வளரேல்லை!
- சுரு: நானும் ஒத்துக்கொள்ளுறன் ரீச்சர். ஆனா இவை நல்ல கருத்துள்ள நாடகங்கள் தானே?
- வலி: கருத்துள்ள நாடகங்கள்தான். ஆனால் கற்புக்கு கண்ணகியையும், சீதையையும், சாவித்திரியையும் மட்டும் தான் உதாரணமாகக் காட்ட வேணுமா? அரிச்சந்திரனுக்குப் பிறகு யாருமே சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிக்கேல்லையா? (சிரித்து) இந்தக் கருத்துக்களை சமூக நாடகங்களிலை அமைச்சுக்காட்ட வேணும் எண்டதுதான் என்னுடைய கருத்து! இல்லாட்டா மக்கள் இந்த லட்சியங்கள் புராண நாடகங்களுக்குத்தான் பொருத்தமானவை. மனித வாழ்க்கைக்குப் பொருத்தமற்றவை எண்ட முடிவுக்கு வந்துவிடுவினம்! (சிரிக்கிறான்)
- சு 3: அதுதான் மக்களுக்கு வேணும். தங்களைப்போல மனிசரும் இப்பிடிப்பட்ட லட்சியங்களைக் கடைப்பிடிச்ச வாழ்கினம் எண்டாத்தான், மக்களுடைய மனதிலை அந்தக் கருத்துக்கள் நல்லாப் பதியும். ஆனா ரீச்சர் இப்பிடியான நாடகங்களிலை நடிக்க நல்ல வாய்ப்பிருக்கு!

- லலி: ஏன் சமூக நாடகங்களிலை நடிக்க முடியாதா?
- சுரு: சமூக நாடகங்கங்களை அடக்கமாக, இயல்பாக நடிக்க வேணும். இதுகளிலை பாடலாம், ஆடலாம் ஆழலாம் அடித்தொண்டையாலை வசனம் பேசலாம், அட்டகாச மாகச் சிரிக்கலாம், உலுப்பி நடிக்கலாம்...! (சிரிக்கிறான்)
- லலி: ஒ அதுக்காகத்தான் உப்பிடி நாடகங்களிலும் நடிக்கிறியளா மாஸ்ரர்? (சிரிக்கிறான்)
- சுரு: உள்ளதுதான் ரீச்சர். அதுவும் மனிசருடைய அடிப்படைத் தேவையளிலை ஒண்டுதானே, தன்னுடைய திறமையை வெளிக்காட்டுறது?
- லலி: ஒம் ஒம். ஆர் கதாநாயகன் நீங்களா?
- சுரு: நானேதான்! (சிரிக்கிறான்)
- லலி: சுருமார் மாஸ்ரர், பட்டிமன்றத்திலை இராமனே சிறந்த காப்பியத் தலைவன் எண்டு பேசினியன்! இஞ்சை கோவலனாக நடிக்கிறியள்.....
- சுரு: எல்லாமே நடிப்புத்தானே ரீச்சர்? (சிரிக்கிறான்)
- லலி: (குறும்பாக) எல்லாமேயா?
- சுரு: மேடேவை செய்யிறது எல்லாமி (சிரித்து) நீங்களும் வாறியளா ரீச்சர்?
- லலி: எனக்கு உப்பிட்யான நாடகங்களை, மணித்தியாலக் கணக்காக பொறுமையாக இருந்து பாக்கேலாது! வசதியானால் வாறன்.

காட்சி 5

இடம்: சிவதாஸ் வீடு.

- செ: பிள்ளை லலிதா, ஒரு கலியாணம் வந்திருக்கு செய்யன்.
- லலி: அம்மா, நான் இப்ப கலியாணம் செய்யேல்லை!
- செல்: வயது முப்பது, இப்ப செய்யாமல் பிறகு எப்ப செய்யப் போறாய்?
- லலி: நான் எப்பவோ செய்யிறன். என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதை அம்மா!
- செல்: நீ உன்ரை புகழ் பெற்ற மாப்பிளை வரும்வரையும் காவல் இருக்கிறாய்போலை? ஒடுமீன் ஓடி உறுமீன் வரும்வரையும் வாடி இருக்குமாம் கொக்கு எண்ட மாநிரி! (சிரிக்கிறான்)

- லலி: ஒம் அம்மா!
- செல்: உறுமீனும் வராது, சொறியீனும் வராது! சும்மா மாப்பிளையே கிடைக்குதில்லை. புகழ்பெற்ற மாப்பிளைக்கு எங்கை போறது? உந்தப் பேர் புகழிலை என்னடி இருக்கு? ஒண்டும் இல்லாததுதான் புகழ் எண்டது! புகழ் சோறு போடுமே?
- லலி: அம்மா நான் என்றை விருப்பத்துக்குத்தான் கலியாணம் செய்வன். எனக்குப் பிடிச்சவனைத்தான் சட்டுவன்! சும்மா கேட்டுக் கேட்டு என்னைக் கரைச்சல் பிடிக்காதை!
- செல்: நீ கலியாணம் கட்டின மாதிரித்தான்!
(பெருமூச்சுடன் போகிறான். தர்மேகவரி வருகிறான்).
- தர்: (வந்து) தங்கச்சி லலிதா! நீ நினைக்கிறமாதிரி திறமை யுள்ள மாப்பிளை கிடைக்கும் என்று நம்புறியா?
- லலி: ஒம், கிடைக்கும் அக்கா!
- தர்: சும்மா மாப்பிளையே கிடைக்காதாம், உப்பிடி நிபந்தனை விதிச்சா?
- லலி: தர்மேஷ அக்கா, அது நானல்லோ எடுக்கிறது?
(சிரிக்கிறாள்)
- தர்: அப்பிடியெண்டா, நீயே பாத்து வைச்சிருக்கிறியே?
லலி:
- தர்: என்னடி லலிதா பேசாமல் இருக்கிறாய்? என்னடி புன்னகைக்கிறாய்? அப்பிடியா?
- லலி: (நாணத்தடன்) ஒமக்கா!
- தர்: (ஆவலாக) ஆடி அத?
- லலி: என்னாடை படிப்பிக்கிறார், சுருமார் என்று பேர்!
- தர்: நீ நினைக்கிற மாதிரி திறமைசாலியான ஆளா?
- லலி: ஒமக்கா நல்லா பேசுவர், எழுதுவர், நாடகங்கள் எழுதுவர், நடிப்பர், நடிப்பிப்பர்!
- தர்: அவ்வளவு பேர் பெற்றவரா? நான் கேள்விப்படேல்லையே?
- லலி: அவருடைய கூட்டங்களுக்குப் போறவைக்கு நாடகங்களைப் பாக்கிறவைக்குத்தான் அவரைப்பற்றித் தெரியும் நீ அதுகளுக்கெல்லாம் போறதில்லையே!
- தர்: அவர் உன்னைக் காதலிக்கிறாரா?
- லலி: ஒம் அக்கா!
- தர்: அப்ப என்ன, உனக்கு வயதும் ஆச்சு, சீதனம் இருக்கு, பேசிச் செய்யவேண்டியதுதானே?

- லலி: அக்கா அவசரப்படக் கூடாது! எல்லாம் மெல்ல மெல்ல நடக்கும், உரிய காலத்திலை நடக்கும். தானாக நடக்கும்! (சிரிக்கிறாள்)
- தர்: நல்லது தங்கச்சி. என்னுடைய வாழ்த்துக்கள்!

காட்சி 6

- லலி: (தனக்குத்தானே) அதிலை போறது ஆர்? சுருமார் மாஸ் ரரல்லா? பக்கத்திலை ஒரு இளம் பெண்! யாரது? அவளும் பார்வைக்குப் பிழையில்லை! (வியப்புடன்) இது யாராக இருக்கும்? அவருடைய தங்கையோ? அப்பிடி ஒரு தங்கை இருக்கிறதாக அவர் சொல்லவே இல்லையே! காதலியோ? சீ இருக்காது! அவர் என்னைத்தானே காதலிக்கிறார்? அப்ப ஆர்? (பயந்து) மனைவியோ? கலியாணம் செய்துட்டாரோ? ஒருத்தருக்கும் அறிவிக்காமல்...? (வியப்பு) ஒ...! அவை ஹோட்டலுக்கை போகினம்! சாப்பிடவோ? நீ குடிக்கவோ? அல்லது ஐஸ்கிறீமோ? சுருமார் மாஸ்ரோடை இப்பிடி நெருங்கிப் பழகற இந்தப் பெண் யார்? பெரிய புதிராயிருக்கே? நாளைக்குக் கட்டாயம் கேக்க வேணும். (கவலையாக) அதுவரையும் எனக்கு நிம்மதியிராது!

காட்சி 7

இடம்: ஒரு பாடசாலை வகுப்பறை

- லலி: சுருமார் மாஸ்ரர்! நேற்று உங்களை ஒரு இடத்திலை கண்டன்.
- சுரு: அப்பிடியா? எங்கை கண்டியன் நீச்சர்?
- லலி: ரவுணிலை ஓராளோடை கூட்டிக்கொண்டு ஹோட்டலுக்குப் போனியன்.
- சுரு: ராதிகாவோடை, ஐஸ்கிறீம் குடிக்க.
- லலி: (வியப்புடன்) யார் அந்த ராதிகா?
- சுரு: என்னுடைய வருங்கால மனைவி! (சிரிக்கிறாள்)
- லலி: (அதீர்ந்து) என்ன வருங்கால மனைவியா?
- சுரு: ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் முடிஞ்சது இனித்தான் கல்யாணம்.....

- லலி: ஒருத்தருக்கும் சொல்லிக் கொள்ளாமலா?
- ககு: இனி கலியாணத்துக்குச் சொல்லுவம்! (சிரிக்கிறான்)
- லலி: (கவலையாக) சுகுமார் நீங்கள் ஏக பத்தினி விரகன் எண்டுட்டு, ஒரு பெண்ணை ஏமாத்தீட்டு, இன்னொரு பெண்ணிட்டை போட்டியளே? கோவலன் மாதிரி!
- ககு: இல்லை லலிதா, நான் யாரையும் கலியாணம் செய்து கைவிடேல்லையே?
- லலி: கலியாணம் செய்யேல்லை காதலிச்சியள்!
- ககு: இல்லை நான் ஆரையும் காதலிக்கேல்லை!
- லலி: (தழுதழுத்து) அப்ப என்னோடை இவ்வளவு காலமும் பழகினது..?
- ககு: லலிதா ரீச்சர், நீர் என்னுடைய ரசிகை. நீர் என்னுடைய திறமையைப் பாராட்டினீர். நானும் அதை ஏற்றுக்கொண்டு உம்மையும் பாராட்டினேன். அவ்வளவுதான்!
- லலி: (கவலையாக) உண்மையைச் சொல்லுங்கோ சுகுமார்! நீங்கள் என்னைக் காதலிக்கேல்லையா?
- ககு: லலிதா ரீச்சர், நான் உங்களைக் காதலிக்கேல்லை! உங்களை விரும்பினேன். உங்களுடைய அழகு, திறமை, படிப்பு என்னுடைய திறமையை நீர் பாராட்டினது, எல்லாதையும் விருப்பினேன். நீரும் என்னை விரும்பியிருந்தா உம்மை நான் கலியாணம் செய்திருப்பேன்!
- லலி: (தழுதழுத்து) சுகுமார் நான் உன்ங்களை விரும்பேல்லை, காதலிச்சேன்!
- ககு: அப்பிடியெண்டா எனக்குச் சொல்லியிருக்கலாம்தானே?
- லலி: என்ன உங்களுக்குத் தெரியாதா? நடிக்கிறியள்? உங்களுடைய நாடகங்களிலை நடிக்கிறமாதிரி நடிக்கிறியள்! (அழுகிறாள்)
- ககு: லலிதா ரீச்சர், கம்மா ஃபிறியா பழகினா, காதல் எண்டதா கருத்த? அப்பிடியெண்டா நீர் எனக்குச் சொல்லி இருக்கலாம்தானே?
- லலி: ஒரு பெண் தானாகவே தன்னுடைய காதலை எப்பிடி வெளிப்படுத்த முடியும்?
- ககு: ராதிகா வெளியிட்டாளே, லலிதா? அவளும் உங்களைப் போல என்னுடைய ரசிகை. நான் பேசுற கூட்டங்களுக்கு வந்தாள். என்னுடைய பேச்சையும் நடிப்பையும் பாராட்டினாள். என்றை நாடகங்களைப் பாராட்டினாள்!

கடைசிலை என்னையே காதலிக்கிறன் எண்டான். ஏற்றுக் கொண்டுட்டன்!

சுரு:

சுரு: லலிதா ரீச்சர் நீங்கள் ஏன் உங்களுடைய காதலை எனக்கு வெளியீடேல்லை என்று சொல்லட்டா? 'நான் ஒரு பட்ட தாரி ஆசிரியை எண்ட கௌரவம் உங்களைத் தடுத்திட்டுது. ராதசா முந்திட்டான்!

லலி: அப்ப ரண்டு பேரையும் ஒரே நேரத்திலை காதலிச்சிருக்கிறியள்?

சுரு: இல்லை நான் யாரையும் காதலிக்கேல்லை. எனக்கு எத்திலையோ ரசிகைகள். எல்லாரும் பாராட்டினாலும் + நீ தோசம். நன்றி தெரிவிப்பன்! 'எல்லாரையுமா நான் காதலிக்க முடியும்? (சிரிக்கிறான்)

லலி: சுருமார் மாஸ்டர், நீங்கள் ஏன் ராதிகாலை கல்யாணம் செய்யத் தீர்மானிச்சியள் என்று நான் சொல்லட்டா?

சுரு: சரி சொல்லும்?

லலி: அவளிட்டை நிறையச் சீதனம் இருக்கு. அதக்கு ஆசைப் பட்டுத்தான் தீர்மானிச்சியள்! என்ரை ரசிகை, பாராட்டு எண்டதெல்லாம் வெறும் நடிப்பு!

சுரு: என்னை ரசிக்கப் பாராட்டின பெண்ணிட்டை நிறையச் சீசனமும் இருப்பது என்னுடைய அதிஷ்டம்! அதாலை என்ரை பெற்றோரும் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கேல்லை.

லலி: (அழுதுமுத்து) ஒரு பெண்ணோடை மென்மையான உணர்வுகளோடை, வாழ்க்கையோடை விளையாட்டடியள்! (அழுகிறாள்)

சுரு: அழாதை லலி! எடுத்துச் சொல்லாமல் இருந்தது உன்னுடைய குற்றம்!

லலி: (கோபமாக) காசுக்காகத்தான் அவளைக்கட்டுறியள்! மேடேலை பேசுறது ஒண்டு ... வாழ்க்கேலை நடந்து கொள்ளறது இன்னொண்டு! உண்மை, நேர்மை, வட்சியம், விழுமியம், அன்பு, காதல், ஒந்தத்தனுக்கு ஒருத்தி. எண்டு மேடேலை சொல்லுறதெல்லாம் வெறும் பசப்பு வார்த்தை!

சுரு: நீர் எதை வேண்டுமானாலும் சொல்லும். நான் இனிமேல் என்னுடைய முடிவை மாற்றப்போறதில்லை!

லலி: இதுதான் சொல்லுறது பெண்கள் அவசரப்பட்டுக் காதலிக்கக் கூடாதெண்டு! நான் ஏமாந்துட்டன்! (அழுகிறாள்)

காட்சி 8

இடம்: சிவதால் வீடு.

- தர்: லலிதா
- லலி: என்னக்கா?
- தர்: என்ன கொஞ்ச நாளா ஒருமாதிரி இருக்கிறாய்?
- லலி: என்ன மாதிரி. (அசட்டுச் சிரிப்பு) நான் என்றை பாட்டி
லை படிச்சுக் கொண்டு இருக்கிறேன்.
- தர்: ஒருத்தரோடும் ஒண்டும் பேசுறதில்லை. நீயும் உன்றை
பாடுமாக ஒதுங்கியிருக்கிறாய்.
- லலி: அதுதான் சொன்னனே அக்கா. நான் படிக்கிறேன்.
- தர்: முந்தியெல்லாம் எவ்வளவு கலகல்ப்பாய் இருப்பாய். இப்ப
ஒரே சோகம், முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு.
- லலி: இல்லை. எனக்கு ஒரு சோகமும் இல்லை தர்மேஸ்
அக்கா. (அசட்டுச் சிரிப்பு)
- தர்: அகத்தின் அழகு முகத்திலை தெரியுமடி லலிதா. உன்றை
முகமே காட்டுது. என்ன பள்ளிலை ஏதும் பிரச்சினையா?
- லலி: அக்கா ஒண்டும் இல்லை எண்ணூறள்.
- தர்: காதலினோடே ஏதும் பிரச்சினையா? ஊடலா? சொல்லடி.
- லலி: அவருக்கு கலியாணம் முற்றாகிட்டுது! (வீம்முக்கிராள்)
- தர்: (பதறி) எனை கலியாணம் முற்றாகிட்டுதா?
- லலி: ஓமக்கா, எழுத்து முடிஞ்சுது இனிக் கலியாணம்தான்.
- தர்: அப்ப உன்னைக் காதலிக்கிறான் என்று சொன்னியே?
- லலி: அவளும் நல்ல ரசிகையாம். தன்னைக் காதலிச்சாளாம்.
- தர்: அப்ப ரண்டு பேரையும் ஒரே நேரத்திலை காதலிச்சானா?
- லலி: அப்பிடித்தான் போலை. அவள் தானாக வந்து தன்றை
காதலை எடுத்துச் சொன்னாளாம். நான் சொல்லேனை
யாம். எப்பிடி அக்கா ஒரு பெண் சொல்ல முடியும்?
- தர்: நீ அவனைக் காதலிச்சிருக்கக் கூடாது. அப்பிடிக்க காத
லிச்சா நேரத்தோடே அதை அவனுக்குச் சொல்வி
இருக்கலாம்.
- லலி: உதெல்லாம் பொய் அக்கா! அவர் காசுக்காகத்தான்
ராதிசாவை கட்டிட்டார்!
- தர்: உன்னிடமும் சீதணம் இருக்குத்தானே லலிதா?
- லலி: அவனிடமே இன்னும் கூட இருக்குப்போலை!

- தர்: நீ உந்தப் பேர் புழிலை மயங்கினதுதான் வந்த பிழை! அவங்களுக்குப் பல ரசிகைகள், பல அட்மயறேஸ் இருப்பீம்.
- லலி: இல்லை அக்கா, இந்த ஆண்களே இப்பிடித் தான்! காசாசை பிடிச்சவங்கள்! ஏமாற்றுக்காறங்கள்!
- தர்: எல்லாரையும் அப்பிடிச் சொல்வக்கூடாது லலிதா.....! என்னுடைய கணவர் சிவதாசைப் பார்! என்னிலும் பிள்ளையளிலும் எவ்வளவு அன்பாய் இருக்கிறார். உறுதியாய் இருக்கிறார்!
- லலி: தர்மேஸ் அக்கா! நான் உன்னுடைய கணவனைப் பகிடி பண்ணினன். அத்தான் எவ்வளவு நல்லவர்! இவரைப் பகிடி பண்ணினத்துக்குக் கிடைச்ச தண்டனைதான் இது! (அழுகிறாள்)
- தர்: லலிதா, நீ அவரைப் பகிடி பண்ணேல்லை. உன்ரை கொள்கையைச் சொன்னாய். அதிலை என்ன பிழை? சரி இனி என்ன செய்யப் போறாய்?
- லலி: என்ன செய்யிறது? நான் இப்பிடியே இருப்பன்!
- தர்: என்ன லலிதா. அவன் ஆரோ உன்னை ஏமாத்திட்டான் எண்டதுக்காக, நீ கலியாணம் கட்டாமல் இருக்கப் போறியா? நீயும் கலியாணம் செய்து வாழவேணும்!
- லலி: அக்கா, எனக்கு வாழ்க்கையே வேறுத்துப்போச்சது! (அழுகிறாள்)
- தர்: என்னடி தற்கொலை செய்யப் போறியா? தங்கச்சி மடையேலை பாராதை! காதல்தான் உலகம் இல்லை! அதோடை நீ முறையாக காதலிக்கவும் இல்லை!
- லலி: (விரத்தியாக) அவர் காதலிச்சாரோ இல்லையோ, நான் காதலிச்சன் அக்கா, எனக்கு வாழ்க்கையும் வேண்டாம். உலகமும் வேண்டாம்!
- தர்: தங்கச்சி உனக்கு அழகு, படிப்பு உத்தியோகம் சீதணம் எல்லாம் இருக்கு. உந்தக் காதல் தோல்வி எல்லாம் இந்தக் காலத்திலை சர்வசாதாரணமடி! உன்னை ஏற்றுக் கொள்ள எத்தனையோ பேர் முன்வருவார்கள்!
- லலி: அக்கா, உந்தக் கலியாணக் கதையை என்னோடை பேசாதை! என்னை நிம்மதியாய் இருக்க விடு பிளீஸ்!
- தர்: சரி நான் பேசேல்லை.
(தர்மேகவரி உள்ளே போகிறாள். கணவன் சிவதாஸ் எதிர்ப்படுகிறாள்)
- லலி: என்ன தர்மேஸ், லலிதாவுக்கு காதல் தோல்வி ஏற்பட்டிருக்கு போலை?

- தர்: ஓம் சிவா. அவள் பேர் புகழ் உள்ள மாப்பிளை எண்டு ஆசைப்பட்டுக் காதலிச்சாள்! அவன் அவளை ஏமாத்திட்டான்!
- சிவ: எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டு தான் இருந்தன் தர்மேஸ்.
- தர்: தெரியுமா சிவா?
- சிவ: எல்லாம் தெரியும் தர்மேஸ். இனி லலிதாவை உப்பிடியே விடக்கூடாது! உடனடியாக அவளுக்கு ஒரு கலியாணம் செய்து வைக்கவேணும்!
- தர்: அவள் கலியாணம் வேண்டாம் என்று சொல்லுறானே?
- சிவ: அவள் அப்பிடித்தான் சொல்லுவள். விட்டா, உப்பிடியே யோசிச்சு, யோசிச்சு கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருப்பள் கலியாணம் செய்து வைச்சா, எல்லாம் சரியாட்போயிடும்!
- தர்: அதுக்கு அவள் சம்மதிச்சாத்தானே!
- சிவ: காதல் முறிவுக்கு அதுதான் மருந்து! கலியாணம் கட்டி வைப்பது! (சிரிக்கிறான்)

காட்சி 9

இடம்: சிவதாஸ் வீடு

- சிவ: தர்மேஸ்!
- தர்: என்ன சிவா?
- சிவ: லலிதாவுக்கு ஒரு நல்ல இடம் வந்திருக்கு. என்னோட வேலை செய்யிற பொடியன். பரஞ்சோதி எண்டு பேர். நல்ல குணமான பொடியன்! அழகான பொடியன்!
- தர்: இவளின்ரை லல் பிறேக் கதை. அவனுக்குத் தெரியுமா?
- சிவ: ஓம் தெரியும். இருந்தாலும் செய்ய விரும்புறான்.
- தர்: ஏன் அப்பிடி? உங்கை கன பொம்பிளையள் இருக்கிறாளாவை.
- சிவ: லலிதாவுக்கும் என்ன குறை தர்மேஸ்? சீதணம் இருக்கு பொம்பிளையையும் கண்டிருக்கிறான். அவனுக்குப் பிடிச்சுக் கொண்டுது. கட்டவிரும்புறான்.
- தர்: இப்ப கட்டிட்டு, பிறகு உபத்திரவம் குடுக்கக் கூடாது!
- சிவ: அப்பிடி ஒண்டும் இல்லை தர்மேஸ். அவன் எனக்கு உறுதியாகச் சொன்னவன். கட்ட விரும்புறான்.

- தர்: அவருக்கும் லவ் பிறேக் ஏதும் இருக்குமோ? (சிரிக்கிறான்)
- சிவ: இருக்கும் இருக்கும். ஆளுக்குத் தெரியும்? நான் கேக்கே ல்லை. (சிரித்து) இனி பேசிச் செய்யிற பொம்பளை யளுக்கும் எண்ணென்ன கதையள் இருக்கோ? அவனுக்கு லலிதாவைப் பிடிச்சுக் கொண்டுது!
- தர்: லலிதா தான் ஒரே பிடிவாதமாக வேண்டாம் எண்டு நிக்கிறாளே?
- சிவ: நீ ஒருக்காக் கேட்டுப்பாரன் தர்மேஸ். ரண்டு பகுதிக்கும் நல்லது!
- தர்: சரி சிவா, நான் கேட்டுப் பாக்கிறன்.
- சிவ: நான் ஒரக்கா வெளிலை போட்டு வாறன். (போகிறான்) (தர்மேஸ் இருக்க, லலிதா வருகிறாள்)
- தர்: லலிதா! கொஞ்சம் நில்!
- லலி: என்னக்கா?
- தர்: உனக்கு ஒரு நல்ல கலியாணம் வந்திருக்கடி. சிவா அத்தா னோடை வேலை செய்யிறவராம். நல்ல குணபான லட் சணமான பொடியனாம். உன்னை விரும்பிக் கேக்கிறான்
- லலி: அதேன் அப்பிடி விரும்புறார்? உங்கை எத்தினை பேர் இருக்கினம்?
- தர்: தங்கச்சி நல்ல மாப்பிளை கிடையாதது மாதிரி நல்ல பொம்பிளையும் கிடைக்கிறது அருமை தானே? உன்ரை கதை எல்லாம் அவனுக்குத் தெரியுமாம். அதைப் பொ ருட்படுத்தவே மாட்டானாம்!
- லலி: இப்ப அப்பிடிச் சொலிலீட்டுப், பிறகு வைச்சு அறுப்பன்! உது வேண்டாம்!
- தர்: இல்லை எண்டு சொன்னவராம். அத்தான் சிவதாள் தான் உத்தரவாதம்! இதைவிட உனக்கு என்னடி வேணும்?
- லலி: அக்கா நான் உனக்குச் சொன்னனான் தானே? எனக்கு கலியாணமே வேண்டாம்! நான் செய்யேல்லை!
- தர்: தாதல் போனா, வாழ்வு போச்சா? உப்பிட்யே இருந்த என்னடி செய்யப்போறாய்?
- லலி: நான் என்னவோ செய்யன். அக்கா தயவு செய்து என் னை நிம்மதியாய் இருக்க படு!
- தர்: சரி சரி நல்ல நிம்மதியாய் இரு!
- லலி: கலை இடிக்குது. போய்ப் படுக்கப்போறன்! (போகிறாள்)

காட்சி 10

இடம்: சிவதாஸ் வீடு

- தர்: லலிதா இது நல்ல கலியாணம் இதைச்செய்!
- செல்: பிள்ளை லலிதா, எங்களுக்குப் பிறகு, உனக்கு ஆரடி இருக்கிறது?
- லலி: எனக்கு ஏனம்மா ஆக்களை? என்றை உத்தியோகம் இருக்கு. நான் என்றை பாட்டிலை இருப்பன்.
- செல்: பெண் எண்டவள் கலியாணம் செய்ய வேணும். கணவன் பிள்ளையன் தான் அவளுக்கு உண்மையான பாதுகாப்பு!
- சிவ: பரஞ்சோதியை எனக்கு நல்லாத் தெரியும். நல்ல வேலை. குணமான பொடியன். உன்னை விரும்பிக் கேக்கிறான்
- தர்: விரும்பிக் கேக்கிற இடத்திலை தான் கலியாணம் செய்ய வேணும்! மதிப்பா வைச்சிருப்பினம்.
- லலி: இப்ப கட்டிட்டு பிறகு வைச்சுச் சித்திரவதை செய்வன்!
- சிவ: பரஞ்சோதியை எனக்கு நல்லாத் தெரியும். அவன் அப்பிடிச் செய்ய மாட்டான். அதுக்கு நான் உத்தரவாதம்!
- செல்: மருமேனுக்குத் தெரிஞ்சு மாம்பிளை. அவர் எல்லாத்துக்கும் உத்தரவாதம் அளிக்கிறார்! இத்த மாதிரி ஒரு கலியாணம் வராதடி! செய்யடி லலிதா!
- லலி: சரி அம்மா, நான் கலியாணம் செய்யிறன்!

இலங்கை வரலாறு

8 - 11 - 97

நாடகத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் (ELEMENTS OF A PLAY)

ஏன் எழுதினோன்?

நாடகத்துறை சம்பந்தமான பல்வேறு விதமான நூல்கள் ஆங்கில மொழியில் உள்ளன. அது ஒரு சமுத்திரம் ஆங்கிலத்தில். ஒருவர் தமது வாழ் நாள் முழுவதையும் அத்துறையில் செலவிட்டாலும் கற்றுமுடிக்க இயலாது. 'ஆசைபற்றி அறையலுற்றேன்' என்று கம்பர் பாடியதுபோல நானும் ஆசைபற்றி "நாடகம் எழுதுவது எப்படி!" என்ற ஒரு நூலை எழுதினேன். அதில் 'வாத்தியார் கவனம்' என்ற ஒரு நாடகத்தை எடுத்துக் கொண்டு நாடகத்தின் முக்கிய அம்சங்களை விளக்கினேன். நாடகத்தை ஒரு பாடமாகப் பயிலும் மாணவர்கள் பல்வேறு விதமான நாடகங்களையும் எடுத்து ஆராய்து கற்றால்தான் நாடகத்தின் அமைப்புப் பற்றிய ஒரு நல்ல விளக்கத்தைப் பெறுவார்கள்.

நான் எழுதுகின்ற நாடகங்கள் எல்லாமே நாம் வாழுகின்ற இந்த வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் நாடகங்களே. 1995 ம் ஆண்டு நடந்த இடம் பெயர்வு யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த எல்லோரையும் பாதித்தது. அதன்பின் விளைவுகள் இப்பொழுதும் நீண்டு கொண்டிருக்கின்றன அனுமார் வால்போல. அவற்றை வைத்து நான் பல வானொலி நாடகங்களை எழுதினேன். முன்பு 'வீடு' என்ற நாடகத்தை எனது மகன் மணிவண்ணனது நினைவு மலரில் பிரசுரித்தேன். இந்த நூலிலும் அந்த வகை நாடகங்கள் இடம் பெறுகின்றன. அவற்றில் "யாழ்ப்பாணமா? கொழும்பா?" என்ற நாடகத்தை வைத்து நாடகத்தின் முக்கிய அம்சங்களை மீண்டும் ஒரு முறை விளக்கலாம் என்று நினைத்தேன். இந்தக் கட்டுரையை வாசித்தால் மாணவர்கள் நிச்சயம் பயன் பெறுவார்கள்! நான் மாணவர்களுக்காக மட்டும் எழுதவில்லை. எல்லோருக்காகவுமே எழுதுகின்றேன்!

தோற்றுவாய் (EXPOSITION)

நாடகத்தின் கதை தொடங்குகின்ற நேரத்துச் சூழ்நிலை (situation) என்ன? அதற்கு முன்பு என்ன நடந்தது? நாடகத்தில்

வருகின்ற பாத்திரங்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்? இந்தச் சூழ்நிலையில் அவர்களை எதிர்நோக்குகின்ற பிரச்சினை என்ன? போன்ற அடிப்படையான தகவல்களே நாடகத்தின் தோற்றுவாயில் வரும். நாடகாசிரியன் இத் தகவல்கள் முழுவதையும் உரையாடல் மூலமே தருவான்.

யாழ்ப்பாணத்தை ஆமி பிடிக்கப்போகிறது என்று பயந்து, வலிகாமத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ஐந்து லட்சம் பேரும் தங்களது வீடு வாசல், பொருள் பண்டம் எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு, அகதிகளாகச் சாவகச்சேரிக்கு ஓடியது தான், நாடகம் தொடங்குவதற்கு முன்பு நடந்த கதை.

இப்பொழுது சாவகச்சேரிக்கு ஆமி வந்து விட்டது. அங்குள்ள தமிழ் மக்கள் என்ன செய்வ தென்று தெரியாது முழுகுகின்றனர். எங்கே போவது? வன்னிக்கா? கொழும்பிற்கா? எங்கே போனால் பாதுகாப்பாக வாழலாம் என்பது தான் இப்பொழுது அகதி+ளை எதிர்நோக்குகின்ற பிரச்சினை. இந்த நடகத்தில் இரண்டு குடும்பங்கள் வருகின்றன. பாலகிருஷ்ணன் குடும்பம் கொழும்பு செல்லத் தீர்மானிக்கின்றது. பரமசிவம் குடும்பம் யாழ்ப்பாணம் திரும்பத் தீர்மானிக்கின்றது. இவ்வளவு விபரங்களும் முதலாம் காட்சியிலேயே தரப்பட்டுள்ளன.

செயல் (ACTION)

நாடகத்தில் செயல்கள் நிறைய வரும். அவை வெளிப்படையான செயல்கள், (physical action) உள்ளார்ந்த செயல்கள் (Inner action) என இரு வகைப்படும். நாடகம் நடிக்கப்படும் பொழுது நீங்கள் இந்த வெளிப்படையான செயல்களைப் பார்க்கலாம், கேட்கலாம். ஆனால் உள்ளார்ந்த செயல்கள் பாத்திரங்களின் இதயங்களிலும் மனதிலும் நிகழ்பவை. அப்பாத்திரங்கள் நினைப்பவை உணர்பவையே அவை. அவற்றை நீங்கள் பார்க்க முடியாது. பாத்திரங்களது செயல்கள், அவர்களது உரையாடல்கள், அவை சூழ்நிலைக்கேற்பவும் மற்றவர்களுடன் உறவாடும் பொழுதும் நடந்து கொள்ளும் விதங்களிலிருந்து அவற்றை நீங்கள் கிரகித்துக் கொள்ளலாம். சில நாடகங்களில் வெளிப்படையான செயல்களை விட, மனத்தளவில் நிகழ்கின்ற செயல்களே முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. யாழ்ப்பாணமா? கொழும்பா? நாடகம் முழுவதிலும் உள்ளார்ந்த செயலாக, நாடகத்தின் அடிநாதமாக நின்று பாத்திரங்களை இயக்கும் சக்தியாக விளங்குவது - பயம்!

பாத்திர வார்ப்பு (CHARACTERIZATION)

எந்த வகை இலக்கியத்திலும் மிகவும் முக்கியமான அம்சம் இது தான்: நம்பகத் தன்மை வாய்ந்த பாத்திரங்களை உருவாக்க

குதல். ஒரு இலக்கிய வாதியின் படைப்பாற்றல் இதைக் கொண்டு தான் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது! சமூகத்தில் நாம் அன்றாடம் சந்தித்துப் பேசிப் பழகுகின்ற மனிதர்கள் பாத்திரங்களாக வரவேண்டும். அவற்றின் பேச்சு, செயல்கள், சிந்தனை, நம்பிக்கைகள், அவநம்பிக்கைகள் உணர்ச்சிகள் போன்றவற்றை வெளிப்படுத்துகின்ற முறையில் நாடகாசிரியன் இதைச் சாதிக்கலாம். ஒரு பாத்திரம் பற்றி ஏனைய பாத்திரங்கள் பேசிக் கொள்வனவும் டாத்திர வார்ப்புக்கு உதவும்.

யாழ்ப்பாணமா? கொழும்பா? நாடக பாத்திரங்களின் நம்பகத்தன்மை பற்றிய பிரச்சினையே இல்லை! ஏன், அது நீங்கள் தானே?

உருண்டையான பாத்திரங்கள் (Round Characters) நாடகத்தின் முடிவில் சிறிதளவாவது மாறிப்போயிருக்கும். தட்டையான பாத்திரங்கள் (Flat Characters) மாறாமல் அப்படியே இருக்கும். நாடக பாத்திரங்கள் மாறுவதற்கு தகுந்த, நம்பகத் தன்மையுள்ள காரணங்களை நாடகாசிரியர் கொடுக்க வேண்டும். ஒரு காரணமும் இல்லாமல் ஒரு பாத்திரமும் மாற்றம் அடைவதில்லை.

இந்த நாடகத்தில் வருகின்ற பாத்திரங்களும், நாடகத்தின் முடிவில், அதன் ஆரம்பத்தில் இருந்த நிலையிலிருந்து மாறிப்போய்த் தான் இருக்கிறார்கள். அந்த மாற்றங்களுக்கு நம்பத்தகுந்த காரணங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளனவா என்று, நேயர்களே ஆராய்ந்து பார்த்துக் கொள்ளலாம்!

கதைப் பின்னல் (PLOT)

நாடகத்தில் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வருகின்ற செயல்களின் (actions) தொகுப்பே கதைப் பின்னல் (plot) ஆகும். சிறு சிறு சம்பவங்களும் நிகழ்வுகளும் (events, incidents) செயல்களை உருவாக்குகின்றன. முன்பு தோற்றுவாயில் கூறப்பட்ட நாடகத்தின் சூழ்நிலை, அது பிரதான பாத்திரத்திக்கு அல்லது பாத்திரங்களுக்கு ஏற்படுத்துகின்ற பிரச்சினை ஆகியவற்றுடன் புளொட்டும் துவங்குகின்றது. பிரச்சினையில் மாட்டுப்பட்டுள்ள பிரதான பாத்திரம், அதைத் தீர்த்து வைக்க முயற்சிக்கும் பொழுது, கதைப் பின்னலும் வளர்கின்றது; இறுகுகின்றது. ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வரும் சம்பவங்கள் வாசகர்களுக்கு பரபரப்பையும் விறுவிறுப்பையும் (Suspense) சையும் ஏற்படுத்தும் வகையில் ஒன்றன் மேல் ஒன்று கட்டி எழுப்பப்படும். இத்தகைய வளர்ச்சியையே நாடகத்தின் எழுச்சி (Rising Action) என்பர். இந்த எழுச்சி நாடகத்தின் உச்சக் கட்டம் வரை நீடிக்கும்.

இந்த நாடகத்தில் கொழும்புக்குச் செல்லும் பாலகிருஷ்ணன் குடும்பம் பல பிரச்சினைகளை எதிர் கொள்கின்றது. அவர்களது

மகன் சுரேஷ் காணாமல் போகும் வரை அந்த வளர்ச்சி நீடிக்கின்றது.

முரண் (CONFLICT)

'முரண்' இல்லையேல் நாடகம் இல்லை. இதனை மோதல், பிரச்சினை, என்றும் அழைக்கலாம். இருவேறுபட்ட சக்திகளுக்கிடையில் ஏற்படுவதே மோதல் என்பது. நாடகத்தின் பிரதான பாத்திரத்திற்கு ஒரு பிரச்சினை எழுகின்றது. அது அதனைத் தீர்க்க முயற்சிக்கின்ற பொழுது மோதல் வருகின்றது. மனிதன் எதனுடனும் முரண்பட்டு நிற்கலாம். இன்னொரு மனிதனுடன், இயற்கையுடன், சமுதாயத்துடன், அரசாங்கத்துடன்..... இருவேறுபட்ட வாழ்க்கை முறைகள், கொள்கைகள், நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றிற் கிடையிலும் மோதல்கள் ஏற்படலாம். மோதல் மனிதனுக்குள்ளே நடப்பதாகவும் இருக்கலாம். உண்மையைச் சொல்லவா? விடவா? எனது பயம், கோபம், விருப்பு வெறுப்புக்களை வெல்லவா? அல்லது அவற்றிற்கு அடி பணிந்து போவதா? கூட்டத்துடன் அள்ளுப் பட்டுப் போவதா? அல்லது தனித்து நிற்பதா?

பிரதான பாத்திரம் தனக்கு ஏற்படுகின்ற பிரச்சினையை தீர்க்க முயற்சிக்கும் பொழுது, இறுதியில் என்ன நடக்கும் என்பது கேள்விக் குறியாகவே இருக்கிறது. இப்போராட்டம் ஏற்படுத்தும் பதட்டமும் (suspense) சுமே பார்வையாளர்களது கவனத்தை ஈர்த்து, அவர்களை நாடகத்தை ரசிக்கச் செய்கின்றன. பெரும் பாலான நாடகங்களில் பிரச்சினை தீர்க்கப்படுகின்றது. பிரதான பாத்திரம் தன்னை எதிர்த்து நிற்கும் சக்திகளை வென்று வாகை சூடுகின்றது. அல்லது அவற்றிடம் தோற்றுப் போகிறது. சில நாடகங்களில் பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்படாமல் போகின்றன. உதாரணம். 'பிரச்சினைகள்'. அங்கு தீர்ப்பு சாத்தியமில்லை.

நாடகத்தின் உச்சக் கட்டத்தில் பிரதான பாத்திரம் பிரச்சினையைத் தீர்க்க எடுக்கின்ற இறுதி முயற்சியில் இரண்டைத்தா ஒன்று நடக்கலாம். நான் என்ன செய்யப் போகின்றேன், என்ன நடக்கும் என்பதை பிரதான பாத்திரமே தீர்மானிக்கின்றது. அல்லது இன்னொரு பாத்திரத்தினாலோ, தனது சக்திக்கு அம்பாற்பட்ட சூழ்நிலை காரணமாகவோ, அது தான் தெரிவு செய்த பாதையை விட்டு, வேறு பாதையில் போக நேர்கிறது.

இந்த நாடகத்தில் பல முரண்கள். பயம் தான் பிரதான பிரச்சினை. பரமசிவம் குடும்பம் பயத்தினைப் பொருட்படுத்தாது யாழ்ப்பாணம் வந்து சொந்த வீட்டில் குடியேறி வாழ்கின்றது. பாலகிருஷ்ணன் குடும்பம் பயமின்றிப் பாதுகாப்பாக வாழ்வதற்காக கொழும்புக்கு ஒடுகின்றது. அங்கே அவர்கள் பல பிரச்சினைகளை

எதிர்கொள்ளவேண்டி வருகின்றது. மசன் கரேஷ் காணாமல் போவது நாடகத்தின் உச்சக் கட்டம். கொழும்பில் வாழ்வது யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வாழ்வதைவிட அபாயகரமானது என்பதை அறிகிற பொழுது தான், அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் திரும்புகின்றனர். அவர்களால் பயத்திலிருந்து தப்ப முடியவில்லை. அதை வெல்லவும் முடியவில்லை. பயத்துடன் வாழ்வதற்காகவே யாழ்ப்பாணம் வருகின்றனர்.

உச்சக் கட்டம் (CLIMAX)

நாடகத்தில் மிகுந்த உணர்ச்சிச் செறிவுள்ள பகுதியே உச்சக் கட்டமாகும். அதற்குப் பிறகு நாடகத்தில் suspense இராது. பிரதான பாத்திரத்தின் இதிரு முயற்சியில் விடயம் அங்காலையோ, இங்காலையோ என்று தீர்மானிகப்பட்டு விடும். நாடகப் போக்கிற்கு ஏற்பவே அதன் முடிவும் அமைந்திருக்கும். ஒருவர் திடீரென்று பெரிய வீரனாவதில்லை. தன்னையும் விடப் பன் மடங்கு வலுவுள்ள சக்திகளை ஒருவன் தன்னந் தனியனாக நின்று அடித்து வீழ்த்தி வெற்றி பெறுவது, எங்கள் அடிதடித் தமிழ்ப் படங்களில் மட்டுமே. நாடகத்தின் கதைப் போக்கு அதில் தரப்பட்டுள்ள தரவுகள், குழ்நிலைகள், நாடகப் பாத்திரங்களது தன்மைகளுக்கு ஏற்பவே, இப்படித் தான் நடந்திருக்கும் என்று நம்பத்தக்க முறையில். பிரச்சினை தீர்க்கப்படல் வேண்டும்.

சிக்கல் அவிழ்ப்பு (DENOUEMENT)

பிரச்சினை எவ்வாறு தீர்க்கப்படுகின்றது? அதன் விளைவுகள் என்ன? அந்தத் தீர்வு பாத்திரங்களில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் என்ன? என்பவற்றை எடுத்துக் கூறும் பகுதியே denouement. கருக்க மாகச் சொன்னால், நாடகத்தின் கதை அந்த மாதிரியாக முடிவுற்றதற்குரிய காரணங்களை 'சிக்கல் அவிழ்ப்பு' என்ற பகுதி எடுத்துச் சொல்லும். இந்தநாடகத்தில் பாலகிருஷ்ணன் குடும்பம் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேரும் பகுதியே denouement ஆகும்.

நாடகம் எழுதுவது எப்படி?

நான், எனது 'நாடகம் எழுதுவது எப்படி?' என்ற நூலில் நாடகம் எழுதுவது பற்றியும், வானொலி நாடகம் எழுதுவது பற்றியும் தனித்தனியான இரு கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கின்றேன். அவற்றில் எழுதாத — விளக்கமாக எழுதாத விடயங்களையே இக் கட்டுரையில் எழுதுகின்றேன்.

இன்று பெரிய மேடை நாடகங்களை யாரும் எழுதுவது மில்லை, நடிப்பதுமில்லை. விசேட விழாக்கள் இதற்குப் புற நடை. பாடசாலைகளில் மட்டும்தான் இன்று நாடகங்கள் அதிகம் நடிக்கப்படுகின்றன. அவையும் சிறிய நாடகங்கள். எனவே எப்பொழுதும் எழுதப்பட்டு நடிக்கப்பட்டு வருகின்ற வானொலி நாடகங்களை மனதில் கொண்டே, இக் கட்டுரையை எழுதியுள்ளேன். ஆனால், இதில் கூறப்பட்டுள்ள சில விடயங்கள் மேடை நாடகத்துக்கும் பொருந்தும் என்பதையும் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றேன்.

கரு

நாடகத்திற்கு வேண்டிய கதையை எங்கிருந்து பெறுவது? வாழ்க்கையில் இருந்து தான். வேறு எங்கிருந்து? ஒரு கதை, ஒரு கருத்து, ஒரு சிறு சம்பவம், ஓர் உணர்ச்சி, ஒரு பாத்திரம் என்று எதிலிருந்தும் நாடகத்திற்கு வேண்டிய ஒரு கரு கிடைக்கலாம். எனவே எந்த நேரமும் நாடகத்திற்கான ஒரு கருவைப் பாய்ந்து பிடிப்பதற்குத் தயாராக இருங்கள்!

கருக் கிடைத்ததும் அதுபற்றித் தீவிரமாகச் சிந்தியுங்கள். வயிற்றில் உள்ள கரு வளர்வது போல, சிந்திக்கச் சிந்திக்க அக் கரு வளர்ந்து, கதை, கருத்து, சம்பவங்கள், பாத்திரங்கள் எல்லாம் உருவாகும் உங்கள் மனதில். பிறகு நாடகத்தை எழுதுவது இலகுவான காரியம். பற்றாத துணியில் சட்டை வெட்ட இயலாது. துணி பெரிதாக இருந்தால் சட்டைக்கு வேண்டிய துணியை இலகுவாக வெட்டி எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

குறித்து வைத்துக் கொள்ளுதல்

உங்களுக்குக் கிடைக்கின்ற கருத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் நீங்கள் உடனடியாகக் குறித்துவைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இல்லையெல் அவை எங்கிருந்து வந்தனவோ, அந்த இடத்திற்கே,

அதே வேகத்தில் பறந்து சென்றுவிடும். சிறிய குறிப்புக்களால் சுகமில்லை. ஒரு கால இடைவெளிக்குப் பின்பு, அவற்றை எடுத்துக் பார்க்கின்ற போழுது ஒன்றும் புரியாது. கதை, கதைத்திருப்பங்கள், பாத்திரங்களையும் உள்ளடக்கியதாக பெரிதாகத் தெளிவாக, கடைசி ஒரு கொப்பித்தாளின் ஒரு பக்கத்திற்காவது எழுதி வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். நாடகத்தைக் காட்சிகளாகப் பிரித்து எழுதினால் இன்னும் நல்லது. இந்த மாதிரியாக பல நாடகங்களுக்கு வேண்டிய குறிப்புகளை நான் எழுதி வைத்திருக்கிறேன். அதனால் தான் நினைத்த மாத்திரத்தில் என்னால் நாடகம் எழுதமுடிகின்றது.

தொடர்ந்து எழுதுதல்

தொடர்ந்து எழுதுதல் என்றால் 24 மணித்தியாலங்களும் எழுதிக்கொண்டிருப்பது என்று அர்த்தமல்ல. வேறு எதைப்பற்றியும் சிந்திக்காது, வேறு எதையும் எழுதாது, தொடர்ந்து நாடகத்தையே எழுதவேண்டும் என்பது பொருள். உலையிலுள்ள இரும்பு சூடாக இருந்தால், நாங்கள் அதை எடுத்து அடித்து எமக்கு வேண்டிய உருவத்தைச் சமைக்கலாம். சூடு தணிந்தால் இரும்பு குளிர்ந்துவிடும். பிறகு மறுபடியும் சூடாக்க வேண்டும். நெசவு செய்யும் பொழுது இழைகள் அறுந்துவிட்டால், பிறகு அவற்றைத் தேடிப்பிடிப்பது எவ்வளவு சிரமமான காரியம்?

பல்வேறு இலக்கியவகைகள்

கவிதை, சிறுகதை, நாடகம், நாவல் என்று ஒவ்வொரு இலக்கிய வகைகளை எழுதுவதற்கும் வெவ்வேறு திறமை, சொல்லாட்சி படைப்பாற்றல் உத்திமுறைகள் வேண்டும் என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

கவிதையில் உணர்ச்சிக் குமுறல், கிண்டல், அழகிய சொற்பிரயோகங்கள், வார்த்தைகளின் ஜாலம், பூடகம்..... சிறுகதையில் கதை, வர்ணனை, உணர்ச்சி வெளிப்பாடு, ஆகியவை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. அங்கு பாத்திர வார்ப்பிற்குக் கூட முதன்மை இல்லை. உரையாடல் இல்லாமலே சிறுகதை எழுதி விடலாம்.

நாவலுக்கு நிகரில்லை! அதில் எதையும் எழுதலாம், எப்படியும் எழுதலாம். அதில் எழுதக் கூடாத விடயம் என்று எதுவுமே இல்லை! நாவலிலும் பல அழகுகள் உண்டு. ஆனால் அவற்றை பெல்லாம் யார் கவனித்து எழுதுகின்றனர்? ஏதோ அவசரக் கோலமாக எழுதிப் பணம் பண்ணுகின்றனர்.

நாடகத்தில் அதுவும் வானொலி நாடகத்தில் ஒரு கதை கட்டாயமாக இருக்க வேண்டும். அதில் சில திருப்பங்களும் சம்பவங்களும் வந்து, கதை வேகமாக நகர்த்தப்பட வேண்டும். இல்

லையென்றால் அலுப்படிக்கும். பாத்திர வார்ப்பும் நாடகத்தில் முக்கியம். அங்கே நேயர்கள் பாத்திரங்களுடனே ஒன்றிப்போகிறார்கள்! அவற்றையெல்லாம் எழுத்தாளன் உரையாடல் மூலம் தான் சாதிக்கின்றான். உரையாடல்தான் நாடகம் என்று சொல்லும் அளவிற்கு அது அங்கே முதன்மை பெறுகின்றது. அதில் சொற்செட்டு, wit, (புத்தி சாதுரியமான உரையாடல்) தருக்கம், நகைச்சுவை, உணர்ச்சிச் செறிவு, எதுகை - மோனை ஒத்திசை, அழகு எல்லாம் இருப்பது அவசியம். இவையெல்லாம் எந்த அளவுக்கு இருக்கின்றனவோ, அந்த அளவுக்கு உரையாடல் அழகாக அமைந்து நாடகம் சிறப்புறும். அதை எப்படி எழுதுவதென்று விளக்கிக் கூற முடியாது. 'சித்திரமும் கைப்பழக்கம், செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்' என்பது போல, இங்கே எழுத்தும் எழுத்துப்பழக்கம். எழுத எழுத எழுத்தில் மெருகு ஏறும்!

சிறுகதைக்கு ஒரு நாள் வாழ்வுதான். பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாகும் சிறுகதைகளை அன்றே சிலர் வாசிப்பர். எழுதியவர் அதை நூலுருவில் கொண்டுவந்தாலன்றி, எந்தச் சிறுகதையையும் எவரும் தேடியெடுத்து இரண்டாம் முறை வாசிப்பதில்லை. நாடகம் அப்படிப்பட்டதன்று. இலங்கை வானொலி ஒலிபரப்புகின்ற நாடகங்களை இலங்கை வாழ் தமிழ்ப் பேசும் மக்களெல்லோரும் கேட்கின்றனர்! வானொலியைப் போட்டுவிட்டால் வாசிக்கத் தெரியாதவர்கள் கூட, நாடகங்களைக் கேட்டுப் பயனடைவர், சில நாடகங்கள் மறு ஒலிபரப்புச் செய்யப்படுகின்றன. எனது நாடகங்கள் பல மறு ஒலிபரப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளன. சில பல முறை ஒலிபரப்பப்பட்டுள்ளன!

அந்த நாடகங்கள் நூலுருவில் வந்தால், அவற்றையும் சிலர் வாசிப்பர். மேடையில் நடிக்கப்பட்டால் அவை புதிய பரிணாமம் பெற்று நாடக நேயர்களுக்குப் புதிய ரசனைகள், அழகுகள், அனுபவங்கள், பயன்களை நல்கும். நான் அச்சிட்டு வெளியிட்ட நாடகங்கள் எல்லாம் மேடைகளில் நடிக்கப்படுகின்றன. எனவே வானொலி நாடகங்களை மிகுந்த கவனம் எடுத்து எழுத வேண்டும்.

திருத்தி எழுதுதல்

சிலருக்கு எதையும் திருத்தி எழுதப் பிடிப்பதில்லை. அது அவர்களுக்கு அலுப்படிக்கும் செயல். ஆனால் " திருத்தி எழுதுவது தான் எழுத்து" என்பதை அவர்கள் உணர வேண்டும். "நான் எதையும் எழுதுவது அதைத் திருத்தி எழுதுவதற்காகவே" என்கிறார் ரஷ்ய எழுத்தாளரான அன்ரன் செக்கோவ். முதலில் எழுதினால் தானே பிறகு திருத்தி எழுதலாம்? எந்த இலக்கியப்

படைப்பும் ஒரே முறையில் சரி வந்து விடுவதில்லை. அதில் சில பிழையான கதைத் திருப்பங்கள், கருத்துக்கள், பொருத்த மற்ற சொற்பிரயோகங்கள், பாத்திர முரண்பாடுகள் இடம் பொற்றிருக்கும். நாடகத்தின் கட்டமைப்பே சரியாக வந்திராது. சில வேளைகளில் நாடகம் எழுதி முடிந்த பிறகு உங்களுக்கு ஒரு புதிய கருத்து உதயமாகலாம்.

ஒரு மலர், ஒரு மாலை, ஒரு சருகையினால் முழுச் சாத்துப்படி சோடனையுமே அழகு பெறுவது போல, மேலதிகமாகப் போட்ட ஒரு பல்பினால் பந்தல் முழுவதுமே பிரகாசிப்பதுபோல, ஒரு சிறு திருத்தத்தினால் நாடகம் முழுவதிலுமே மெருகேறும்!

ஃபிரெஞ்சு மொழியிலுள்ள மிகச் சிறந்த நாவல்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படும் "மடாம் போவாறி (Madam Bovary)யை எழுத அதன் ஆசிரியர் Gustav Flaubert டிற்கு 12 ஆண்டுகள் பிடித்தனவாம். அவர் அதை ஏழுமுறை திருப்பி எழுதியிருக்கிறார்; உலகின் தலைசிறந்த நாவலாகக் கருதப்படும் War and Peace (போரும் அமைதியும்) நாவலை Leo Tolstoy பிரபு எட்டு முறை திருத்தி எழுதினாராம். அந்தப் பெரிய நாவலை எட்டு முறை திருப்பி எழுதுவதென்றால்.....?

நவீன நாடகத்தின் வெளிச்சவீடு (Light House of Modern Drama) என்று புகழப்படும் ஹென்றிக் இப்சன் (Henric Ibsen) பல அருமையான சமூக நாடகங்களைத் தந்துள்ளார். அவை எல்லாமே திருப்பி எழுதப்பட்ட நாடகங்கள்தான். ஷேக்ஸ்பியரது எழுத்து முறைபற்றி அதிகம் தெய்யாது. ஆனால் அவரது அற்புதமான நாடகங்களில் அமைந்துள்ளன அழகு களெல்லாம் அவருக்கு ஒரே முறையில் கைவந்திருக்க முடியாது என்பதை மட்டும் துணிந்து கூறலாம்! ஆங்கில மொழியில் கல்வி கற்றவர்கள்கூட Verityயின் உரையின் உதவியின்றி, ஷேக்ஸ்பியரது நாடகங்களில் உள்ள அழகு களையெல்லாம் முழுமையாக அறிந்து கொள்ள முடியாது!

உலகின் தலைசிறந்த இலக்கியங்களெல்லாம் திருத்தி திருத்தி எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களே!

இக்கட்டுரை 1998 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாத வானொலி மஞ்சரியில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. இலங்கை வானொலி தமிழ் சேவைக்கும் வானொலி மஞ்சரியின் ஆசிரியர் பி. முத்தையா அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

இந்த நடகங்களை நடப்பது எப்படி?

தமிழ் மொழியில் நாடகத்துறை வளரவில்லை என்பது எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட விடயம். தமிழில் நாடகங்கள் குறைவு. அதிலும் இலங்கைத் தமிழராகிய எங்களது வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கின்ற நாடகங்கள் மிக மிக அருமை. எனது நாடகங்கள் எல்லாமே இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களது வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கின்ற நாடகங்கள் தான்!

எனது நாடகங்களில், மேடையில் நடிக்கக்கூடிய — அதிலும் மாணவர்கள் நடிக்கக்கூடிய நாடகங்களாகவே தெரிவு செய்து வெளியிடுகிறேன்.

மாணவர்களுக்கு அவர்களது வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கின்ற, அவர்களது அனுபவங்களை உள்ளடக்கிய கதைகளைத்தான் நாடகமாக்கிக் கொடுக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவர்களுக்கு அதில் ஒரு அர்த்தம் தெரியும். அவர்கள் அவற்றை ஆர்வத்துடன் நடிப்பர். அந் நாடகங்களில் ஒரு கதையும் நல்ல பாத்திரங்களும் இருப்பது அவசியம். நல்ல கதை இருந்தால் பாத்திரங்கள் தாமாகவே வந்து அமைந்துவிடும். கதையில்தான் மாணவர்களுக்குக் கவர்ச்சி. அந்தப் பாத்திரங்களைத்தானே அவர்கள் ஏற்று நடிக்கப் போகிறார்கள்? நாடகத்தை நடிக்கும் மாணவர்கள் மட்டுமல்ல, பார்வையாளர்கூட பாத்திரங்களாக மாறி நின்று அவற்றின் சுகதுக்கங்கள், வெற்றி தோல்விகளைத் தாமும் அனுபவித்து மகிழ்வர்.

இப்படியான நாடகங்களைத் தெரிவு செய்தால், அவற்றை நடிக்கும் மாணவர்களுக்கு மட்டுமல்லாது அவர்களைப் பழக்குகின்ற ஆசிரியர்களுக்கும் எவ்விதச் சிரமமும் இருக்காது! இனி இந்த நாடகங்களை ஒவ்வொன்றாகப் பார்ப்போம்.

யாழ்ப்பாணமா? கொழும்பா?

யாழ்ப்பாண இடம் பெயர்வு பற்றி அறியாத இலங்கைத் தமிழர்கள் யார்? யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தவர்கள் எல்லோரும் அதைப் பார்த்திருக்கிறார்கள்; அனுபவித்திருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் அதுபற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பர், அல்லது வாசித்திருப்பர் பத்திரிகைகளில், நூல்களில். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து அவலப் பட்டுப் புறப்படுதல், வழி நீளம் அவஸ்தைப்படுதல், சாவகச்சேரி

யிலும், வன்னியிலும், கொழும்பிலும் கிடந்து துன்புறுதல், மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் வந்து குடியேறுதல், என்று பல கட்டங்களைக் கொண்டது அது.

இந்த நாடகத்தில் இரண்டு குடும்பங்கள் வருகின்றன. ஒரு குடும்பம் சாவகச்சேரியில் இருந்து புறப்பட்டு, நேரே வலிகாமத்திற்கு வந்து தங்களது வீட்டில் குடியேறி வாழ்கின்றது. மற்றக் குடும்பம் வலிகாமம் வரப் பயந்து, கொழும்பு சென்று அங்கு பல அல்லல்கள் தொல்லைகளை அனுபவித்த பின்பு, யாழ்ப்பாணம் திரும்புகின்றது. இந்த இரண்டு குடும்பங்களின் கதைகளுமே நாடகமாக்கப்பட்டுள்ளன.

இடம் பெயர்வில் பெற்றோரும் பிள்ளைகளும் சம பங்கு வகித்தனர். எல்லோரும் ஒன்றாகவே ஓடி, ஒன்றாகவே துன்பங்களை அனுபவித்துவிட்டு, ஒன்றாகவே திரும்பி வந்தனர். அந்த இக்கட்டான நேரத்தில் பிள்ளைகள் பெற்றோருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பல உதவிகளும் செய்திருப்பர். பல பரிதாபக் காட்சிகளையும் கண்டிருப்பர். அந்த நினைவுகள் இப்பொழுதும் பிள்ளைகளது நெஞ்சங்களில் பசுமையாக இருக்கும்! தாம் கண்டு கேட்டு அனுபவித்தவற்றை மேடையில் நடிப்பதில் பிள்ளைகளுக்கு எந்தவிதச் சிரமமும் இருக்காது. ஆசிரியர் வழிகாட்டினால் மட்டும் போதுமானது. மாணவர்கள் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் தத்ரூபமாக அழகாக செய்வர். முழு நாடகத்தையும் நடிப்பது சிரமமானால், ஒரு காட்சியை நடித்தாலே போதுமானது. இந்த நாடகத்தில் எத்தனை மாணவர்களும் பங்குபற்றலாம்!

அடையாள அட்டை

இன்று அடையாள அட்டைக்கு என்றுமில்லாத மதிப்பு—இலங்கை முழுவதிலும். அதைத் தொலைத்துவிட்டால் என்ன நடக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. கலங்கித் தவித்து, அழுது குழறி, ஓடித்திரிந்து, தேடுதேடெண்டு தேடி, பலரிடம் விசாரித்துப் பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் அழுது... இது தினம் தினம் நடக்கின்ற— எல்லோரும் பார்க்கின்ற காட்சி! அவற்றை அதிகமாகத் தொலைப்பவர்கள் மாணவர்கள்தான். தாம் கண்ணால் பார்த்த காட்சிகளை, தாம் அனுபவித்தவற்றை நடிப்பதில் மாணவர்களுக்கு என்ன சிரமம் இருக்கப் போகிறது? தத்ரூபமாக நடிப்பார்கள்!

இன்று எங்கள் பிள்ளைகள் நடிப்பதற்குப் பொருத்தமான தமிழ் நாடகங்களுக்கு மட்டுமல்ல, ஆங்கில நாடகங்களுக்கும் பஞ்சம்தான். சில ஆசிரியர்கள் பெரிய ஆங்கில நாடகங்களைத்

தெரிவு செய்து வைத்துக்கொண்டு பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து தாமும் கஷ்டப்படுகின்றனர். இந்த நாடகத்தை IDENTITY CARD என்ற பெயரில், இலங்கையரது பேச்சுவழக்கு ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தேன். ஆங்கில ஆசிரியையான எனது மனைவி மங்கையர்க்கரசி, தான் கற்பிக்கும் வைத்தீசுவராக் கல்லூரி மாணவிகளைக் கொண்டு அந்த நாடகத்தை நடப்பித்தார். சொல்லுக்குச் சொல் ஆங்கிலம் புரியாவிட்டாலும், பிள்ளைகள், வீட்டுக்கு வீடு நடக்கும் அந்த நாடகத்தை நன்றாகவே புரிந்து கொண்டு ரசித்தனர்!

ஓடு

சூரியப்பிரகாசம் ராணுவ நடவடிக்கையின் போது உடையாத வீடுகளே யாழ்ப்பாணத்தில் கிடையாது என்று சொல்லலாம். சில முற்றாக அழிந்தன; சில பாதி உடைந்தன. உடைந்த வீடுகளில் மக்கள் ஏறி இருந்து கொண்டு, அவற்றைத் திருத்தினர். சிலர் திருத்தாமலே அவற்றில் தொடர்ந்து குடியிருக்கின்றனர். உடைந்த வீட்டில் குடியிருந்தால் என்ன நடக்கும் என்பது எல்லாருக்கும் தெரியும். காற்று, புழுதி, கஞ்சல், வெய்யில், மழை எல்லாம் உள்ளே வரும். நாய், புனை, பாம்பு மற்றும் விஷ ஜெந்துக்களும் வரும். இந்த நாடகத்தில் மழை மட்டும்தான் வீட்டினுள் வருகின்றது. இப்படியான காட்சிகளை மாணவர்கள் தங்கள் கண்களாலேயே கண்டிருப்பர்; அனுபவித்திருப்பர்; தங்கள் நண்பர்களும், உறவினர்களும் சொல்லக் கேட்டும் இருப்பர். எனது சொந்த அனுபவமும் இந்த நாடகத்தில் கலந்திருக்கின்றது. தங்கள் கண்ணால் கண்டவற்றையும், அனுபவித்தவற்றையும் தான் நடிக்சுப் போகிறார்கள் ஓடு நாடகத்தில்.

பிரச்சினைகள்

சாதாரணமாக எங்கள் பாடசாலைகளில் காணுகின்ற பிரச்சினைகள்தான். இவற்றை எந்தப் பாடசாலையிலும் காணலாம். ஆசிரியரே நேரில் கண்ட காட்சிகள் பல. இந்த நாடகத்தை நடப்பதில் மாணவர்களுக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் இருக்க முடியாது. எத்தனை மாணவர்கள் வேண்டுமானாலும் பங்கு பற்றலாம்.

வழிகாட்டி

பெற்றோரும் ஆசிரியர்களும் பிள்ளைகளுக்கு வழிகாட்டியாக, முன்னுதாரணமாக நடக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள். சில பெற்றோர் தாங்கள் பிழையாக நடந்து கொண்டு, பிள்ளைகள் அத்தகைய பிழைகளைச் செய்தால் கடுமையாகத் தண்டிக்கின்றனர். பல

பிள்ளைகள் இப்பீடியான அனியாயமான தண்டனைகளை அனுபவித்தும் இருப்பர். அந்த ஆத்திரம், சரி - பிழை அறிவு, நீதி உணர்வு, திருத்த வேண்டும் என்ற அக்கறை எல்லாவற்றையும் சேர்த்து அற்புதமாக நடிக்கலாமே!

இரண்டு விடயங்கள்

இந்த நாடகங்களை எப்படி நடிப்பது என்றா கேட்கிறீர்கள்? நிஜ வாழ்க்கையில் வரும் அத்தகைய கட்டங்களில் நீங்கள் எப்படி நடந்து கொள்வீர்களோ, அப்படி நடித்தால் போதுமானது. இங்கு இரண்டு விடயங்களை ஞாபகம் வைத்துக் கொள்வது அவசியம்:

ஒன்று, நிஜ வாழ்க்கையில் நாங்கள் எல்லாக் கட்டங்களிலும் எங்களது உணர்ச்சிகளை போதிய அளவு வெளிக்காட்டுவதில்லை. ஆனால் நாடகத்தில் உணர்ச்சிகளை நன்றாக வெளிக்காட்டி நடிக்க வேண்டும். இரண்டு. வாழ்க்கையை உள்ளது உள்ளவாறே காட்டுவதல்ல நாடகம். வாழ்க்கையை ஒழுங்குபடுத்தி மெருகு படுத்திக் காட்டுவதுதான் நாடகம்!

இந்த இரண்டு விடயங்களையும் நீங்கள் மனதில் நன்றாக இருத்திக் கொண்டால், இந்த நாடகங்களை நடிப்பதில் எந்தக் கஷ்டமும் இராது. நாடகங்களும் நன்றாகச் சோபிக்கும். ●

விமர்சகர்களைச் சாடும் நாடகாசிரியரின் நூல்

விமர்சிப்பவர்: கே. எஸ். சிவகுமாரன்

“யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சு வழக்குத் தமிழில் முதன் முதலாக நாடகங்களை எழுதி அரங்கேற்றியவரும், பேராசனையப் பல்கலைக் கழகத்தில் 1955 — 1958 காலப்பகுதியில் எனக்கு நாடகமும் தமிழும் கற்பித்தவருமான பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களுக்கு இந் நூல் காணிக்கை” என்று சமர்ப்பிக்கிறார் நூலாசிரியர்.

நூலாசிரியர் 225 க்கும் அதிகமான வானொலி நாடகங்களை எழுதித் தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் நன்கறிந்தவராகிறார். 25 நாடகங்களை எழுதி அரங்கேற்றியிருக்கிறார். நான்கு நாடக நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறார். ஒரு நாவலும் இவர் ஆக்கம்.

நாடகம் திரைப்படம் தொடர்பான நூல்கள் தமிழில் அதிகம் இல்லை. ஆனால் இவற்றின் தேவை இன்று அதிகமாக உணரப்படுகின்றது. பாடசாலை உயர் கல்வி மட்டங்களிலும், பல்கலைக்கழக மட்டங்களிலும், இத்துறைகள் தொடர்பான அடிப்படை நூல்களாகுதல் கிடைக்காதா என்று மாணவர்கள் ஏங்குகின்றனர்.

11 ஆம் ஆண்டு தமிழ் புத்தகத்தில் நாடகம் தொடர்பாக நல்ல கட்டுரையொன்று இருக்கிறது என நூலாசிரியர் தெரிவிக்கின்றார். அதனையும் ‘நாடகம் எழுதுவது எப்படி?’ என்ற இந்த நூலையும் மாணவர்கள் மாத்திரமன்றி, நாடகத்துறையில் ஈடுபட்டு வரும் அனைவரும் வாசித்துப் பயனடையலாம் என்பதில் ஐயமில்லை.

அனுபவமும், அறிவும், இலகுவாகக் கருத்துக்களை வெளியிடும் ஆற்றலும் கொண்ட நூலாசிரியர் அராஸியூர் ந. சுந்தரம் பிள்ளை, 124 பக்கங்களைக் கொண்ட தனது நூலில் 2 கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறார்.

தமிழ் நாடகத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், நாடகத்துக்கும் வாழ்க்கைக்கும் உள்ள தொடர்பு, நாடக வகைகள், ஓரங்க நாடகம், நாடகத்தின் முக்கிய அம்சங்கள், கதைப் பின்னல், புத்திரவார்ப்பு, நியாயப்படுத்தல், மேடை நாடகமும் வானொலி

நாடகமும், வானொலி நாடகம் எழுதுவது எப்படி? பாடசாலை நாடகங்கள், ஆகியன பற்றிப் பல விபரங்களைச் சுவைபட, உதாரணங்களுடன் விளக்கிக் காட்டும் ஆசிரியர், ஷேக்ஸ்பியர், இப்ஸன், பேர்னாட்ஷா போன்ற மேலை நாட்டு நாடகாசிரியர்கள் பற்றியும் அவர்களுடைய முக்கிய நாடகங்கள் பற்றியும் சில விபரங்களைத் தருகிறார். தமிழ் மாத்திரமே தெரிந்த வாசகர்களுக்கு இக் கட்டுரைகள் அனைத்தும் பயனளிக்கத்தக்கவை.

ஆசிரியர் தனது 'கெட்டிக்காரர்கள்' என்ற வானொலி நாடக நூலுக்கு சோ. பத்மநாதன் எழுதிய பயன்மிக்க மதிப்புரையையும் 'முதலாம்பிள்ளை' என்ற தனது மற்றொரு வானொலி நாடகத் தொகுப்பை மனதிற கொண்டு நாடகம் தொடர்பான அருள் சுப்பிரமணியம் எழுதிய சில அவதானிப்புகளையும், அராலியூர் ந சுந்தரம்பிள்ளை இந் நூலில் சேர்த்திருக்கிறார். இவை தவிர தமிழ் நாடக நூல்கள் என்ற தலைப்பிலே ஆர். சிவகுருநாதன் எழுதிய தினகரன் ஆசிரியர் தலையங்கம், நூலாசிரியரைப் பேட்டி கண்ட அன்னலட்சுமி இராசதுரை எழுதிய விபரக் குறிப்புக் கட்டுரை ஆகியனவும் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

நூலாசிரியர் தனது முதலாவது நாடகம், மற்றும் பல்கலைக் கழக நாடகங்கள் பற்றியும் நினைவு கூர்கிறார். நூலாசிரியரது நாடகங்கள் பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள், அவர் 1954 முதல் 1993 வரை எழுதி அரங்கேற்றிய நாடகங்களின் பெயர்கள், நூலாசிரியரின் நூல்கள் பட்டியல் ஆகியனவும் சேர்க்கப்பட்டிருந்தமை வாசகர்களுக்கும், ஆய்வாளர்களுக்கும் பயனுள்ளது.

இந்நூலில் பத்திரிகையாளர்களாகப் பத்திரிகாலயங்களில் பணிபுரிந்து கொண்டு, நாடக விமர்சனங்களை எழுதிவரும் பத்திரிகையாளர்களுக்குப் பயனுள்ள முறையிலே "ஒரு நாடகத்தை விமர்சிப்பது எப்படி" என்ற கட்டுரை நூலாசிரியர் எழுதியிருக்கிறார். கலை இலக்கிய மாணவர்கள் அனைவருக்கும் இக் கட்டுரை பயனுள்ளது.

அதே வேளையில், "இலக்கியமும் இலக்கிய விமர்சனமும்,, என்ற கட்டுரையில் நூலாசிரியர் அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் விமர்சகர்களைச் சாடியிருப்பதையும் நாம் பார்க்கலாம்.

உதாரணமாக:-

"இலக்கிய விமர்சனத்தை வாசிப்பவர்கள் ஒரு சிலர்தான். உலகின் எல்லா மொழிகளிலும் படைப்பு இலக்கியக்காரர்கள் தான்

பலராலும் அறியப்பட்டவர்களாக உள்ளனர். இலக்கிய விமர்சகர்களை சில இலக்கியக்காரர்கள்தான் அறிவார்கள்.

“பெரும்பாலான இலக்கிய விமர்சகர்கள் தங்களுக்குப் பிடித்தமான ஒரு சில கொள்கைகள், கோட்பாடுகளை வைத்துக்கொண்டு அந்த அளவுகோலால் எல்லா இலக்கியங்களையும் அளக்க முற்படுகின்றனர். அப்படிச் செய்யும் பொழுது அவர்கள் தங்களுக்குள் தாங்களே முரண்பட்டும் கொள்கின்றனர்.

“நான் அறிந்தவரை பெரிய எழுத்தாளர்கள் எவரும் இலக்கிய விமர்சகர்கள் சொல்வதைக் கேட்டு இலக்கியம் படைக்கவில்லை. அப்படிச் செய்பவன் சுயமாக சிந்திக்கத் தெரியாதவன். முதுகெலும்பு இல்லாதவன். அவனால் பெரிய இலக்கியம் எதையும் படைக்க முடியாது. விமர்சகர்கள் சொல்வதைக் கேட்டு இலக்கியம் படைக்க முற்பட்டால், அது கழுதை காவியவனுடைய கதையாகத்தான் முடியும்!

“இலங்கையில் நல்ல இலக்கிய விமர்சனமும் இல்லை; நேர்மையான விமர்சகர்களும் இல்லை! நூலை விட்டு விட்டு, ஆளை வைத்து விமர்சிக்கிறார்கள். தங்கள் நண்பர்களுக்கும், வால்பிடிக்காரர்களுக்கும் ஒரு விமர்சனம், மற்றவர்களுக்கு ஒரு விமர்சனம்.

“இந்த நாட்டில் உள்ள இன்னொரு பிரச்சினை, இலக்கியப் படைப்பாளிகளை விட விமர்சகர்கள் அதிகமாக இருப்பது. இலக்கியம் படைக்க முயன்று தோற்றுப் போனவர்கள் எல்லாம் விமர்சகர்களாகி விட்டார்கள் போலும்!”

மேற்கண்ட கூற்றுக்களில் எவை சரி, எவை பிழை என்பதை கலை இலக்கியங்களில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்ற உணர்ச்சி நிரம்பிய அறிவார்ந்த வாசகர்கள் தாமே தரம் பிரித்துக் கொள்வார்கள்.

இந்த விமர்சனத்தை எழுதிய கே. எஸ் சிவகுமாரன் அவர்களுக்கும், லேக் ஹெவுஸ் நிறுவனத்திற்கும் தினகரன் பத்திரிகையின் ஆசிரியருக்கும் எனது நன்றிகள்.

ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன் அவர்களுக்கு நூலாசிரியரின் பதில்

இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் சேவையில் நீண்ட காலம் நாடகத் தயாரிப்பாளராகக் கடமையாற்றியவரும், எனது பெரும் பாலான நாடகங்களைத் தயாரித்தவருமான ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன் அவர்கள் தனது 'வானொலியும் நானும்' என்ற நூலில் எனது 'வெள்ளம்' நாடகம் பற்றிக் கீழ்க்கண்டவாறு எழுதியுள்ளார்:

"...அடுத்து மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் இடையிலான முரண்பாடு. இதற்கு நல்லதொரு உதாரணம், காலஞ்சென்ற கோமல் சுவாமிநாதன் எழுதிய 'தண்ணீர் தண்ணீர்' என்ற நாடகம். இது பின்னர் திரைப்படமாக்கப்பட்டது. மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கு மிடையிலான முரண்பாடு, இதுவரை இவ்வளவு காலமாக திரைப்படத்தில் காண்பிக்கப்பட வில்லை எனலாம். ஆனால் 'தண்ணீர் தண்ணீர்', திரைப்படம் வெளியாவதற்கு முன்னரே அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் 'வெள்ளம்' என்ற ஒரு வானொலி நாடகத்தை எழுதினார். மனிதனுக்கும் இயற்கைக்குமிடையிட்ட முரண்பாட்டை வானொலி நாடகமாக எழுதிய ஒரே எழுத்தாளர் அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளையாகத் தான் இருப்பார் என்று நினைக்கிறேன்.

" 'வெள்ளம்' ஒரு MASTER PIECE என்று ஆங்கிலத்தில் கூறலாம். அதாவது ஒரு மகோன்னத வானொலி இலக்கியப் படைப்பென்று கூறலாம். ஆனால் இந்த நாடகத்தைப் பற்றி எவரும் பத்திரிகைகளில் ஒரு வரி எழுதவில்லை...

இதற்கு ஆசிரியரின் பதில்:

பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் ஆக்கங்கள் பற்றி இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச்சேவை கவலைப்படுகிறதா? பேசுகிறதா? அப்படியிருக்க, பத்திரிகைகள் மட்டும் இலங்கை வானொலி ஒலி பரப்பும் நாடகங்கள் பற்றி எழுத வேண்டும் என்று நாங்கள் எப்படி எதிர் பார்க்க முடியும்?

எங்களுக்குத்தான் 'நேயர் கடிதம்' நிகழ்ச்சி இருக்கிறதே. வானொலி நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்ட பொது மக்கள் அந்த நிகழ்ச்சிக்கு தங்கள் விமர்சனக் கடிதங்களை — பாராட்டுக்களுடனும் கண்டனங்களுடனும் — எழுதி அனுப்புவார்கள். அவை தானே உண்மையான விமர்சனங்கள்? — ஔரிய விமர்சனங்கள்? அவை போதும் நமக்கு!

16-1-82 அன்று வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்ட 'வெள்ளம்' நாடகம் எனது 'முதலாம்பிள்ளை' நாடக நூலில் இடம் பெற்றுள்ளது. எனது 'நாடகம் எழுதுவது எப்படி?' என்ற நூலிலும் அந் நாடகம் பற்றி எழுதியிருக்கிறேன்.

ஆசிரியர் எழுதி அரங்கேற்றிய நாடகங்கள்

1. இழந்த காதல்	1954
2. பட்டிக்காடு	1961
3. மண்கொத்தி	1967
4. வெட்கமில்லை (பணமோ பணம்)	1963
5. ஆசை அலைகள்	1964
6. பெரிய மனிதன்	1965
7. படித்த முட்டாள்	1979
8. காதலிக்காதே!	1967
9. இரு துருவங்கள்	1968
10. ஒரே இரவில்	1969
11. பொலிடோலே கதி	1969
12. மைடியர் மோகினி	1970
13. காதல் மன்னன்	1971
14. செல்லப்பிள்ளை	1971
15. மகாராஜா	1972
16. முகமுடிகள்	1972
17. நாடகப் பைத்தியம்	1972
18. கல்யாண வைபோகமே!	1973
19. அனுபவம் புதுமை	1973
20. ஒரு நாடகம் அரங்கேறுகிறது	1979
21. வாழ்வா? சேவையா?	1991
22. வழிகாட்டி	1991
23. அவர்கள் வெளிநாடு போகிறார்கள்	1992
24. முதலாம் பிள்ளை	1993
25. கொழும்பில் கல்யாணம்	1993

அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை

அவரது சாதனைகள்

1. 275 க்கும் அதிகமான வானொலி நாடகங்களை எழுதியிருக்கிறார்.
2. 25 நாடகங்களை எழுதி அரங்கேற்றியிருக்கிறார்.
3. அவரது நாடகங்களை பல வானொலி நிலையங்கள் ஒலிபரப்புகின்றன.
4. 50க்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளும் எழுதியுள்ளார்.
5. 7 நாடக நூல்கள் உட்பட 9 நூல்களின் ஆசிரியர்.

அவர் பெற்ற பரிசுகள்

1. நோர்வே நாட்டு தழிழ்நாதம் வானொலி நிலையம் அகில உலக ரீதியில் நடாத்திய வானொலி நாடகப் போட்டியில் முதலாம் பரிசு.
2. கனடா ரொறன்ரோ பெருநகர் - ஆசிய வானொலியின் தழிழ் ஒலிபரப்புப் பிரிவினா அகில உலக ரீதியில் நடாத்தப்பட்ட வானொலி நாடகப் போட்டியில் முதலாம் பரிசு.
3. நோர்வே நாட்டிலுள்ள மொல்டே தழிழ் கலை கலாச்சார மன்றம் அகில உலக ரீதியில் 1997 ம் ஆண்டு நடாத்திய நாடக எழுத்துப் போட்டியில் முதலாம் பரிசு.
4. தேசிய ஒருங்கிணைப்பு செயற்திட்ட பணியாகமும் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனமும் ஒன்றிணைந்து 1978 ஆம் ஆண்டு ஒழுங்கு செய்த வானொலி நாடகப் பிரதி எழுதும் போட்டியில் அவரது நாடகம் முதலாவது இடத்தைப் பெற்றுள்ளதாக அறிவித்திருக்கின்றனர்.
5. இலங்கை வானொலி 1995 ஆம் ஆண்டு அகில இலங்கை ரீதியில் நடத்திய வானொலி நாடகப் போட்டியில் மூன்றாம் பரிசு.
6. வீரகேசரி பத்திரிகை 1987 ஆம் ஆண்டு நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் மூன்றாம் பரிசு.
7. வடக்கு - கிழக்கு மாகாணசபை 1987 ஆம் ஆண்டு வழங்கிய நாடக நூலுக்கான இலக்கியப்பரிசு.